

Giới thiệu Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)

Thể loại: Ngôn tình, Sủng, HE

Số chương: 53 chương + PN

Vì trí nhớ không được tốt nên tôi có thói quen ghi lại mọi thứ trong cuộc sống, và cũng từ đó nó trở thành nhật ký của tôi.

Nói thật thì cảm giác thói quen này cũng khá tốt. Vì cho dù là những chuyện nhỏ nhặt nhất trong cuộc sống, khi ghi lại sự việc và cảm xúc ở thời điểm đó, sau này lật lại đọc tự nhiên có loại cảm giác tự mình làm vui chính mình vậy.

Nhưng cũng có chút hơi không tốt lắm, vì không biết từ hôm nào, nhật ký lại trở thành quyển sách gối đầu giường của Bác sĩ...

Nội dung:

- Cố Ngụy là bác sĩ trẻ tuổi tài năng của bệnh viện. Còn Lâm Chi Hiệu là sinh viên đại học đang chuẩn bị thi lên nghiên cứu sinh. Hai người đã gặp nhau trong tình huống như thế nào??? Dễ hiểu thôi! Ba của Lâm Chi Hiệu bị bệnh thì chỉ có thể đi gặp bác sĩ thôi. Thần kì thay, bác sĩ của thầy Lâm (ba ba Lâm Chi Hiệu) chính là Cố Ngụy. Rồi một mảng rắc thính, thả thính, đớp thính, đến bên nhau, thương nhau, yêu nhau.... vân vân và mây mây xảy ra! Cuối cùng là hai người hạnh phúc bên nhau!

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Điện thoại

Ngày 28 tháng 2 năm 2009

Vui trong một bàn đầy sách vở tài liệu, tôi đang đau đầu tính toán tỉ lệ tăng lợi nhuận quyền mua cổ phiếu bỗng bàn rung bần bật. Phải lục tung đóng giấy tờ tôi mới cứu được chiếc điện thoại nhỏ bé ra ngoài, là mẹ gọi đến.

"Có kết quả kiểm tra của ba mày rồi. Phải cắt hai phần ba dạ dày đấy."

Tôi dùng bút: "Giáo sư dạy luật kế toán của bọn con bị ung thư mà chỉ bỏ một phần hai, thầy Lâm loét dạ dày kiểu gì mà cắt những hai phần ba?" Tuy nào tôi đã bị đóng số má mãi phẳng nhưng vẫn đủ nhạy cảm với những con số mới xuất hiện này.

"Thứ hai làm phẫu thuật. Mai mày về nhà trước, cần mang gì tý mẹ nhắn tin cho. Sáng thứ hai cơ quan ba có xe lên đây thì đi cùng luôn nhé."

Rồi trong tiếng "vâng" đầy ngập ngừng của tôi, mẹ cúp máy rất nhanh.

Khi ấy, tôi như bao sinh viên năm cuối đang làm luận văn tốt nghiệp, khoác áo lông, mắt căm phẫn, mặt thần thờ.

Thầy Lâm là ba tôi, giảng viên chính trị cấp cao, sở trường ngày đêm tăng ca, có tiền sử hai mươi lăm năm bệnh dạ dày, sang năm mới còn thêm bệnh chán ăn nên bị mẹ áp giải đến thành phố X kiểm tra dạ dày. Trong mấy lần liên lạc ngắt quãng trước đây, kết quả tôi được báo là loét dạ dày, còn thùng nữa.

Con người luôn có trực giác bản năng với tin xấu, ví dụ như bây giờ, "hai phần ba" thoát biến thành cây kim gọi ra rất nhiều hành vi kỳ lạ của ba mẹ trong trí nhớ tôi.

Ngày 2 tháng 3 năm 2009

Khi xe dừng trước cửa bệnh viện ung bướu, tôi thấy đầu mình như bọc trong túi ni lông, khó chịu và ngột ngạt. Bảy năm trước, sau khi thi lên cấp ba, tôi từng được đưa đến đây – khi bà ngoại bị ung thư mũi họng giai đoạn cuối.

Chú ra đón tôi, khoác vai an ủi: "Tắm gội vào phòng giải phẫu. Mẹ cháu... muốn nói dối nhưng chú không đồng ý. Cháu cần được biết chuyện này. Khó chịu thì cứ khóc đi, nhưng lát nữa đừng để mẹ nhìn thấy nhé."

Tôi cúi đầu, quệt nhanh giọt nước mắt vừa rơi.

Hàng cuối cùng, khu vực chờ.

Tôi háng giọng, đặt ba lô xuống: "Đồng chí, công tác giữ bí mật tốt lắm. Giấu tôi bao lâu rồi?" Tôi ngồi xuống, lấy bánh mì gói trong túi ra.

"Mày làm gì đấy?" Rõ ràng bà rất ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của tôi.

"Con chưa ăn sáng xong." Thần kinh và tâm lý phải tôi luyện bao nhiêu lâu trong sóng gió cuộc đời mới được kiên cường và bình tĩnh như thế đấy, "Mẹ ăn không?"

Mẹ ngồi cạnh chăm chú quan sát biểu cảm của tôi: "Mày biết rồi à?"

"Nếu xe dừng trước cửa bộ công an thì may ra lừa thêm được lúc nữa."

Mẹ thở dài, mắt đỏ hoe.

Tôi đưa tay vuốt lưng bà: "Thầy Lâm nói thế nào ấy nhỉ? Đúng là tố chất tâm lý của đồng chí kém quá, mới thế thôi đã sợ rồi."

Mẹ quay đi: "Mày không biết chứ bụng ba mày bị mổ một đường dài như vậy, hẳn phải đau lắm."

Tôi xoè ra thanh sô cô la: "Mẹ sinh con cũng là sinh mổ cơ mà, bụng chẳng rạch một đường, giờ có sao đâu."

Chưa ăn xong hai lát bánh đã nghe thấy tiếng gọi: "Khoa ngoại dạ dày giường 39, Lâm XX." Tôi vội vàng chạy ra ngoài.

Xếp hàng trước cửa phòng phẫu thuật, một bác sĩ mặc đồ giải phẫu cầm khay inox: "Đây là bộ phận bị cắt bỏ."

Mẹ chạy theo nhìn vào trong khay, "a" một tiếng rồi nhắm mắt quay đi.

Tôi bước đến cẩn thận quan sát thứ trắng trắng hồng hồng to bằng bàn tay vừa cắt từ trong bụng thầy Lâm ra. Không hiểu sao thấy xót xa mà thân quen lạ, tôi đến gần, cúi xuống ngửi, không nồng nặc mùi máu tươi như trong tưởng tượng, chỉ có vị nhàn nhạt của dung dịch tiêu độc.

"Khối u nằm ở vị trí tương đối cao nên phải di chuyển vị trí cắt bỏ lên trên, dạ dày còn lại khoảng 20%."

Tôi gật gật đầu. Bác sĩ quay vào phòng.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Bác sĩ. Tha lỗi cho trí nhớ mờ hồ của tôi: Căn bản hôm ấy anh bịt kín mít.

Hơn mười hai giờ, thầy Lâm được đẩy về phòng bệnh, đang định nâng lên giường thì anh hộ lý chặn lại: "Đề đàn ông làm, hai chị không nâng được đâu." Tôi với mẹ ngơ ngác nhìn nhau, ở đây chỉ có phụ nữ, chủ bác có việc về hết cả rồi, lấy đâu ra đàn ông?

Anh ta nhìn chúng tôi, bất đắc dĩ nói: "Tôi giúp một tay, hai người tìm ai đẩy nữa đi, thử con trai của bệnh nhân phòng bên xem." Tôi chẳng biết làm gì với anh hộ lý vừa cẩn thận vừa phiền toái này đành ra ngoài tìm cứu viện.

Đúng lúc ấy Bác sĩ vừa ra khỏi phòng giải phẫu, khẩu trang còn chưa cời, định tắm rửa rồi ăn cơm thì đụng phải tôi đang ra ngoài, anh nhìn số phòng bệnh: "Giường 39, có chuyện gì thế?"

"Bác sĩ, phiền anh chút việc này được không?"

Theo lời Bác sĩ, nghiệt duyên của chúng tôi, bắt đầu từ giây phút đó.

.....

Bác sĩ: Em nghĩ cái gì mà nhào xuống ngửi thế? Anh còn tưởng em định thò tay chọc nữa chứ.

(thực ra em cũng định vậy...)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trục đêm

Ngày 3 tháng 3 năm 2009

Bốn mươi tám tiếng sau khi phẫu thuật tôi "canh gác" cạnh thầy Lâm, mắt cũng không dám chớp. Ngoài cau mày, thầy chẳng ho he gì, tôi chỉ có thể đoán tình trạng của ông qua hàng mi run run cho đến tận khi ông nhéo tay tôi, rên rí: "Đau".

Chắc thuốc mê đã hết tác dụng, tôi bình tĩnh lại, hôn lên trán ông: "Ba phải ngoan nhé, sẽ hết đau nhanh thôi".

Thầy Lâm nhà chúng tôi rất may mắn.

Trước kia, khi còn ở trụ sở quân khu, dù ba mẹ bận rộn nhưng sinh hoạt hàng ngày có lính cần vụ lo nên thầy tôi có một tuổi thơ nhàn hạ.

Rời nhà đi học, cũng được coi là hotboy làm mưa làm gió, việc giặt giũ ga giường, vô chần cuối tuần đã có các bạn nữ "hành động" hiến lưng mang lòng hồ sõi" tranh nhau giặt đồ. Cho đến giờ khi nhắc tới lịch sử hào hùng ấy, thầy rất đỗi tự hào.

Rồi tốt nghiệp, làm việc trong đơn vị, thầy được phân vào kí túc xá một phòng hai mươi mét vuông (cho một người đã lập gia đình hoặc hai người còn độc thân). Trong kí túc xá kiểu ấy không bao giờ vắng bóng những bà chị rảnh rỗi, tuy lảm chuyện nhưng rất biết cách chăm sóc cuộc sống của các thanh niên trẻ. Bạn cùng phòng ông là người địa phương, thỉnh thoảng được mẹ đến thăm, cụ nhà tính tình hiền lành, thấy thầy Lâm gầy như que củi nên rủ lòng thương xót, tiện đường vỗ béo luôn thể.

Về sau, yêu mẹ tôi – vừa hay lại là một người bạn gái ưa sạch (thuộc loại một tuần ít nhất phải giặt rèm một lần), thế là ngay cả quần áo vô chần các thứ ông cũng chẳng cần động tay vào – bà ngại thầy tôi giặt bẩn.

Đến lúc kết hôn, mua nhà, chọn cùng một khu với ông bà ngoại, được một thời gian thì bà ngoại về hưu, thấy vợ chồng son làm ăn vất vả nên nhận lo bữa trưa, bữa tối, ba mẹ tôi chỉ cần chuẩn bị ăn sáng là xong.

Và rồi khi có tôi, dưới sự đào tạo "tự túc là hạnh phúc" và tôn sùng thầy Lâm một cách mù quáng của mẹ, tôi nhận nhiệm vụ làm bữa sáng, chọn quần áo, thậm chí là rót nước trà cho ba đại nhân. Từ đó, thầy Lâm quảng đi gánh lo cuối cùng, cứ thế vui vẻ sống hơn hai mươi năm qua.

Dài dòng như vậy chỉ để chứng minh một luận điểm: Thầy Lâm đã bị nhà tôi chiều hư, mà chúng tôi cũng đã chiều mãi thành quen mất rồi..

Lần này phẫu thuật, từ chuyện lớn là đi lại, đến chuyện nhỏ là mặc quần áo, súc miệng, đánh răng, hai mẹ con tôi lo từ A đến Z.

Lần đầu tiên chính thức gặp Bác sĩ là buổi tối thứ ba sau khi phẫu thuật, khi tôi đang dỗ thầy Lâm ngủ. Lúc đó tôi nửa ngồi trên giường, lấy khuỷu tay phải làm điểm tựa, nâng cổ và bả vai để đầu thầy tựa vào cánh tay, tay trái khe khẽ vỗ lưng ba đại nhân ru ngủ. Không khác gì Phù Dung tỷ tỷ phiên bản đặt biệt *. Trước đó thầy Lâm được bỏ ống dẫn oxy, trên người chỉ còn bốn ống (ống dạ dày, ống tiếp thức ăn, ống dẫn tiểu và ống dẫn lưu), có thể xoay người được, nhưng vết mổ đau và bụng trướng hành hạ ông ngủ không nổi mà thức cũng chẳng xong. Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ ấy, khi tôi vừa thò tay đỡ cổ để mát xa, thầy đã lăn trợn vào lòng tôi một cách vô cùng chuẩn xác rồi há miệng ngáy o o... Tôi vừa xấu hổ, vừa yên tâm, chấp nhận số phận.

Khi đang vận vẹo với tư thế không-được-tao-nhà-cho-lắm ấy, cửa mở ra. Trong vòng ba ngày sau khi phẫu thuật, cứ hai tiếng lại có người đến kiểm tra phòng bệnh một lần, Bác sĩ trực đêm tay cầm đèn pin bước vào. Rõ ràng, khi đèn pin chiếu đến tư thế của tôi, anh dừng sờ một lúc. Tôi thấy cần phải giải thích gì đó nên thì thào: "Vết mổ đau, ông ấy không ngủ được".

Bác sĩ mỉm cười: "Cô có cần giúp đỡ không?"

"Không cần, cảm ơn."

Anh gạt đầu rồi đi.

Khi ấy ánh sáng mờ mờ ảo ảo, lại dành hết sự chú ý cho thầy Lâm, ấn tượng đầu tiên về Bác sĩ trong tôi không có gì hơn ngoài một bóng lưng cao gầy.

Bác sĩ: Mới sai bảo người ta xong, quay đi quay lại đã quên rồi!

*Phù Dung tỷ tỷ: rất nổi tiếng trên Internet, đặc biệt là khi xuất hiện trở lại năm 2011 sau khi giảm cân, có nghi án "đụng dao kéo", còn được biết đến về những điệu nhảy khó tả và kiểu pose ảnh chữ S của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đôi mắt

Ngày thứ tư sau khi phẫu thuật, thầy Lâm đã hoàn toàn tỉnh táo. Sáng hôm ấy, tất cả các bác sĩ đều đến phòng kiểm tra.

Chủ nhiệm A: "Tình trạng hôm nay thế nào rồi?"

Tôi: "Ngoài bụng trướng hơi đau thì ổn ạ."

Chú nhiệm kiểm tra vùng bụng và vết mổ: "Trướng bụng là chuyện bình thường, gần như hôm nay sẽ thoát hết khí, sau đó có thể bắt đầu uống thuốc." Rồi cười cười với chúng tôi, "Hồi phục nhanh lắm, hai mẹ con vất vả rồi."

Nghe vậy, một bác sĩ đang cúi đầu ghi chép bên cạnh bỗng ngẩng lên nở nụ cười.

Tôi không biết phải miêu tả đôi mắt ấy như thế nào. Trong và rất đôi dịu dàng, nó làm tôi chợt nhớ đến một câu thơ từng đọc từ thuở xa lắc xa lơ nào đó, "She walks in beauty, like the night/ Of cloudless climes and starry skies". Dường như ẩn sâu trong đó là cả một thế giới mênh mông và tĩnh lặng khiến người ta chỉ tiếc không thể mãi mãi đắm chìm.

Tôi hoảng hốt mất 0.1s, liếc qua bảng tên trước ngực anh: Cố Ngụy, nghề nghiệp: Bác sĩ. Là bác sĩ phụ trách của thầy Lâm.

Từ trước đến nay, tôi không bao giờ tin cái gọi là "tiếng sét ái tình", cũng tự thấy bản thân có sức chống cự tương đối mạnh trước trai đẹp. Nhưng lần này tôi không thể không cảm thán, thực sự là một đôi mắt khiến người ta muốn phạm tội...

Ngày 5 tháng 3 năm 2009

Ngày thứ năm sau phẫu thuật, ăn sáng xong, mẹ đổi ca để tôi có thời gian nghỉ ngơi. Tôi cầm táo và dao gọt hoa quả ra hành lang, tựa vào lan can từ từ gọt.

Thay vì ăn, tôi lại thích gọt vỏ, thích nhìn lưỡi dao lượn đều và lớp vỏ mỏng manh tách từng vòng từng vòng thành một đường tròn hoàn mỹ. Đó là một phương pháp điều chỉnh cảm xúc rất tốt.

Tôi gọt được một nửa thì "phúc đến lòng sáng" ngẩng đầu, thấy bác sĩ Cố đang đi về phía này, chỉ cách tôi chừng năm mét, vẫn là bờ vai mảnh khảnh, bước đi không tiếng động như mèo ấy...

Tôi nâng cổ tay, định hoàn thành công việc bằng tốc độ nhanh nhất có thể nhưng quỳnh lên một cái, vỏ táo đứt đôi... Có trời mới biết lúc ấy mắt tôi đàn ra như thế nào. Anh dừng lại, mắt do dự đảo một vòng giữa tôi và vỏ táo đang yên nghỉ dưới đất, môi hơi mím lại rồi lễ phép mỉm cười: "Gọt táo đấy à." Bác sĩ, anh lịch sự quá...

Đôi mắt chết người vừa xuất hiện, đầu tôi nóng lên, hiển dâng quả táo trong tay: "Anh ăn táo không?" > <...

Anh bật cười: "Không, cảm ơn. Tôi đang đi kiểm tra phòng bệnh."

Đến tận khi bóng áo blouse trắng biến mất sau cánh cửa phòng bên tôi mới nhận ra quả táo trên tay mình vẫn chưa gọt xong... Chín rưỡi sáng, cửa phòng bệnh mở ra, một người mặc đồ giải phẫu xanh, mũ nón khẩu trang bịt kín từ đầu đến chân đi tới. Tôi chóng trán nghĩ thầm, với cự ly xa như thế mà tôi có thể dễ dàng nhận ra một người đàn ông mới gặp chưa đầy hai ngày chỉ bằng hình dáng, bước đi và thậm chí là giác quan thứ sáu, điều đó nói lên cái gì? Như Edward đã nói, since I'm going to hell...

Bác sĩ Cố thấy thầy Lâm đang ngủ nên bước đến cạnh tôi, đưa cặp tài liệu, nhỏ giọng: "Nước truyền cho ba cô hôm nay thay, cô xem thử đi."

Phương án trị liệu, tên và được hiệu được ghi chú rất rõ ràng, tôi nghiên cứu một lúc, ký tên rồi ngẩng đầu. Bác sĩ đang cúi xuống xem tôi ký, cả khuôn mặt chỉ lộ mỗi đôi mắt – đôi mắt khiến tôi bất giác đắm chìm, cảm giác ấy như cả não bộ đã ngừng hoạt động, lơ lửng trôi trong một khối bong bóng không lồ... Anh chớp chớp mắt, tôi nhanh chóng hoàn hồn, không dám nhìn tiếp: "Cảm ơn anh." "Không có gì." Anh cất tài liệu rồi đi, được chừng hai bước thì quay lại dặn dò, "Lúc ông ấy ngủ, cô có thể nghỉ ngơi một lúc đấy."

Sau khi bác sĩ Cố ra ngoài, tôi buồn bã nhìn thầy Lâm đang ngủ ngon lành cảnh đảo, liệu người ta có thấy con vò vập quá không ba?

Ngày 6 tháng 3 năm 2009

Ngày thứ sáu sau phẫu thuật, thầy Lâm đã có thể uống nước, ăn cơm, vượt qua những ngày đau đớn nhất, bây giờ tinh thần ông có vẻ tốt hơn nhiều.

Lúc bác sĩ Cố đến kiểm tra, tôi đang ngồi cuối giường mát xa cho thầy Lâm theo đường kinh mạch của dạ dày...

Bác sĩ Cố: "Bác thấy thức ăn hỗ trợ hôm nay thế nào? Dạ dày còn khó chịu không?"

Thầy Lâm: "Vẫn trướng."

"Dấu hiệu này rất bình thường, chỉ cần không buồn nôn là ngày mai bác có thể tăng lượng thức ăn, nhưng đừng quá liên tục hoặc quá nhiều một lần, cứ chia nhỏ nhiều bữa một ngày là được."

Anh ấy cách mình chưa đến ba mươi cm. Tôi rất mâu thuẫn giữa hi vọng muốn anh đi luôn hay ở lại thêm lát nữa, dần dà, đến cổ tôi cũng bắt đầu nóng lên. Bác sĩ vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng, mắt nhìn thầy Lâm: "Hàng ngày bác rất ít khi làm việc nhà phải không?"

Hai mẹ con tôi vô thức thật thà "vâng" một tiếng.

Khuôn mặt già nua của thầy tôi hơi đỏ: "Làm chứ, có làm chứ."

Mẹ: "À thỉnh thoảng có xào rau."

Bác sĩ cười càng rạng rỡ, khoe hàm răng trắng sáng: "Có phải bác gái cắt rửa xong xuôi, bác chỉ cần đứng xào không?"

Khi ấy tôi rất ngưỡng mộ Bác sĩ, chỉ cần một lần nằm trên bàn phẫu thuật và năm phút thăm bệnh mỗi ngày, anh có thể đoán được cả những chi tiết như vậy. Hậu quả của việc miệng nhanh hơn não đó là: "Giờ y học đã phát triển đến mức dạy cả trình thám hình sự cơ à..."

Nói xong tôi 囧, bác sĩ bật cười, mẹ cũng cười. Tôi xấu hổ quay lại nhìn anh một cái, đường viền hàm dưới góc cạnh, làn da siêu đẹp.

Bác sĩ chào tạm biệt rồi đi mất. Một lát sau...

Mẹ: "Mày cười ngây ngô cái gì đấy con?"

Tôi: "Dạ? À... Ôi chào, ngay cả bác sĩ còn thấy mẹ con mình chiều thầy Lâm quá rồi, ha ha ha."

Bác sĩ: Khi ấy anh nghĩ bác trai được chiều quá. Về sau, có một hôm, nhận liên tục bốn ca mổ, mệt rũ người, ngồi trong phòng vừa xếp tài liệu vừa ao ước, giả mà mình cũng được chiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Táo

Ngày 8 tháng 3 năm 2009

Phẫu thuật xong ba ngày xuống giường, năm ngày loạn choạng cật bước, thầy Lâm hồi phục tương đối nhanh. Trong thời gian đó, bác sĩ Cổ cũng dần quen thuộc với gia đình tôi, gặp chúng tôi ở hành lang còn trêu thầy Lâm: "Bác đi đâu cũng có hai điều dưỡng viên cao cấp đi cùng nhì."

Ngày thứ tám sau khi phẫu thuật, thầy Lâm đã đi khá vững, không cần tôi đỡ cũng có thể đi thẳng băng được rồi. Lúc qua phòng làm việc của các bác sĩ, ông kéo tay tôi lại: "Ồ nhìn kia."

Tìm tôi "thích" một tiếng, "không phải bị thầy Lâm phát hiện rồi chứ", tôi chột dạ nhìn vào bên trong, thấy trên ghế có một chàng trai mặc áo blouse trắng.

"Thấy thằng nhóc kia không? Đẹp trai phết."

Oẹ, ồm một cái là sở thích thay đổi 360°, lại còn dẫn con gái đứng cửa nhòm giai, chẳng có lẽ mấy bữa nay bị các bà các bác trung niên đồng hoá mãnh liệt quá... Nhìn lướt qua: da trắng, mặt chữ điền, đeo kính. Tôi bình luận đúng trọng tâm: "Phình phùng." Rồi diu ông chuẩn bị đi.

Thầy Lâm lập tức nghiêm nghị: "Đẹp trai như sao Hàn ấy."

Ôi chào, đến Lương Triều Vĩ với Lưu Thanh Vân còn không phân biệt nổi thì đồng chí có tư cách gì để bình luận.

Không nói nhiều quay lưng đi luôn: "Ba quá khen ấy, bình thường thôi". Tôi bỗng thấy, nếu bị bắt gặp đang bò trước cửa phòng làm việc người ta để soi giai đẹp thì không biết phải tìm lỗi nào mà chui nữa, nên vội vàng vừa lúi vừa ôm đứa-trẻ-già này về: "Đi, đi nào, kính quá cơ."

Thầy Lâm vẫn rất kiên trì: "Đẹp trai thật mà."

Tôi ôm ông kéo đi dạo, khẳng định: "Không đẹp trai bằng bác sĩ Cổ."

Đến cầu thang máy, chúng tôi vòng lại.

Thầy Lâm bắt đầu phản công: "Bác sĩ Cổ nhìn cũng sáng sủa, nhưng cậu kia nhìn góc cạnh hơn."

Tôi: "Có phải đồng gỗ đâu mà đòi góc cạnh."

"Còn trẻ hơn nữa."

"Bác sĩ Cổ là nghiên cứu sinh, học nhiều hơn cậu ta ba năm. Thời đại này trình độ kỹ thuật tốt mới đáng tin cậy."

"Nói chung là cậu kia được lắm."

"Bác sĩ Cố tốt hơn!"

Tôi vừa khăng định như định đóng cột thì có cô y tá đi qua, còn nhìn tôi một cái kỳ lạ, tôi chợt dạ, quay lại— bác sĩ Cố đang đứng cách chúng tôi hơn một mét, cười tủm tỉm, hiếm lắm mới thấy anh không mặc áo blouse, thay vào đó là áo đen, bên trong là áo lông cừu màu xám phối với quần bò và giày thể thao, đeo túi chéo Mizuno, nhìn trẻ trung chẳng kém sinh viên đại học.

Vào giây phút đó, tôi rất rất muốn cắn lưỡi tự tử...

Bác sĩ Cố bình tĩnh: "Hôm nay vận động tốt vậy. Vết mổ của bác thế nào rồi?"

Thầy Lâm: "Tối qua ngủ ngon nên nay tinh thần không tệ. Vết mổ còn hơi hơi đau."

Bác sĩ Cố: "Vâng, lát nữa cháu kiểm tra lại vết mổ, nếu khôi phục tốt là có thể rút ống dẫn lưu được rồi." Nói xong gật đầu cười cười rồi vào văn phòng.

Trong toàn bộ cuộc đối thoại, tôi mơ màng đứng cạnh, cố gắng giữ bình tĩnh.

Thầy Lâm: "Ừ, cậu bác sĩ này cũng được đấy."

Tôi oán thăm, người vừa bảo anh ấy già là ai vậy? Chẳng qua tại áo blouse làm tăng tuổi, tẹo nhen hình tượng bác sĩ chừng chặc thận trọng thôi.

Ngày 9 tháng 3 năm 2009

Tôi xách phích nước ra khỏi phòng lấy nước sôi, lúc đi qua văn phòng Bác sĩ, cửa mở toang, không hiểu mà xui quýt khiến kiêu gì mà tôi ngó vào, thấy bác sĩ Cố đang quay lưng về phía cửa gỗ đơn thuốc.

Không biết có phải tại bác sĩ Cố gầy quá hay không mà nhìn lưng hơi còng, nhưng điểm này chẳng ảnh hưởng chút nào đến vẻ cao ráo thư sinh của anh cả (có quá nhiều mâu thuẫn >_<...). Tay anh vừa dài vừa sạch sẽ, tóc mới cắt lộ chiếc cổ gầy nhả nhặn.

Tôi cứ thế vừa đứng gặm táo, vừa thưởng thức cái đẹp... Chắc tại táo đỏ Fuji giòn quá, tiếng cắn lại hơi to nên anh quay lại, tôi đóng băng tại trận.

Tuy vậy, tôi có một ưu điểm, đó là dù trong lòng mưa rền gió cuốn thế nào cũng không bao giờ ảnh hưởng đến vẻ mặt "bình yên". Cùng lắm thì coi mình như một trong vô vàn người tấp nập qua lại trên hành lang thôi, chắc anh ấy không nghĩ gì nhiều đâu. Tôi vừa tự an ủi mình phải bình tĩnh, vừa nhắc chân định đi như chưa có gì xảy ra.

Bỗng bác sĩ mỉm cười. Và tôi đã bỏ lỡ thời cơ làm người qua đường A, ngẩn ngơ chôn chân ở đó. Rồi đôi môi xinh đẹp kia thốt lên hai tiếng: "Táo à."

Tôi chạy luôn. Chẳng lẽ nhìn mình gặm táo ngu lắm? Hay tại anh nhớ đến quả táo gọt dở dang lần trước?...

Sau khi về phòng bệnh, tôi xoắn xuýt nửa ngày vẫn không có lời giải đáp đành gạt ra khỏi đầu. Lòng thề từ nay chỉ ăn táo ngoài ban công, không bao giờ xuất hiện ở những nơi mà loại quả vi diệu này có thể làm bộc lộ trạng thái 罂 bất thường của tôi nữa...

_____ -

Bác sĩ: Lúc em đi lấy nước anh đã nhìn thấy rồi, khi ấy còn nghĩ, đây là bệnh viện mà sao em hồn nhiên như dạo công viên thế? Còn nữa, một ngày em ăn bao nhiêu quả táo vậy?

(Em thề là em rất ít khi ăn táo, nhưng mỗi lần ăn là lại bị anh bắt gặp >_<...)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thăm dò

Ngày 10 tháng 3 năm 2009

Đầu giờ chiều. Hầu hết bệnh nhân đã nghỉ trưa, bệnh viện trở về với vẻ tĩnh lặng vốn có của riêng nó. Tôi đang hâm nóng trứng hấp trong lò vi sóng thì có tiếng nói vang lên từ phiasau: "Muộn thế này rồi còn làm đồ ăn à?" Tôi giật mình, quay lại thấy Bác sĩ đang đứng trước cửa, quần áo phẫu thuật còn chưa thay.

"Thầy Lâm đói."

"Đói?" Lông mày anh hơi nhếch lên, "Hồi phục nhanh thật."

"Còn những hai điều đường cao cấp chăm sóc cơ mà."

Anh bật cười rồi đi.

Sáu giờ tối. Tôi vừa mang trứng hấp ra ngoài thì gặp Bác sĩ đang chuẩn bị về nhà.

"Hôm nay phẫu thuật cả ngày không đi kiểm tra phòng bệnh được. Ba cô thế nào rồi?"

Tôi trả lời rất nghiêm túc: "Nhảy tung tung cả ngày."

Anh nhìn hộp cơm trên tay tôi: "Đây là... trứng bò câu?"

Tôi gật gật, Bác sĩ lắc đầu cười: "Thầy Lâm được chăm sóc chu đáo đến thế này cơ à."

Giờ tôi mới biết, không phải lúc nào Bác sĩ cũng nghiêm túc như tôi vẫn tưởng.

Ngày 11 tháng 3 năm 2009

Mạch máu của thầy Lâm rất yếu, đặc biệt là khi tiêm loại chất lỏng sền sệt như intralipid*, hai mu bàn tay còn sưng đỏ cả lên, vì vậy tôi phải đến phòng làm việc của Bác sĩ tư vấn xin ngừng thuốc.

"Hiện tại ba cô chỉ có thể ăn rất ít, buộc phải tiếp intralipid để bảo đảm các chất dinh dưỡng cần thiết."

"Mạch máu của ông ấy yếu lắm, chườm nóng cũng không có hiệu quả."

"Đợi kết quả xét nghiệm sinh hoá máu ngày mai, nếu các chỉ số đủ tiêu chuẩn mới được ngừng. Hôm nay chỉnh tốc độ truyền chậm lại, thời gian hơi dài, vất vả cho cô rồi." Bác sĩ Cổ cúi đầu cười cười, "Hai vị điều dưỡng cao cấp của khoa mình rất nổi tiếng đây."

Tôi xấu hổ đỏ trán, vì thầy Lâm khôi phục rất tốt, đi bộ ngon ơ nên tôi cứ thế đẩy bình tiếp nước đi động chạy toan loạn từ phòng này sang phòng khác, làm quen hết người này đến người kia, và tất nhiên có rất nhiều người lân la sang học hỏi kinh nghiệm, không phải hỏi mẹ tôi cách bổ sung dinh dưỡng thì cũng là nhờ tôi truyền bí kíp mát xa.

"Hai người... vẫn chiều thầy Lâm như vậy sao?"

Nhìn vẻ mặt bối rối của Bác sĩ, tôi bật cười: "Nhà có hai nữ một nam nên ba thành động vật quý hiếm."

Bác sĩ cũng cười theo: "Thế sau này cô cũng chiều chồng như vậy à?"

Tôi gật gật: "Đồng chí mẹ là tấm gương sáng ngời."

Rakhoi văn phòng, tôi thở dài, rút điện thoại gọi cho hội chị em: "Tam Tam, hình như tao thích anh bác sĩ phụ trách của ba mất rồi."

Tam Tam: "Bae, cuối cùng mày cũng lớn! Cưa nó! Dụ nó! Gục nó! Tiến lên!!"

Tôi: "Sinh năm 81..."

Tam Tam: "Áy áy, ai lại hái hoa thơm có chủ thế, mau thu tay lại, tội lỗi tội lỗi, A di đà Phật ~"

Tôi: "Chắc gì đã có chủ... Vừa nãy vào phòng làm việc, anh ấy còn hỏi sau này tao có chiều chồng như vậy không. Tao hốt cmn hoảng."

Tam Tam: "Ai chà chà, còn biết trêu gái cơ. Dò thử đi, chưa có chủ thì vác cưa thẳng tiến."

Tôi: "Hỏi ai bây giờ?"

Tam Tam: "Hỏi chính chủ chứ ai!"

Phải công nhận, con gái trường xây dựng "cứng" ghê.

Tôi: "Tao... không có kinh nghiệm."

Tam Tam chỉ tiếc rên sát không thành thếp: "Khôn lắm cơ! Lúc nói chuyện, mày làm bộ như vô tình bảo, "cháu nhà anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi" các thứ các thứ."

Một lần nữa, tôi phải công nhận, nữ sinh trường xây dựng có thể tìm ra con đường mà người khác không thấy, giống như trong bản đồ chẳng chịt nhập nhằng có thể chỉ ra một con đường gần nhất, ngắn nhất, rộng nhất, đó gọi là đặc thù nghề nghiệp. Nó làm tôi, với tư cách là một sinh viên địa chất, phải tự cảm thấy hổ thẹn...

Tam Tam: "Năm bắt thời cơ đi, bà chị già lắm rồi."

Ai già! Lũ vu không tuổi tác bạn bè!Chị tắt máy!

Sau đó, tôi dò dẫm về phòng bệnh, đúng lúc ấy, ông Trương phòng bên đang chuẩn bị xuất viện, con trai con dâu bạn tôi mất tối tối mũi, cháu trai quay lại thấy tôi, ngoan ngoãn chào cô Lâm. Tôi xòe ra một thanh sô-cô-la, sờ sờ đầu nó rồi chạy lại giúp một tay. Thằng bé rồi rít cảm ơn, lon ton ra ngoài, không cần thận đảm phải bác sĩ Cổ đang bước vào, nó ngẩng đầu lên một cái rồi vội vàng chạy biến.

"Chạy chậm thôi." Bác sĩ Cổ quay lại, môi còn vương nụ cười, đẩy kính, "Hình như trẻ con bao giờ cũng sợ bác sĩ." Rồi rút chiếc bút trong túi áo, viết liều lượng và những điều cần chú ý lên túi thuốc trên tủ đầu giường.

Tôi hít sâu, cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh nhất có thể, băng quơ hỏi: "Vậy bác sĩ Cổ đã có con chưa?"

Bác sĩ dừng lại, ngẩng lên nhìn tôi: "Chưa, tôi chưa có con."

"Trời ơi ngu không để đầu cho hết! Mày phải tiếp luôn một câu "vẫn còn độc thân à?" chứ!" Tam Tam nhún tin lại cho tôi.

Tôi buồn bã nhìn trời, chưa có con không có nghĩa là chưa lập gia đình, chưa có người yêu.

Bác sĩ: Đồ ngốc! Có vợ mà chưa có con thì người ta phải bảo "nhà tôi vẫn chưa sinh" chứ.

(Ai mà hiểu được ám hiệu kiểu ấy của anh)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Xấu hổ

Ngày 12 tháng 3 năm 2009

Vừa bước ra ngoài, chuẩn bị về khách sạn tắm rửa nghỉ ngơi thì thấy bác sĩ Cổ đi ra từ phòng bên, rào bước về phòng làm việc.

Tôi đứng cách anh chừng hai mét, nhìn anh cong cong ngón tay, vừa đi vừa thỉnh thoảng gõ gõ vào tay vịn hành lang tạo nên những tiếng động nho nhỏ, tự dưng vui. Tôi nhận ra rằng, khi đang suy nghĩ chuyện gì đó, nếu vui vẻ, anh sẽ gõ đốt ngón tay vào tủ, bàn làm việc hoặc tay vịn hành lang. Còn nếu không vui, anh sẽ đặt tay lên đùi, đầu ngón tay trở cọ nhẹ nhẹ. Chắc đó là thói quen vô thức của anh.

Giống như bé con mười tháng tuổi nhà hàng xóm, mẹ là fan cuồng Franz Liszt, cài nhạc chuông điện thoại là bản "La Campanella". Mỗi khi có ai gọi đến, bé sẽ đập vách nôi của mình theo tiếng nhạc, "tự dưng vui". Nghĩ vậy tôi không nhịn được mà bật cười.

Bỗng Bác sĩ quay lại... Mẹ ơi, con có cười ra tiếng đâu.

Nếu một người đang cười mà dừng lại bất ngờ, đảm bảo mặt sẽ y như vừa nuốt phải ruồi, vậy nên tôi cố gắng nín kéo nụ cười đang dờ. Người nhà bệnh nhân cười với bác sĩ, chắc cũng chẳng có gì lạ.

Bác sĩ lịch sự mỉm cười, rút tay vào túi áo blouse, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng rõ ràng tôi thấy tai anh đỏ bừng.

Một giờ chiều. Về phòng bệnh, mẹ bảo tôi đi lấy kết quả xét nghiệm máu của thầy Lâm ở phòng Bác sĩ. Chưa đến giờ làm việc nên các bác sĩ trẻ đang tụ tập lại tám chuyện. Một bác sĩ họ Trần đùa: "Cổ Ngụy, đăng kí "Bạn muốn hẹn hò" đi, công dụng nhanh, hiệu quả tốt. Đừng để lãng phí tài nguyên~" Đám còn lại cũng ồn ào theo.

"Anh trả tiền vé máy bay nhé?" Nhân nhạ chế giễu lại.

"Bác sĩ Cổ..." Tôi gõ cửa.

Người đưa lưng về phía tôi hơi sững lại, chợt quay đầu: "Hả?"

"Kết quả sinh hoá máu của ba tôi..." Có vẻ đến hơi bị "đúng lúc".

"À!" Anh bật dậy, lật nhanh bệnh án, "Ừ, ừ, ... để tôi xem, chỉ tiêu, đều đạt yêu cầu, intralipid... intralipid truyền nốt hôm nay, mai ngừng được rồi."

Nhìn anh luống cuống, tôi cố nhịn cười, cảm ơn rồi ra ngoài. Vừa đi được hai bước thì nghe thấy tiếng bác sĩ Trần: "Cổ Ngụy, cậu đỏ mặt cái gì thế?"

Tôi lấy điện thoại: "Một người đàn ông bị "khuyên" nên tham gia "Bạn muốn hẹn hò"..."

Tam Tam tới tấp gọi điện lại: "Chó đóp phải ruồi! Thế quái nào mày vớ được người cô đơn lẻ bóng vậy!"

Nói như kiểu tôi là bọn buôn người lừa bán "thiếu nam" nhà lành không bằng.

Năm rưỡi chiều. Bác sĩ Cổ vào phòng y tá, đang tìm ảnh chụp CT của bệnh nhân thì y tá trưởng mang một hộp ô mai đủ màu đến chia cho mọi người, thấy anh cúi đầu lật ảnh mới gọi: "Cổ Nguy, lại đây ăn ô mai nào."

"Thôi, em chưa rửa tay." Cúi đầu lật lật lật.

Y tá trưởng là một cô tầm bốn mươi tuổi, dạt dào tình mẹ, nhặt một viên: "Nào nào nào, há miệng ra nào." Rồi nhét luôn vào miệng anh.

"Ô..."

Đúng lúc ấy tôi mới làm xong canh trứng cho thầy Lâm, đang ra ngoài (canteen ngay cạnh phòng y tá) thì được chứng kiến cảnh bác sĩ Cổ tay ôm một tập CT, miệng đầy đồ ăn, vừa cố gắng nuốt vừa muốn nói một câu "cảm ơn" trọn vẹn. Thấy tôi bỗng nhiên xuất hiện, anh sặc một cái nhưng không dám ho, mặt nghẹn đỏ bừng.

A di đà Phật, tội lỗi tội lỗi. Tôi vội vàng đưa cốc nước trên bàn trực ban cho anh.

"Khụ, khụ khụ." Uống được hai ngụm thì đỡ hơn, "Cảm ơn."

Thấy các chị y tá cười rũ rượi, câu "không có gì" của tôi thốt không nên lời.

Đang chuẩn bị đi thì bác sĩ Trần bước qua phòng y tá, tay cầm hai hộp thuốc: "Anh về nhà đây! Tạm biệt các đồng chí!"

"Ô? Sao cậu lại cầm hai hộp?" Y tá trưởng ngạc nhiên.

Bác sĩ Cổ đứng cạnh ngỡ ngàng: "Phần của em!!"

Bác sĩ Trần chạy như bay, nói với lại: "Mây FA đã đánh, đừng nên lãng phí tài nguyên!"

Tôi ngo ngác nhìn các chị y tá cười lăn cười bò và Bác sĩ đứng cầm nín, chẳng hiểu gì cả. Mãi về sau nhớ lại, hỏi anh mới biết, hóa ra là khoa anh sinh hoạt, phát mỗi người một hộp A Giao...

(A Giao là cao da lừa, tương truyền rằng "Hoàng đế uống máu hươu, hoàng hậu ăn A Giao", A Giao trị chứng hư, bổ máu bổ khí đẹp da, điều trị nội tiết, an thai dưỡng thai, chống lão hóa,... cho phụ nữ.)

Bác sĩ: Cứ lúc nào 囧 thì gặp em

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hỗ loạn

Ngày 14 tháng 3 năm 2009

Bác sĩ đang nằm trên chiếc giường trắng mềm mại, hàng mi dài ngả bóng. Cuộn tròn trong lòng anh là một Bác sĩ phiên bản nhí, mặc áo ngủ liền quần, mái tóc mềm mại, đầu rúc vào tay. Năng mai tinh nghịch nhảy quanh hai người đang ngủ say, nhịp thở đều đều. Hình ảnh chuyển đến trước cửa, một người phụ nữ bước vào...

Tôi bừng tỉnh, bên cạnh là thầy Lâm đang ngáy khe khẽ. Thờ dài, nhìn đồng hồ, chưa đến hai giờ sáng, tôi nhếch miệng cười rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp. Mơ mơ màng màng không biết sau bao lâu thì nghe thấy dồn dập tiếng bước chân chạy đến phòng cấp cứu phía đối diện, ngay sau đó, tiếng khóc vang trời.

Rồi tiếng bình truyền dịch vỡ, giá treo đồ, tiếng giường đẩy rang ngoài và một giọng nữ chói tai: "Người đang yên đang lành vào tay các anh sao lại ra nông nỗi này!"

Loáng thoáng nghe được giọng nói quen thuộc, tôi khoác áo xuống giường bước ra ngoài. Trên hành lang chỉ bật đèn khuya, Bác sĩ đứng sát tường, tay cầm bệnh án, xung quanh mảnh thủy tinh rơi đầy đất, người nhà bệnh nhân đang vây chặt lấy anh trách mắng. Ánh đèn đêm khi mờ khi tỏ, mắt anh nhìn

xuống, không thấy rõ biểu cảm

Tiểu Đổ đang cầm chổi chạy qua định dọn dẹp mảnh thủy tinh thì bị người nhà bệnh nhân kích động đẩy: "Cút sang một bên!"

Cậu bé không cẩn thận bị đẩy cho suýt ngã, được Bác sĩ đỡ một tay: "Lát nữa hãy dọn."

Cậu nhún mặt đi về phòng y tá, lúc đi qua cửa phòng tôi mới dừng lại.

"Là ông giáo sư về hưu à?" Ngày hôm qua ông ấy mới phẫu thuật xong.

Tiểu Đổ bĩu môi: "Lúc ký giấy cam kết phẫu thuật đã cảnh báo trước rồi, ông cụ hơn tám mươi tuổi, nào là tiểu đường, bệnh tim, rồi thì mờ mắt, đặt stent mạch vành, cơ thể lại còn yếu, phẫu thuật thành công đã khó khăn lắm rồi, giai đoạn cuối như thế này ở nhà hưởng thọ có phải hơn không? Đàng này mấy đứa con ham ba đồng lương hưu của ông cụ, nằng nặc đòi làm phẫu thuật, sống thêm một ngày là thêm một khoản tiền. Lúc cần thì không thấy bóng, giờ ăn vạ cái vẹo gì? Chẳng qua bắt nạt bác sĩ thôi." Có lẽ.

Cậu nhóc mười chín tuổi, bức dọc càng nói càng to làm người nhà bệnh nhân quay sang nhìn, tôi vội vỗ vai: "Đi nghỉ ngơi đi."

Tiểu Đổ cau mày đang định quay đi, không hiểu sao con út của ông cụ mới mất xông lên túm cổ áo Bác sĩ, đẩy vào tường: "Người đang yên đang lành sao vào tay chúng mày lại chết! Mày nói rõ ràng cho tao xem nào!"

Từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy người nhà bệnh nhân đánh bác sĩ, vậy nên đến khi bình tĩnh lại, tôi đã thấy mình và Tiểu Đổ lao đến. Người nhà vây quanh thấy có biến vội gỡ hai người ra.

"Sao các anh lại đánh người!!" Tiểu Đổ tức giận quát.

"Ba tôi còn chết rồi kia kia!" Một người phụ nữ lao lên, tôi không phản ứng kịp, dù đã quay đi nhưng vẫn bị chị ta cào vào cổ. Bác sĩ kéo tôi ra phía sau anh, đẩy tay chị ta: "Đây là bệnh viện! Anh chị không được gây rối!"

Sau đó, ồn ào một lúc, trong tầm mắt tôi chỉ có chiếc áo blouse trắng phía trước cho đến tận khi nghe tin bảo vệ đã kiểm soát được tình hình, thậm chí cảnh sát cũng vào cuộc.

"Họ chữa bệnh nhưng lại làm chết người, còn đánh chúng tôi nữa!" Con trai lớn của người quá cố nhào tới kéo cảnh sát.

"Người đánh là cá canh cơ mà!" Tiểu Đổ bẻ tay, mặt bùng bùng tức giận.

"Hành lang có lắp camera, ai đánh, đi kiểm tra thì biết." Bác sĩ quay lại nhìn tôi, bỗng đưa tay nhắc cảm tôi lên.

"A..." Thấy đau tôi mới nhận ra cảm mình bị xước, chảy máu. Đùng là tai bay vạ gió.

Cảnh sát và hai bên đều đến văn phòng, đám đông giải tán, tôi về phòng an ủi thầy Lâm rồi lên giường ôm chăn ngủ ngon. Khoảng nửa tiếng sau, cửa phòng nhẹ nhàng mở, tôi chạy ra ngoài.

"Cảm của em." Bác sĩ đưa urgo cho tôi.

"Cảm ơn anh." Tôi xé ra, nhìn quanh nhưng không thấy có chiếc gương nào trong hành lang cả.

Bác sĩ thở dài, cầm lấy rồi dán lên vết thương: "Ngẩng lên một chút."

Người tôi cứng đờ, bỗng cảm thấy hơi lúng túng, nửa đêm nửa hôm, cô nam quả nữ... Sờ sờ vết thương đã dán băng, tôi ho nhẹ: "Xử lý xong chuyện rồi à?"

"Ừ." Anh hơi nhíu mày, im lặng nhìn cửa phòng cấp cứu rất lâu rồi mới nói nhỏ: "Đây là bệnh nhân đầu tiên của tôi ra đi."

Mọi người đều nghĩ rằng, nghề bác sĩ đã chứng kiến chuyện buồn mãi thành quen, nhưng họ đã quên, khi gặp bất cứ ai bệnh tình nguy kịch, phản ứng đầu tiên của chúng ta là xót xa, mà phản ứng đầu tiên của bác sĩ là cứu chữa.

Đối với cái chết, chẳng ai có thể vô cảm. Nhưng kết quả mà chúng ta thấy thường là những cái kết có hậu.

Tôi nhìn về phía ICU đã quét dọn sạch sẽ: "Chú em là bác sĩ Đông y, chú đã nói, cứu được, là đã làm hết trách nhiệm, không cứu được, cũng là đã làm hết trách nhiệm."

Bác sĩ À, buổi tối hỗn loạn ấy. Có điều nó lại làm anh nghĩ ra một vài chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tiểu Đổ

Ngày 15 tháng 3 năm 2009

Hôm nay bệnh viện im ắng lạ thường, thỉnh thoảng mới gặp vài nhóm bệnh nhân đang tụm lại thì thầm chuyện đêm qua. Lúc tôi gặp Tiểu Đổ ở phòng lấy nước sôi, cậu đang lau nhà.

"Chị, liệu chị có bị hủy dung không?"

Tôi dờ khóc dờ cười: "Móng tay người ta có tắm độc đâu."

"Chắc chắn, không sao, hủy dung đã có bác sĩ Cổ chịu trách nhiệm."

Năm Tiểu Đổ tròn mười một tuổi, cha mẹ ly hôn, cậu sống với mẹ, năm lên mười ba, mẹ đi lấy chồng xa, cậu lại ở với ông bà ngoại. Lương hưu của ông ngoại chỉ có ba cọc ba đồng, bà ngoại phải làm thêm việc dọn dẹp vệ sinh ở bệnh viện. Dù Tiểu Đổ hư hỏng nghịch ngợm thế nào cũng không ảnh hưởng đến tình yêu ông bà dành cho cậu. Cứ thế, thẳng nhóc này ngang ngược đến năm mười tám tuổi, bà ngoại bị tai biến mạch máu não qua đời. Đến lúc đó nó mới nhận ra kết quả thi đại học của mình tệ như thế nào. Sau đám tang, đến bệnh viện lấy di vật, một cô y tá quen biết hỏi nó: "Tiểu Đổ, sau này định làm gì?"

"Tìm việc! Kiếm tiền!" Tuổi mười tám trẻ đại nông nổi, cảm thấy thế giới rộng lớn bao la, làm gì cũng có thể kiếm ra đồng tiền bát gạo.

"Đi học, là cách đầu tư có hiệu quả nhất." Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

"Xì, làm như là tiến sĩ thì giỏi lắm ấy!" Tiểu Đổ biết người này, bà ngoại ở nhà suốt ngày lải nhải về anh ta.

"Ít nhất có thể biết phương pháp cấp cứu tai biến mạch máu não và chăm sóc hàng ngày."

Bà ngoại Tiểu Đổ đi rất nhanh, không kịp trần trời điều gì, người đi cứ thế đi, để lại cậu và ông ngoại già yếu.

"Cậu còn có ông ngoại. Nếu tôi là cậu, tôi sẽ đi học." Anh bình tĩnh nói rồi rút bệnh án, ra khỏi phòng y tá.

Đấu với người đàn ông hơn mình mười tuổi này, Tiểu Đổ nhận ra, mình thất bại thảm hại.

Không ai biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì mà một thời gian sau, Tiểu Đổ làm thay công việc của bà ngoại, mỗi ngày năm giờ sáng, sáu giờ tối đến dọn dẹp bệnh viện, cuối tuần ở lại cả ngày giúp đỡ, vừa kiếm tiền vừa học lại. Bản tính không phải là đứa trẻ hư, một khi đã hiểu chuyện thì sẽ biết điều.

Những chuyện này đều là y tá trưởng kể lại trong lúc đang tám chuyện: "Cổ Ngụy chính cho nó ngoan ngoãn để bảo, bây giờ thỉnh thoảng còn chạy đi hỏi bài cơ đấy."

Khi đó, tôi tự hỏi, người đã thi đại học cách đây n năm còn nhớ kiến thức cấp 3 ư?

"Nhớ chứ." Hai tiếng sau, Tiểu Đổ thấy tôi đang đọc sách trên ban công liền hăng hái chạy lại vẫy vẫy tập đề lý trong tay, "Chị, chị học lý đúng không?"

Giọt mồ hôi rơi, má tôi nóng hổi, cứ thế bò trên tay vịn ban công, vừa vẽ bài phân tích lực tác động vừa thầm oán, bác sĩ Cổ, anh giỏi lắm! Sinh học đến giờ anh vẫn dùng, còn tôi không biết đã mấy tỷ năm rồi chưa động vào vật lý.

Ngày 16 tháng 3 năm 2009

7 giờ 20 phút, bác sĩ Cổ đúng giờ có mặt trong phòng làm việc, tôi còn lầy lăm lăm, cả ngày hôm qua không thấy anh đâu, tôi còn tưởng anh giống như trong phim truyền hình, sau buổi tranh chấp đêm qua sẽ về nhà "tự phạt úp mặt vào tường"... Các cậu ạ đừng tin vào phim truyền hình, nó lừa đấy!!

Tám giờ, các bác sĩ tới kiểm tra phòng, thầy Lâm đã có thể cất chỉ. Lúc mọi người ra ngoài, bác sĩ Cổ đi cuối cùng, nhìn tôi một cái, gật đầu.

Mẹ đứng cạnh bắt sóng ngay tập lự, nhìn tôi: "Sao thế?"

"Không có gì." Chẳng lẽ lại bảo anh ấy nhìn xem con gái mẹ đã hủy dung hay chưa chắc?

Mười một giờ. Bác sĩ Cổ cầm khay inox đẩy cửa bước vào: "Giường 39, cất chỉ."

Bà ngoại từng bảo tôi rằng, trên ngón tay của mỗi người đều buộc một sợi nhân duyên, vậy nên tôi còn thích ngấm tay của người khác giới hơn cả mặt. Đôi tay trước mắt này khá phù hợp với gu của tôi, sạch sẽ, thon dài, khớp xương rõ ràng, tay trái cầm nhíp, tay phải cầm kéo, gãi, cắt, rút gọn gàng. Chưa đầy hai phút đã cắt xong một nửa: "Hôm nay làm một nửa, mai làm phần còn lại."

"Cất xong là được về nhà rồi!" Thầy Lâm rất phấn khởi.

"Bác nhớ nhà à?"

"Sau này bác sẽ đến thăm cháu."

Tôi đứng cạnh mồ hôi nhỏ tong tong, thầy Lâm, thầy nói vậy...

Bác sĩ Cố cười: "Cháu lại hy vọng bác mãi mãi không phải gặp lại cháu. Có điều bác gái vừa đăng ký hóa trị sau phẫu thuật, ngày 21 bác lại phải đến đây rồi."

Đang nói thì Tiểu Đỗ thò đầu vào, nhìn thấy quyển sách trong tay nó, tôi đi ra cửa, cùng lúc đó, Bác sĩ cũng gật đầu chào tạm biệt rồi ra ngoài. Tiểu Đỗ thấy hai người đồng thời đi về phía mình: "Ồ ô? Anh chị có muốn hợp tác mở lò luyện thi đại học không?"

Bác sĩ: Không phải là anh bán em, là chị y tá trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tin nhắn

Ngày 17 tháng 3 năm 2009

Ăn trưa về, tôi bắt gặp vài người nhà bệnh nhân đang nói chuyện với Bác sĩ.

"Bác sĩ Cố, có thể cho tôi số điện thoại liên hệ được không?"

"Chị y tá trưởng có số máy trực của phòng lâm việc và phòng y tá."

"Vậy số điện thoại riêng của anh thì sao?"

"Chúng tôi không công khai được."

"Bác sĩ, anh cứ nói với tôi thôi, tôi hứa sẽ không cho ai hết."

"Xin lỗi, nhưng thực sự là cho số điện thoại riêng rất bất tiện."

Về phòng bệnh, thấy thầy Lâm đang ra ngoài.

"Ba đi đâu đó?"

"Đi xin số điện thoại của bác sĩ nha."

Tôi giờ tờ giấy trong tay: "Điện thoại trực ban á? Con xin chị y tá trưởng rồi."

Thầy Lâm khinh bỉ: "Người ta bảo điện thoại trực ban hay bận lắm. Ba đi hỏi của bác sĩ cơ."

"Người ta không cho đâu..." Ở ba, ba đi xa con quá...

Mười phút sau, tôi rửa hoa quả xong ra ngoài đã thấy thầy Lâm đung đỉnh nằm trên giường xem TV.

"Xin được chưa?" Tôi thuận miệng hỏi.

"Rồi."

Tôi giật mình quay lại: "Của ai?"

Thầy Lâm thông dong ăn nhó: "Bác sĩ Cố chứ ai."

Chiều. Bác sĩ Cố đến cất phần chỉ còn lại. Tôi cố gắng tìm một biểu hiện bất thường nào đó trên gương mặt anh, nhưng không, anh vẫn rất bình tĩnh, tự nhiên. Thầy Lâm chuyện trò vui vẻ: "Nhanh tay thật đấy, ồ, cất chuyện nghiệp ghê."

Bác sĩ cắt xong đứng dậy mỉm cười: "Vì cháu là người khâu mả."

Tôi cầm giấy bút chạy lại: "Bác sĩ, sau khi về nhà phải chú ý những gì ạ? Có được rửa vết mổ không? Ăn uống cần kiêng khem những gì? Kiểm tra toàn bộ sinh hóa ba hay bốn ngày một lần?"

Bác sĩ trả lời lần lượt từng câu, vừa nhìn tôi loay hoay ghi chép, vừa nói chuyện với mẹ, khi tôi viết xong, anh lễ phép gật đầu chào tạm biệt ra ngoài, không có gì bất thường hết.

Tôi nhìn quyển sổ trong tay, chẳng lẽ là mình nghĩ nhiều?

Ngày 18 tháng 3 năm 2009

Kiểm tra buổi sáng xong là Bác sĩ hoàn toàn biến mất. Không có giấy thông báo xuất viện của bác sĩ phụ trách, chúng tôi không làm được thủ tục xuất viện.

"Sáng nay thằng bé có hai ca phẫu thuật." Chị y tá trưởng chỉ chỉ lịch làm việc trên tường, ca thứ nhất lúc tám rưỡi, ca thứ hai lúc mười rưỡi, "Em chịu khó đợi đến giờ làm việc buổi chiều vậy."

Mười giờ hơn, tôi đang sắp xếp hành lý thì có tiếng gõ cửa, vẫn là bộ đồ phẫu thuật kín từ đầu đến chân chỉ lộ đôi mắt ấy, tay anh cầm bệnh án, rút ra một tờ giấy thông báo đã ký đầy đủ.

"Trông anh phải phẫu thuật?"

"Có hai mươi phút nghỉ giải lao."

Tôi nhìn anh, bỗng nhiên không biết phải nói gì.

"Đi xử lý thủ tục đi, không thì hôm nay không làm kịp đâu." Rồi vội vàng đi.

Lấy thuốc, photo ca bệnh, kiểm kê, chứng nhận bảo hiểm y tế, chứng nhận của viện khoa,... Hai giờ chiều, lúc xe rời khỏi bệnh viện, tôi ngoái lại nhìn tòa trụ sở chính của bệnh viện, lòng trào dâng một thứ cảm xúc không thể gọi tên.

Ngày 3 tháng 4 năm 2009

Về sau, trừ điện thoại hỏi thăm định kỳ của phòng y tá, lần duy nhất tôi liên hệ với bệnh viện là khi chỉ số bạch cầu của thầy Lâm đột ngột hạ thấp, ngồi bên cạnh nghe mẹ gọi cho Bác sĩ hai cuộc điện thoại, cũng chỉ đơn giản vài câu "cảm ơn", "không có gì".

Tôi chống cằm ngẩn ngơ nhìn đường hầm tối om ngoài cửa sổ, tấm kính thủy tinh phản chiếu hình ảnh một người đang nghịch thẻ IC trong tay, tôi bỗng nhớ lại một người, tan tành cũng vừa nghịch thẻ IC vừa đi bộ về bến tàu điện ngầm.

Hôm nay, về thành phố X, thoát khỏi đồng sách vở nặng đầu, bỗng cảm thấy có thứ cảm xúc vô hình nào đó tràn ngập trong lòng.

Tối, ở ký túc xá của Tam Tam, trường nó và địa điểm thi vòng hai nghiên cứu sinh của tôi ở cùng một khu đại học. Tắm rửa lau tóc xong, quay lại thấy Tam Tam mặt mũi đầm chiêu: "Cô gái, sao tự nhiên mày lại có vẻ "Vừa lọt mi cong/Lòng dâng muôn nỗi" thế?"

(Miêu tả nỗi niềm tương tư triển miên một cách khéo léo.)

"Lòng tự trọng của học sinh chuyên lý đâu, mày khoe văn khoe về cái gì?"

"Thế mày định bao giờ hạ gục anh bác sĩ kia?"

"...Thôi mày ngâm thơ Đường tiếp đi." Loại nó chắc chẳng biết cái gì gọi là dè dặt.

"Biết thừa mày nhát trai, vừa nãy chị đã nhắn tin thay mày rồi ahihi."

"Hả?"

Tôi luống cuống tìm điện thoại, một tin "Anh đã có bạn gái chưa?" nằm tênh hênh trong hộp tin đã gửi.

Chọn bạn mà chơi các cậu ạ! Phải biết chọn bạn mà chơi! Trời ơi sao số tôi lại khổ thế này!!!

"Lay chị! Ngày mai em phải thi vòng hai rồi! Chị không thể để em chuẩn bị tinh thần cho tốt à?!"

"Đàn ông tốt mới hiếm, tinh thần tốt thiếu gì. Đồng chí cần cố gắng nhiều hơn, cố lên!" Tam Tam giật khăn, bay vào phòng tắm.

Tôi đau đớn trùm chăn, nhìn tin nhắn kia bay bổng trên màn hình, chưa bao giờ như bây giờ, tôi hy vọng điện thoại bị lỗi, nhà mạng bị lỗi, lỗi lỗi lỗi lỗi hết!

Đến tận khi đi ngủ vẫn không thấy có tin nhắn lại. Trong lúc mơ màng, tôi tự huyền hoặc mình: "Không sao, không sao cả, anh ấy không có số mình, chắc chỉ nghĩ là tin rác thôi."

Mãi về sau tôi mới biết, mình đã sai lầm như thế nào.

Bác sĩ: Ha ha ha ha...

(Cười cái gì? Em còn chưa xử vụ mới quen mười ngày đã dám lưu số em đấy!)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tạm biệt

Ngày 4 tháng 4 năm 2009

Nghe đầu khoa địa lý nổi tiếng dương thịnh âm suy, đến nơi mới biết, đúng là "ai bảo gái không bằng trai".

(Ai bảo gái không bằng trai: tên một bài kịch nổi tiếng).

Đứng trước tôi là một cô gái nhỏ nhắn, tay cầm điện thoại: "Thì vòng hai vào lễ thanh minh, trời ơi thì vòng hai vào lễ thanh minhhhh!! Lần này mà không đỗ, có thành quỷ tao cũng không tha cho cái trường này!" Vừa nói xong thì trượt chân.

Lúc tôi chạy đến chỉ kịp đỡ cô ấy lên: "Cậu là người Tứ Xuyên?"

Cô gái Tứ Xuyên xinh xắn vịn tay tôi đứng lên: "Ừ, bỏ qua một nửa Trung Quốc để thi vòng hai, có khổ không cơ chứ."

Cứ thế, tôi đã làm quen với bạn học và cũng là bạn cùng phòng tương lai – đồng chí Tiểu Thảo. Về sau nó bảo, giữa ngàn vạn người, tại sao lại là tôi đỡ nó, duyên phận chứ còn gì! Tôi không nhớ bảo, thực ra cũng có rất nhiều chàng muốn chạy lại đỡ, chỉ có điều không ai nhanh bằng tôi...

Thi viết, vấn đáp, kiểm tra sức khỏe xong xuôi, Tiểu Thảo từ chối khéo lời đề nghị đi dạo đại học X của tôi: "Tớ phải về nghỉ ngơi thích nghi với vùng này. Trường học có những ba năm tha hồ dạo, không vội không vội."

Nhìn cô ấy khập khiễng nhảy lò cò về phòng trọ, tôi không hỏi nên lời, cô gái, sao cậu đã biết chúng mình đỗ rồi?

Ngày 8 tháng 4 năm 2009

Ba hôm sau, tôi nhận được tin nhắn trúng tuyển, cùng lúc đó, mẹ vừa nghe xong điện thoại của phòng y tá: "Hôm nay không có giường, ba mày chưa đi được." Bây giờ bệnh viện nào cũng hết giường, tôi nhìn chiếc vali bên cạnh, do dự không biết có nên dọn tiếp hay không.

Mẹ đang làm cơm trưa thì điện thoại sáng: "Có bệnh nhân chiều nay xuất viện sớm, hai bác đến nhanh không ngày mai lại hết chỗ."

Thanh niên đáng tin cậy.

Một giờ chiều, bệnh viện. Bên phòng y tá, bác sĩ Cố đã ký đơn xin nhập viện, làm thủ tục rất thuận lợi.

Lau xong bàn ghế giường tủ, tôi đi giặt khăn, đến cửa thì Tiểu Thảo gọi đến: "Lâm Chi Hiệu Lâm Chi Hiệu! Từ giờ chúng mình thành bạn học rồi!"

Tôi cười: "Có khi còn là bạn cùng phòng. Lần này thi vòng hai chỉ có bốn nữ, nghe các chị ấy bảo ký túc xá bọn mình cũng dành cho bốn người." (Năm sau, bốn cô gái được phân vào ba phòng ký túc, Tiểu Thảo cười: "Duyên trời định chứ sao!")

Nghe tiếng cười ở đầu dây bên kia, bất giác tôi cũng thấy vui vẻ: "Chúng mình có đủ ba năm dạo ĐH X đến chán thì thôi."

Tắt máy, quay lại, thấy Bác sĩ đang đứng cách tôi năm mét, khoanh tay cười. Hai mươi ngày không gặp, nụ cười của anh như ấm dần theo những mùa lá chuyển.

Trong ánh nắng ảm áp đầu giờ chiều, tôi thiếu chút giờ tay "Hi" một tiếng, mỗi tội một tay cầm khăn lau một tay vướng điện thoại.

"Chào bác sĩ."

Ánh mắt anh lướt qua điện thoại tôi, gật đầu.

"Cảm ơn anh." Chiến trường tranh giường bệnh dữ dội như thế...

Anh mỉm cười: "Không có gì, việc nên làm." Rồi lướt qua tôi về phòng làm việc. Nhìn bóng lưng anh, không hiểu sao tôi thấy có gì đó là lạ. Mãi về sau anh mới ung dung kể lại: "À, tim đập nhanh hơn một chút ấy mà."

Chiều, mẹ và thầy Lâm đi kiểm tra, tôi bị điều động sang tư vấn phương án hóa trị.

Gõ cửa: "Bác sĩ Cổ."

Người đang ngồi trước máy tính gõ đơn thuốc quay lại nhìn tôi năm giây, rồi vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh: "Em ngồi đây."

Vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, có trai đẹp trước mặt, tôi bỗng thấy hơi choáng váng nên đành nhìn xuống những ngón tay tung bay trên bàn phím. Khi tôi đang thăm tự nhủ "không chơi piano thì thật phí" các kiểu, những ngón tay ấy dừng lại.

Tôi ngẩng đầu, thấy Bác sĩ đang nhìn tôi mỉm cười: "Em muốn hỏi gì?"

Trời ạ còn ngần ngại nhìn tay người ta, tôi lúng túng sờ trán: "Về phác đồ điều trị của thầy Lâm ạ."

Anh rút chiếc bút trong túi áo ngực, mở quyển sổ trong tay tôi, vừa nói vừa viết: "Phác đồ XELOX. Thành phần chủ yếu của nước truyền là Oxaliplatin, thuốc chống ung thư tương đối tốt, liều lượng không cao, trước và sau khi truyền sẽ dùng thêm thuốc bảo vệ gan, đồng thời uống Xeloda..."

"Vậy phản ứng phụ thì sao?" Đây là điều tôi chú ý nhất.

"Phản ứng của mỗi người một khác. Oxaliplatin có lượng độc tính nhất định, có thể sẽ cảm thấy buồn nôn, thậm chí là nôn."

Ra phòng làm việc, tôi nhìn quyển sổ lẫn lộn Trung – Anh trong tay, đang cảm khái chất lượng phục vụ của bệnh viện hiện nay thật tốt thì vọng lại tiếng Bác sĩ: "Lâm... Lâm..."

Tôi quay lại, thấy anh vẫn đang đứng ở chữ Lâm không nói thêm: "Lâm Chi Hiệu ạ."

"Ủm, Lâm Chi Hiệu," Bác sĩ dừng một chút, "Mua cho ba em một đôi găng tay, trong thời gian hóa trị không được chạm vào kim loại hay bất cứ thứ gì lạnh." Sau đó quay lại về phòng làm việc.

Tôi còn thấy anh nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Tên như con trai..."

Bác sĩ: Hahahaha...

(Sao anh ngoài cười ngậy ngô vẫn là cười ngậy ngô thế)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nghi ngờ

Ngày 9 tháng 4 năm 2009

Bệnh viện mới đến một số bác sĩ và y tá thực tập, trên hành lang thỉnh thoảng lại có một đoàn người đi qua đi lại, trông cực kì hoành tráng. Nghe loáng thoáng tiếng các bác sĩ kiểm tra tập thể ở phòng bên, tim tôi đập nhanh thêm vài nhịp. Khi bác sĩ chủ nhiệm đẩy cửa bước vào, tôi vô thức nhìn xuống. Gần hai mươi người chen lấn làm căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt, bác sĩ chủ nhiệm và thầy Lâm tay trong tay lác qua lác lại làm tôi hoa hết cả mắt, đành nhìn sang bên cạnh. Bác sĩ tay cầm bệnh án đặt bên người, lẳng lặng buông mi mỉm cười, làm tôi chợt nhớ đến nụ cười khi nhặt hoa của Tôn giả Đại Ca Diếp mà bà ngoại từng kể ngày thơ bé, nhìn như hiểu, mà lại không hiểu.

Sau này, Bác sĩ nhớ lại: "Hai mươi ngày không gặp vẫn thấy bình thường, chỉ đến khi thấy em, anh mới nhận ra mình vui thế nào."

Tám rưỡi, y tá trưởng đến chăm cứu cho thầy Lâm, đằng sau còn có một người mới, dáng nhỏ nhắn, lúc cười mắt cong cong, lộ hai má lúm đồng tiền ngọt ngào. Khi y tá trưởng chăm cứu, cô bé ngồi xuống, há miệng nhìn không chớp mắt, như một cây nấm nhỏ.

Một tiếng sau, Nấm nhỏ tới thay nước cho thầy Lâm. Nhìn cô bé loay hoay viết ghi chú thay nước, thầy Lâm tò mò hỏi: "Cháu bé bao nhiêu tuổi rồi? Người ở đâu?"

"Người tỉnh K ạ. Cháu 21 tuổi rồi nè, không có bé á!"

Mẹ: "Trùng hợp thế, quê ngoại của bác cũng ở tỉnh K này."

Mười phút sau, tôi và thầy Lâm ngơ ngác nhìn hai người họ hăng say tám chuyện bằng tiếng Ngô.

"Ồ đây ít người tỉnh K lắm, không ngờ lại có đồng hương!" Cô bé hưng phấn hoa chân múa tay, định ôm mẹ tôi, giữa chừng mới thấy không ổn, vội quay đầu nhào vào lòng tôi...

Phải chăng đây là "người đẹp nhào vào lòng" trong truyền thuyết, tôi trầm nghĩ.

Trưa đi ăn cơm, gặp Bác sĩ vừa khám bệnh về, đang định chào hỏi thì có người nhảy ra từ phòng y tá.

"Thầy Cố ơi! Đề thi cấp cứu cuối kỳ là chuyển nhịp hay hồi sức tim phổi ạ?"

Nấm nhỏ đang sốt ruột chạy quanh Bác sĩ, bỗng thấy tôi, "A, chị đồng hương!" Lại được người đẹp ôm áp.

Ở bệnh viện, thường là các y tá mới gọi y tá cũ là thầy, bác sĩ mới gọi bác sĩ cũ là thầy, nhưng "thầy Cố", hai người này... vượt cấp chẳng?

"Vi thầy ấy là thầy mà!" Lúc đến thay nước, Nấm nhỏ giải thích như thật, "Dạy học nè, coi thi nè, chấm bài nè!"

"Anh không phải thầy của con bé thật mà." Lúc đến kiểm tra phòng, Bác sĩ bắt đầu dĩ, "Có lần chủ nhiệm đi họp, anh dạy thay một tiết, coi thi thì máy tính tự sắp xếp, chấm bài thì bị một anh khoá trên kéo sang nhờ chấm hộ." 囧

Nhưng điều này không hề cản trở điệp khúc "Chào thầy Cố!" "Tạm biệt thầy Cố!" giồn già hàng ngày.

Thầy Cố rất áp lực: "Này, thầy giáo chính quy của nhóc còn đang ngồi trong phòng làm việc đấy."

Nấm nhỏ tên thật là Trinh Vũ, con bé cũng tự nhận rằng mình rất ngố. Mới quen ngày đầu tiên, buổi trưa đã tha đồ ăn sang phòng chúng tôi, tiền lương của bộ cơ quan của mẹ khai tuốt tuần tuốt... Đứa trẻ ngây thơ như vậy ở thời nay đúng là hiếm có khó tìm.

Về sau, Tiểu Vũ còn ôm tay tôi làm nũng: "Sur nương, từ cái nhìn đầu tiên em đã biết chị là người tốt! Từ cái nhìn thứ hai đã biết chỉ có chị mới quản được thầy!" Nghe câu sur nương kia, tôi ngẩn ngơ trong gió. Đây là chuyện của về sau.

Lần hoá trị này đã thân quen hơn với các chị y tá, thỉnh thoảng còn buôn chuyện dăm ba câu, các bác sĩ vẫn đến kiểm tra phòng năm phút như thường, trừ bác sĩ Cố. Lúc ba giờ tôi đi lấy canh cá chuối, anh đến kiểm tra phòng, gần ba rưỡi mới về mà vẫn thấy anh đang ngồi nói chuyện với thầy Lâm. Thấy tôi đi vào, anh gật đầu chào tạm biệt, khi đi ngang qua còn cười cười: "Canh cá thơm vậy."

Tôi nghi ngờ nhìn bóng lưng anh, không nói nên lời. Rõ ràng anh chẳng làm gì, nhưng lại có cảm giác như đã làm cái gì đó.

Tối, tôi đang rửa bát ở phòng lấy nước sôi thì nghe thấy có người gọi "Chị!", tôi giật mình quay lại.

"Tiểu Đỗ!" Thăng bé mới cắt tóc, ngắn gọn sáng sủa hẳn. "Y tá trưởng nói từ tháng này trở đi em không đến bệnh viện nữa mà."

"Vâng, còn hai tháng nữa thi rồi. Nhưng bác sĩ Cố bảo em tới chào chị. Hai người có quan hệ gì vậy?"

Tôi nhìn trời, hỏi cái gì thế không biết... Rồi bơ luôn: "Ôn tập đến đâu rồi?"

"Em chẳng biết, cảm giác như đã học kha khá rồi, lại như chưa học gì cả..."

"Thế là được rồi, coi thường chiến lược địch, coi trọng chiến thuật địch, nhớ chưa."

"Em muốn học y." Tiểu Đỗ im lặng một lát rồi gãi gãi mũi nói.

Nhìn cậu bé hơi rụt rè, tôi gật gật đầu: "Nghe ổn đấy."

"Trường của bác sĩ Cố chắc chẳng dám mơ tới."

Tôi vỗ vai nó: "Em đứng càng cao sẽ nhìn thấy càng xa, chọn được càng nhiều đường. Đừng nghĩ gì cả, việc của em bây giờ là cố gắng leo thật cao."

Trước khi đi, Tiểu Đỗ bảo: "Chị biết bác sĩ Cố bảo em gì không? Anh ấy bảo, 'Đừng nghĩ gì cả, cố gắng thi thật tốt rồi nói sau'." Thăng bé cười mờ ám, "Hai người thống nhất với nhau hả?"

Bác sĩ Hình như em đặc biệt có duyên với trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Bận rộn

Ngày 10 tháng 4 năm 2009

Phản ứng với hoá trị đêm qua đã tạm thời dịu xuống, thầy Lâm ngoan ngoãn nằm trên giường, híp mắt cảm ngón tay tôi, làm một giấc ngon lành. Chiều đỡ mệt hơn, thầy lại bắt đầu "giờ trò", ôm tay đi đến trước cửa nhà vệ sinh, chọc chọc vặn cửa bằng kim loại rồi quay sang nhìn tôi đầy vô tội: "Lâm Chi Hiệu, người ta muốn đi vệ sinh." Tôi - _|||, ra mở cửa cho ba. Mẹ đã dặn, dù đeo găng tay cũng không được chạm vào đồ lạnh.

Lúc Bác sĩ vào, trong phòng là cảnh: thầy Lâm chớp chớp mắt bảo tôi "thìa làm bằng inox", tôi vừa "a... há miệng nào" nuốt thanh long cho ông, vừa oán thăm mấy chục tuổi đầu rồi còn làm nũng. Bác sĩ đứng cạnh nhìn hai giây, hặn hặn lời: "Thầy Lâm, năm nay thầy 51 tuổi rồi."

Thầy Lâm gật đầu như chuyện thường tình ở huyện.

Bác sĩ đẩy kính: "Đã truyền xong lần đầu tiên, khả năng chịu đựng tạm ổn. Ngày mai kiểm tra máu không vấn đề là có thể về nhà." Nói xong nhìn tôi một cái rồi ra ngoài.

Tôi đứng dậy tiễn người, vừa ra khỏi phòng bệnh, bỗng Bác sĩ quay lại: "Đừng coi ông ấy như bệnh nhân, cứ như người thường là được rồi."

Hiếm lắm mới thấy Bác sĩ như vậy, tôi "Vâng" một tiếng.

Bác sĩ đỡ trán, nhìn thanh long và thìa trong tay tôi: "Ít nhất, phải tự ăn uống được."

"Vâng."

"Em có thể mua thìa nhựa đấy." Nói xong chạy vội lấy người.

Tôi nhìn thìa inox trong tay, từ từ "vâng" tiếng cuối cùng.

Ngày 15 tháng 4 năm 2009

Tôi quay lại trường, bắt đầu cuộc sống bận rộn chuẩn bị bảo vệ luận văn tốt nghiệp, rảnh rỗi thì về nhà thăm thầy Lâm.

Quyển sổ vẫn lẳng lẳng nằm trong túi, thỉnh thoảng tôi lại mở ra xem, nhìn chữ của hai người lẫn lộn trên giấy, tôi chợt nhớ đến một bàn tay với những khớp xương rõ ràng, nhẹ nhàng lướt trên trang giấy.

Ngày 5 tháng 5 năm 2009

Nếu nói lần hoá trị đầu tiên khá êm ả thì lần thứ hai phải được ví với sóng thần. Hôm qua, mẹ đi đặt khách sạn còn tôi lên viện sắp xếp đồ đạc, làm xong xuôi, chờ mãi mà không thấy mẹ đâu, gọi điện thoại nghe giọng mẹ yếu ớt: "Mẹ khó chịu lắm."

Đúng là khó chịu thật, 38,6°C, vốn sức khoẻ chỉ ở mức trung bình khá, lại liên tục căng thẳng từ đầu tháng hai tới giờ, thời gian gần đây còn thường xuyên đi lại. Tôi vuốt trán mẹ: "Mẹ ngủ đi. Chỗ ba có con lo mà."

Thầy Lâm bên này còn không chống nổi nửa ngày, thuốc vừa ngấm đã bắt đầu có phản ứng.

Ngày 6 tháng 5 năm 2009

Sau lập hạ trời bắt đầu nóng dần. Tôi ôm phần cơm sáng, chống cằm ngồi trên ghế chờ thang máy.

"Lâm Chi Hiệu?"

Tôi mở mắt: "A, chào bác sĩ Cố."

Mọi người chen chúc vào thang máy, dồn đến sát tường, tôi khẽ nắm mắt, Bác sĩ đứng cạnh, khoanh tay trước ngực: "Mẹ em đâu rồi?"

"Ở khách sạn, trưa hôm trước bắt đầu sốt nhẹ. Hai người họ, một người tối không tỉnh nổi, một người đêm không ngủ nổi."

"Em..." Bác sĩ dừng một lát, không nói gì.

Thầy Lâm ăn sáng, bắt đầu truyền nước sau khi đã kiểm tra phòng, tôi nhờ Tiểu Vũ để ý ba rồi xách hộp giữ nhiệt vội vàng chạy về khách sạn. Lúc lướt qua Bác sĩ trên hành lang, anh còn dặn: "Chạy chậm thôi."

Đợi mẹ ăn xong, rồi uống thuốc, cạo gió, tôi lại tắt tả chạy đi chợ mua thức ăn, mang ra cửa hàng chế biến hộ rồi xách vào bệnh viện. Mở cửa phòng thấy thầy Lâm đang tựa trên giường, mặt mũi đáng thương: "Tay ba bị tê." Tôi hơi lo lắng.

Trước lúc nghỉ trưa, Bác sĩ gõ cửa đi vào: "Có cần tôi giúp gì không?"

Tôi cầm bát canh bò câu, nhìn anh: "Có thể cho thầy Lâm ăn hộ em không?" Thầy Lâm mệt mỏi rồi, hôm qua còn uống được vài ngum canh, hôm nay chẳng muốn ăn gì hết.

Bác sĩ xoa xoa lông mày, đi đến cạnh giường bệnh: "Bác phải ăn cơm bổ sung dinh dưỡng."

"Ngủ canh thịt buồn nôn lắm."

"Thế canh chay?"

"Không muốn ăn."

"Mì?"

Lắc đầu.

"Cháo?"

Vẫn lắc đầu.

"Vần thần?"

Chần chờ một lúc.

Tôi ngần ngại nhìn hai người đàn ông đang cò kè mặc cả trước mặt mình.

Bác sĩ quay lại: "Ra cửa chính rẽ phía Đông có một quán, em mua bát vần thần chay về cho ba."

Chiều, mẹ hạ sốt, tôi quay lại phòng bệnh.

"Oxaliplatin có độc tố tinh thần, càng nghĩ đến nó càng khó chịu." Nhớ những lời trưa nay bác sĩ dặn, tôi mát xa bờ vai cứng ngắc của thầy Lâm: "Không sao, ba ngủ một giấc, truyền xong bình bảo vệ mạch máu này là thoải mái ngay ấy mà." Thầy Lâm nửa tin nửa ngờ nhắm mắt.

Khi lớp vải mềm xẹt qua chớp mũi, tôi mới nhận ra rằng mình ngủ quên từ lúc nào, mở mắt thấy có người mặc blouse trắng đang vuron tay chỉnh tóc độ truyền.

Thầy Lâm hình như đã ngủ say, tôi nhẹ nhàng rút cánh tay đã tê rần dưới cổ ba, nhắm mắt lại gục xuống chần, đang định vuron vai thì có một bàn tay đặt lên đầu.

Tôi mở mắt, thấy bác sĩ đang xoa xoa tóc tôi như xoa đầu cún, rồi ung dung đi ra ngoài.

Cái gì vậy... Bác sĩ bị con gì nhập vào hả? Nhìn anh đi, câu hỏi ấy cứ trôi nổi trong đầu tôi.

Ấn tử, bạn thân từ nhỏ của tôi, đã từng nói, *dấu mốc tình yêu không phải giây phút người đó nói "làm người yêu anh nhé", mà là lần đầu tiên ta chạm vào nhau.* Tôi không biết đây có được coi là "chạm vào nhau không" mà từ sau hôm đó, mỗi lần thấy Bác sĩ tôi lại bối rối, nóng từ đầu đến chân.

Bác sĩ: Chặc, 20 ngày ấy sao em bình tĩnh thế?

(Chẳng lẽ anh không bình tĩnh)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thân thiết

Ngày 27 tháng 5 năm 2009

Ngày hoá trị thứ ba rất đau đớn, thầy Lâm đã sụt gần mười cân, mặt mũi hốc hác, dù bác sĩ chủ nhiệm đã đổi phương án, chia thuốc ra làm hai ngày để giảm bớt phản ứng nhưng thầy Lâm vẫn nôn suốt từ sáng hôm qua, ói hết mật xanh mật vàng, thâu đêm thâu ngày. Đến sáng nay truyền xong một chai Oxaliplatin, thầy Lâm đã nằm bò trong lòng tôi, không nói nổi câu nào. Sờ xương sườn gồ ghề trên người thầy qua lớp áo đầm mồ hôi, bỗng nhiên tôi muốn khóc.

Tôi đến phòng Bác sĩ: "Có thể không dùng hoá xạ trị không? Người bình thường không ăn không uống không ngủ còn không chịu được." Huống hồ là người mới làm phẫu thuật.

Bác sĩ Cố rút bệnh án của thầy Lâm, chẩn đoán: "Ba em thuộc loại ung thư biểu mô tuyến tụy biệt hoá kém."

Tôi ngo ngác lắc đầu.

"Ung thư ác tính, tiên lượng xấu, di căn sớm, dễ dàng tái phát."

Tôi im lặng, nhìn bệnh án rất lâu mới cứng ngắc hỏi: "Kết quả xét nghiệm mô bệnh học sau phẫu thuật bảo rất ổn mà?"

Bác sĩ nhìn tôi, không nói gì.

Trước khi ra ngoài, tôi hỏi Bác sĩ: "Liệu hoá trị có tác dụng không, có thể... nói thật cho em không."

Bác sĩ nhú mày: "Tiêu diệt những tế bào ung thư có khả năng còn sót lại, tránh di căn. Những thứ khác không có tác dụng lắm."

Tối, tôi ôm gối ngồi trên ghế nghỉ gần thang máy, ngắm người ngắm sao trời ngoài cửa sổ.

Nghe có tiếng động, tôi quay sang thấy Bác sĩ đang đứng bên, tay rút trong túi.

Tôi cười xem như chào hỏi, quay sang tiếp tục nhìn trời.

"Đừng làm như trời sắp sập đến nơi thế."

"Đâu?"

"Đêm hôm khuya khoắt em còn ngồi đây."

Tôi nhìn đồng hồ: "Chín giờ mười lăm phút, giờ Bắc Kinh."

Anh cười: "Về khách sạn nghỉ ngơi đi."

"Thôi, không có em thầy Lâm không ngủ được." Dù rằng có tôi, thầy Lâm cũng không ngủ được.

Nhưng tôi vẫn đứng dậy, quay về cùng Bác sĩ.

"Lâm Chi Hiệu."

Tôi quay lại, Bác sĩ vừa vào phòng lại đi ra, đưa cho tôi một thanh sô cô la.

"Cảm ơn." Những lúc thế này, không cần những lời an ủi dài dòng, những câu chuyện giạt gân, chỉ cần một nụ cười dịu dàng, là đủ.

Ngày 28 tháng 5 năm 2009

Kiểm tra phòng buổi sáng, thầy Lâm nhìn Bác sĩ Cố, chỉ nói đúng một câu: "Bác muốn về nhà."

"Hai hôm nay bác không ăn cơm, lấy sức đâu mà về?"

"Bác muốn về nhà."

"Phải chờ có kết quả kiểm tra máu."

"Bác muốn về nhà." Vẫn là bốn chữ đó.

Bác sĩ ngẩng lên: "Bác có xuống giường được không? Đi lại được không?"

"Đi được."

"Đi cho cháu xem."

"..." Lặng thinh.

"Nếu kết quả không đạt yêu cầu, bác lại không chịu ăn thì cháu đành đề nghị cho bác truyền Intralipid bổ sung dinh dưỡng vậy."

"Không cho truyền..."

Bác sĩ Cổ coi như không nghe thấy gì, gật đầu chào chúng tôi.

Thầy Lâm nhìn mặt tôi nghiến, ma vương nhà chúng tôi, gặp phải người như Bác sĩ.

Ngày 30 tháng 5 năm 2009

Sau ba ngày truyền Intralipid liên tục, phản ứng hoá trị đã giảm bớt, thầy Lâm cũng vui vẻ hẳn lên.

Tôi cầm cốc nước vào hành lang thang máy, nhìn ra ngoài qua tấm cửa sổ thủy tinh. Sau cơn mưa cuối chiều, không khí vẫn còn ẩm ướt. Ai đó đã từng nói rằng, thành phố nào nhìn từ trên cao cũng rất đẹp. Ngay cả ngọn đèn đường mờ mờ sao cũng thấy quá đỗi yên bình. Hít một hơi thật sâu bầu không khí được nước mưa gột rửa.

"Ba em thế nào rồi? Còn nôn không?"

Tôi ngạc nhiên quay sang, nhìn người mặc áo blouse đứng cạnh: "Bác sĩ Cổ hôm nay trực đêm ă?"

"Tết đoán ngộ đồng nghiệp về nhà nên đôi bạn cho tôi."

Hai người lặng lẽ nhìn cảnh thành phố một lát thì anh ra ngoài nghe điện thoại, nói rất khẽ. Tôi híп mắt, cảm nhận không khí mon man da thịt đến khi bắt đầu thấy buồn ngủ, bỗng một chiếc điện thoại xuất hiện trước mặt.

Màn hình vẫn còn đang trong cuộc trò chuyện, tôi nhìn Bác sĩ đang cầm máy, anh chỉ hất cằm về phía điện thoại.

Tôi nhận máy, trên màn hình dường như vẫn còn hơi ấm của anh làm tôi hơi ngại ngùng: "A lô?"

"Chị!"

"Thì ra tên đầy đủ của em là Đỗ Văn Tuấn."

Bác sĩ quay sang một bên bật cười, tôi lúng túng vội thêm một câu: "Chúc mừng quốc tế thiếu nhi."

"..."

Hình như càng lúng túng.

Tôi nhìn Bác sĩ lại nhìn điện thoại, chợt nhớ ra: "Sắp thi rồi hả?"

"Vâng còn một tuần nữa."

Tôi túm túm tóc: "Coi thường chiến thuật địch, coi trọng chiến lược, chúc cách mạng sớm giành thắng lợi." Nói xong vội vàng trả điện thoại cho Bác sĩ.

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì mà Bác sĩ cười cười: "Biết rồi, đi học đi. Giữ quy luật sinh hoạt như thường ngày, đừng đi xe đêm, bình tĩnh chờ thi."

Ngày 31 tháng 5 năm 2009

Sau buổi họp của các bác sĩ, do phản ứng cơ thể quá mạnh, sức khoẻ còn yếu nên sau khi kết thúc đợt hoá trị này sẽ tạm dừng, về nhà nghỉ ngơi, ổn định mới tiếp tục điều trị.

Ngày 1 tháng 6 năm 2009

Sáng, tôi rời viện trước, về trường bảo vệ luận văn.

Tiểu Vũ ôm tôi cạ nửa ngày (đến giờ vẫn không hiểu vì sao con bé lại dính mình thế), cho đến khi tôi hứa lần sau mang đồ ăn ngon đến, con bé mới chịu buông tay.

Tôi không thấy Bác sĩ, anh không đi kiểm tra phòng mà chuẩn bị luôn cho ca mổ tới.

Bác sĩ: Đẳng nào em cũng chẳng quan tâm đến cảm xúc của anh.

(Sao em lại không quan tâm? Với lại lúc ấy em có biết cảm xúc của anh thế nào đâu?)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hiểu

Ngày 30 tháng 6 năm 2009

Sau một tháng uống thuốc Đông y, trông thầy Lâm khá lên nhiều, tăng thêm vài cân.

Hôm nay, từ bệnh viện về, mẹ vừa vào nhà đã vội vàng đi nấu canh, dặn tôi gọi đến bệnh viện thông báo chỉ tiêu. Gọi vào số máy trực ban.

"A lô, khoa ngoại dạ dày xin nghe." Giọng nam trung quen thuộc.

"Chào bác sĩ, em là Lâm Chi Hiểu."

Hai người trao đổi một lát, đến khi gần cúp máy, Bác sĩ mới lơ đãng nói, "À, có kết quả thi rồi, Đỗ Văn Tuấn thừa 19 điểm."

"Được đấy, gửi lời chúc mừng của em đến thằng bé."

"Anh sẽ chuyển lời. Tạm biệt." Nhẹ nhàng tắt máy.

Ngày 4 tháng 7 năm 2009

Sau khi tốt nghiệp, tôi trở thành một phần của hàng ngũ thất nghiệp. Trước kia mẹ vẫn tưởng tôi thi nghiên cứu sinh liên quan đến chuyên ngành chính quy, cuối cùng sự việc bại lộ khi giấy thông báo hạ cánh xuống nhà. Mẹ không thích ngành địa chất nên bắt đầu chiến tranh lạnh với tôi. Trong lúc nước sôi lửa bỏng, tôi nhận lời năn nỉ của Tam Tam, đến nấu cơm cho nó, con bé mới vinh quang trở thành một kỹ sư của thành phố X.

Tôi, sau khi tắm xong, hai đứa đang nằm tổ trên giường thì trí tò mò của Tam Tam trỗi dậy: "Hiệu, mày có vui không?"

"Có chứ."

"Như một người đang yêu đơn phương?"

"..."

"Thế mày với bác sĩ Cổ như nào rồi? Giấu giấu cái gì mà giấu? Tao thèm vào lấy điện thoại của mày ấy."

Tôi nhìn lên trần nhà: "Quan hệ bác sĩ – người nhà bệnh nhân như bình thường chứ sao."

"Sau đó thì sao?"

"?"

"Sau đó, không có sau đó à? Trời ơi bạn tôi!" Tam Tam vùng dậy, "Đừng bảo tao mày thích ai thì cứ để đó ngắm cho vui mắt nhé."

"Ồ... Không thì sao?"

"Tìm mọi cách để tấn công chứ trắng sao cái gì."

Lúc trước tôi nào có nghĩ gì nhiều. Chỉ đơn thuần cảm thấy được nhìn anh là vui rồi, những chuyện khác, không có.

"Yêu, là khát vọng mãnh liệt muốn được ở bên người đó, bên nhau trọn đời đến đầu bạc răng long." Tam Tam nhìn tôi, chỉ tiếc rên sắt không thành thép, "Chứ thích của mày có khác gì thích một bức tranh, một bình hoa không?"

"Ồm..."

Bỗng Tam Tam nghi ngờ: "Bác sĩ kia có ý gì với mày không?"

Tôi lắc đầu rất nghiêm túc: "Không." (khá chắc chắn)

"Áy áy, con gái người ta xinh xắn như thế này, anh ta có phải hoà thượng đâu."

"Ở bệnh viện thiếu gì con gái, mày làm như anh ấy rảnh không có việc gì làm gì chỉ ngồi phát tình à... Với lại, mới quen được một thời gian."

"Mày chưa nghe câu nhất kiến chung tình nhị kiến khuynh tâm à? Thời gian không phải là vấn đề, hợp mắt là được. Nào nào, kể chuyện giữa hai người đi tao kiểm duyệt cho."

Tam Tam ngồi nghe tôi nói hai mươi phút như ngồi thiên, cuối cùng gõ đầu tôi một cái: "Cái đồ mặt học sinh tâm hồn phụ huynh!"

Sau hai đêm được Tam Tam khai sáng, tôi đã học được hai vấn đề cơ bản: Một, Bác sĩ là đàn ông, không phải hoa sen, không chỉ dễ nhìn, mà còn phải vấy bùn. Thứ hai, có lẽ anh ấy cũng hơi hơi có ý với tôi.

Sau khi nhận thức được hai điều này, con đường phía trước tuy còn mịt mù xa xôi nhưng ít nhất vẫn đủ để thấy đường.

Ngày 21 tháng 7 năm 2009

Sau 50 ngày, quay lại bệnh viện, lúc tôi đưa bánh nếp xanh bà ngoại làm cho Tiểu Vũ, con bé cười vang vọng cả hành lang, bị y tá trưởng trực tiếp xách đi...

Lần này ở phòng hai người, giường bên là một bác bộ đội đã xuất ngũ, vừa bỏ máy theo dõi, người chăm sóc là con trai của ông. Sáu giờ tối, rửa bát xong quay lại phòng bệnh, tôi thấy bác giường bên nằm trong lòng con trai, chân giật liên tục.

"Phiền cô gọi bác sĩ hộ chúng tôi với." Có ông bố cao to nằm trong lòng, anh ta không ra ngoài được.

Tôi chạy vào quầy y tá: "Chủ nhiệm F đâu?" Hôm nay ông ấy trực ban.

Y tá trực ban: "Hình như ở trong phòng trực á, chị vào thử xem."

Cửa phòng trực không khoá, tôi gõ nhẹ một tiếng đã he hé mở, đang định lên tiếng gọi thì thấy ở góc tủ quần áo có một cô gái trẻ mặc đồng phục y tá đang nằm trong lòng một người mặc blouse trắng, tay ôm lấy cổ người nọ. Tuy không nhìn thấy mặt nhưng tôi vẫn nhớ chiếc đồng hồ ông ta đeo trên tay, một tiếng trước đã từng xuất hiện trong phòng bệnh – "Đêm nay tôi trực ban."

Tôi giật mình lùi về phía sau hai bước, trong đầu chỉ có một câu: shit, đến chuyện này mình cũng gặp phải.

Tôi vội vàng quay lại thấy Bác sĩ vừa đi ra khỏi phòng làm việc, vô thức đi một bước về phía anh.

Sau này bác sĩ bảo, nhìn mặt em lúc ấy rất khó coi. Anh nhìn cửa phòng trực ban sau lưng tôi, lại nhìn hành lang rồi kéo tay tôi vào phòng làm việc: "Nhìn thấy em chưa?"

Tôi lập tức lắc đầu.

Tôi còn đang thờ, anh bỗng cúi đầu, lật lật bệnh án bên cạnh: "Những hiện tượng này cũng có nhưng các chỉ tiêu không có vấn đề lớn, chú ý thêm là được..."

Tôi nhướng mày, bỗng nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng bước chân lại gần, nhìn sườn mặt của Bác sĩ, tôi lấy giọng: "Vâng, cảm ơn bác sĩ Cố."

"Không có gì."

"Tiểu Cố à, sao muộn thế này rồi còn chưa về?"

Bác sĩ nhìn thoáng qua tôi, bình tĩnh bảo: "Đang trên đường về mới nhận ra quên điện thoại."

Tôi quay lại cười: "Chào chủ nhiệm F."

Người kia gật gật đầu: "Về sớm nghỉ ngơi đi." Rồi quay ra ngoài.

Tôi thở dài nhẹ nhõm, lúng túng quay lại. Bác sĩ không có biểu cảm gì, nói rất khẽ: "Sau này đừng tùy tiện vào phòng trực ban."

Tôi gật đầu: "Em hỏi phòng y tá rồi mới sang. Giường bên cạnh có người bị co giật."

Bác sĩ ra ngoài, lúc đi qua phòng y tá còn nhìn một chút. Trước khi tôi vào phòng, anh nói nhỏ: "Lần sau để y tá đi tìm."

Tôi lăm lăm trong lòng: Thì ra y tá cũng rất hóng hót, hơn nữa còn mượn tai người khác để hóng.

Bác sĩ: Sao chuyện gì em cũng gặp được thế?

(Đen thôi đồ quên đi. Mà sao hôm ấy anh về muộn thế?)

Bác sĩ: Chứa bảo anh ở lại cứu em.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đổ

Ngày 22 tháng 7 năm 2009

Lần hoá trị này tuy thầy Lâm không có phản ứng đặc biệt nghiêm trọng như nôn mửa, nhưng... bỗng yếu ớt như phụ nữ có thai. Mặt mũi nhợt nhạt, thèm ăn, khẩu vị thay đổi xoành xoạch. Một tiếng trước mới thêm cháo thịt, quay đi quay lại đã đòi uống nước ép trái cây. Lúc tôi phụng mệnh đi mua hoa quả về, nhìn từ xa thấy bác sĩ Cổ đang bị ba cô y tá vây quanh trong quây y tá.

"Lâu lắm các khoa mới có dịp đi cùng nhau mà, anh đi đi."

"Lâu? Nướng? Bia? KTV? Anh thích đi đâu cũng được, em mời."

"Hai đứa khoa x-quang bắt em lôi anh đi bằng được đây."

Cuộc sống về đêm của giới trẻ muôn màu muôn vẻ ghê. ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Sau chuyện tối qua, Bác sĩ đã vượt lên trở thành người anh em, người đồng chí cách mạng, có thể chia ngọt sẻ bùi. Vậy nên tôi đang định tốt bụng, đi thẳng như không biết chuyện gì xảy ra thì ai đó chết đuối vớ được cọc, "A, Lâm Chi Hiệu, chủ nhiệm C nhờ tôi chuyển lời..." cố thoát khỏi vòng vây, tiếc rằng không bịa thêm nỗi về sau. Khinh bỉ → _ → trong cự ly gần, lấy đầu ra kiểu mượn người vô tội làm bia đỡ đạn thế, tôi còn cảm nhận được mấy đao mắt đâm thẳng vào lưng.

Thế nên, tôi tiếp tục vờ như không nhìn thấy, hồn nhiên đi về phòng bệnh. Lúc ngồi kể lại cho mẹ, mẹ cảm thán: "Thế nên mới bảo đừng lấy chồng bác sĩ, cảm dỗ quá nhiều." Tôi gật đầu đồng tình, lại thấy hơi khó chịu, như một tờ giấy phẳng bị người khác làm quăn một góc.

Ngày 11 tháng 8 năm 2009

Tiểu Đổ về bệnh viện phát kẹo mừng. Không biết thằng bé nghĩ gì mà lại đứng trong bệnh viện tay ôm hộp kẹo, hễ thấy ai quen quen đi qua là lại nhét cho người ta một cái. Nghe có liên quan gì đến "mới nhận giấy báo nhập học" không?

Tiếc rằng tôi không có điểm phúc được chứng kiến cảnh đó, chỉ nhận được một túi kẹo màu đỏ gửi nhờ qua Bác sĩ, bên trên còn đính kèm một câu "Chị gái từ trên trời rơi xuống".

"Thằng bé nhờ anh chuyển hộ." Bác sĩ cười đuôi mắt cong cong, "May mà em không ở đây, chứ không có khi nó vui quá chạy lại ôm em xoay một vòng, còn thơm một cái."

"?!!!"

"Như với chị y tá trưởng."

"..." Được đấy, biết nói đùa rồi.

Quen biết gần nửa năm, tuy nụ cười luôn thường trực trên môi nhưng Bác sĩ thường rất nghiêm túc, lịch sự, hiền hoà, làm tôi cảm giác như chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không "vây bùn". Khác với những lần trước, khi gặp lại cần có một khoản thời gian giảm xóc kiểu "lâu ngày không gặp, từ lạ thành quen", lần này, hai người ung dung như kể chuyện nhà, tôi thuận miệng hỏi: "Trình Vũ đâu rồi?"

"Chuyển sang thực tập ở khoa ngoại dạ dày. Lại mang đồ ăn cho con bé à?"

"Ừm."

"Sao không mang cho anh?" Nói rất tự nhiên.

Tôi cười haha một tiếng, cũng không để trong lòng, sau khi anh đồng ý ngày mai giúp tôi gọi điện thoại sang phòng y tá, tôi cảm ơn rồi chào tạm biệt.

Mãi về sau mới biết, trên túi kẹo của Bác sĩ là "Anh rể giữ cẩn thận" (Đỗ Văn Tuấn, ngữ văn của em thật là...)

Ngày 12 tháng 8 năm 2009

Chín giờ hơn, tôi đeo găng tay, bưng bát canh cá còn nóng hổi về phòng, gặp Bác sĩ trên hành lang, đi về cùng nhau: "À, vừa nãy bên khoa ngoại dạ dày

gọi sang, Trình Vũ bảo khi nào có thời gian sẽ đến."

"Cảm..."

"Chị!!!"

Quay lại thấy Tiểu Vũ đang xông tới như chim về rừng, tôi vô thức bước sang một bên. Bên phải là cửa phòng bệnh, có một y tá đang đứng cạnh xe đẩy điện bảng ghi chép, bên trên là các loại chai lọ thuốc nước, kim tiêm, đối diện tôi là túi rác, bên trong đầy kim tiêm truyền dịch và ống chích. Tôi lùi một bước, va phải y tá, sợ tới mức ngã ra phía sau, trượt chân, lao thẳng về phía thùng rác.

"Áy!!!" Y tá hét lên.

Bác sĩ Cố nhanh tay kéo tôi vào lòng, lao đảo lùi sang một bước, bắt canh sứ rơi xuống đất vỡ tan thành bốn mảnh.

"Có bị bỏng không?"

Tôi lắc đầu, thở dài nhìn bát canh nóng hổi hi sinh trên mặt đất.

"Sao thế? Làm sao thế?" Y tá trưởng vội vàng chạy lại đây.

"Không sao, trượt tay."

"Em có sao không?"

"Không sao ạ."

Đến khi y tá trưởng quay đi, Bác sĩ mới buông tay tôi.

Tiểu Vũ ngơ ngác phanh lại sau lưng chúng tôi, thở hổn hển: "Oái? Làm... làm sao thế?"

Lúc này tôi mới hoàn hồn, cúi đầu "ừm" một tiếng: "Chị trượt tay..."

Mười phút sau, trên hành lang khu một khoa ngoại, hai cô gái trẻ ㊟ đầu đón dọn dẹp hiện trường.

Ngày 13 tháng 8 năm 2009

Trước khi xuất viện, Bác sĩ đến phòng bệnh tìm thầy Lâm để ký nhận thủ tục hoá trị lần này.

Trong suốt thời gian đó, tôi nhìn trời nhìn đất nhìn mây, cảm thấy rất khó chịu, người ran rát như vừa tắm nước quá nóng.

Hôm qua, lúc đang dọn dẹp, Tiểu Vũ bỗng cảm thán: "Vừa nãy thầy Cố phản ứng nhanh thật ấy."

"Ừ..."

"Mà chị đã có người yêu chưa?"

"Hả?" Chuyển đề tài kiểu gì thế không biết.

Bác sĩ: Em còn có thể ngổ hơn nữa không!

(Tại anh thể hiện quá khó hiểu mà...)

Bác sĩ: Mặt em lúc nào cũng lạnh như tiền thì anh phải làm gì, chẳng lẽ cứ vậy nhào lên?

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hạnh phúc cuối đời

Ngày 3 tháng 9 năm 2009

Bốn giờ chiều, bình nước truyền cuối cùng đã kết thúc toàn bộ đợt hoá trị của thầy Lâm. Chị y tá trưởng chụp cho chúng tôi một bức ảnh gia đình, ba người cười như ngốc. Lật xem lại ảnh trong máy mới giật mình nhận ra đã hơn nửa năm trôi qua kể từ ngày ấy, cuối cùng nhà tôi cũng vượt qua thời gian khó khăn này.

Mẹ vuốt má thầy Lâm: "Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời."

Ngày 4 tháng 9 năm 2009

Lúc Bác sĩ tới ký thủ tục xuất viện, mẹ đi trả phòng, thầy Lâm đi lấy thuốc, chỉ còn mình tôi đang dọn hành lý. Anh chống tay lẳng lặng nhìn tôi tìm đồ đạc, bỗng cúi đầu khẽ cười: "Nghe y tá trưởng bảo, bà ngoại em cũng phẫu thuật ở đây?"

"Ừ, năm em học cấp 3, bà xạ trị ung thư mũi họng."

"Là năm nào?"

"Năm 2002 ấy."

"Ừ..." Anh im lặng hồi lâu, "Anh già hơn em nhiều thế cơ à."

Tôi ngẩn ngơ, tim đập chệch một nhịp: "Hả?"

Bác sĩ đã trở về với nụ cười thường ngày, "Năm nay anh trực ban tối thứ sáu là chính, có chuyện gì thì gọi đến điện thoại phòng trực ban. Một năm hậu phẫu nhớ đăng ký kiểm tra, tức là khoảng tháng 3 năm sau nhé." Nói xong rồi đi.

Trước khi xuất viện, Tam Tam tới tập gọi đến, mười phút sau đã xách túi lớn túi nhỏ vào bệnh viện, ngọt ngào gọi thầy Lâm: "Ba nưôiiii!"

Nhìn cô gái ngoan ngoãn trước mặt trời chảy nước về cách sơ chế hải sản, tôi rất muốn tóm lấy nó hỏi, mày là ai sao lại nhập vào bạn tao.

Có điều, ngay sau đó...

"Kia có phải anh bác sĩ của mày không?" Tam Tam thì thầm hỏi.

Biết ngay mà!

"Được đấy, tao duyệt."

Ai cần mày duyệt >_

Tam Tam túm lấy tay tôi nghiêng răng nghiêng lợi: "Lâm Chi Hiệu! Đây là lần hoá trị cuối cùng đấy!"

"Ồ..." Tôi biết rằng đây là lần cuối, lần cuối hoá trị, lần cuối gặp anh, tôi cũng khó chịu lắm chứ, vậy nên... "Tiêu San, bỏ móng vuốt của mày ra khỏi người tao!" Đừng có xát muối vào lòng bạn bè nữa.

Ngày 10 tháng 9 năm 2009

Tiểu Thảo than thở: "Lại một lần nữa thành năm nhất, mà chẳng có cảm giác gì cả."

Trừ giây đầu bối rối khi sinh viên tiếp đón lúc chào chị lúc gọi em, còn lại thì khá thuận lợi, mỗi tội chưa được bao lâu đã bị một chị khoá trên dụ vào dàn nhạc thì không hay ho cho lắm. Cũng may có cô bạn cùng phòng đáng yêu mang theo đủ loại đồ ăn ngon thách thức vị giác của tôi, mẹ Tiểu Thảo gửi cả một thùng đến, từ một cô gái khó khăn lắm mới ăn được thịt sợi hương cá, chẳng bao lâu tôi đã đạt tới trình độ ăn bò khô ngon lành chỉ chảy chút mồ hôi.

(Thịt sợi hương cá và bò khô là hai món cay nổi tiếng của Tứ Xuyên)

Có lần, Tam Tam đến thăm: "Ồ được phết nhỉ, tao còn tưởng khu nhà cũ thì đổ nát hoang tàn thế nào cơ."

Tiểu Thảo nghiêm nghị trả lời: "Theo kiểm định kiến trúc xây dựng, nơi này không thể coi là nhà ở." Ba Tiểu Thảo làm ở cục kiểm định chất lượng xây dựng.

Tam Tam sùng sốt nhìn Tiểu Thảo: "Cô bé này được đấy, mày nên trân trọng."

Tôi...

Trước khi đi, Tam Tam bỗng niu lấy tôi: "Thế Bác sĩ Cố thì sao?"

"Sao mày còn quan tâm hơn cả tao thế?"

Ngày 18 tháng 9 năm 2008

Phải chăng do chấp niệm "Lâm Chi Hiệu mày kiểm điểm lại bản thân đi!" quá sâu nặng, hôm nay đang chat webcam với thầy Lâm, bỗng nhiên mẹ bảo, "Mẹ vừa gọi cho bệnh viện". Tôi buột miệng hỏi: "Ai tiếp máy?"

"Bác sĩ Cổ chứ ai. Thằng bé còn tưởng mày đang ở nhà, mẹ bảo trường mày khai giảng lâu rồi."

"Ồ?" Tôi rất ngạc nhiên với nội dung của cuộc điện thoại, "Mọi người nói chuyện còn liên quan đến con nữa á?"

"Thình thoảng vẫn nhắc đến mà. Lần trước còn nói lâu ra phết." Rồi mẹ mô phỏng lại, "[Lâm Chi Hiệu bao nhiêu tuổi rồi?] [Sắp 23 tuổi rồi.] [Có đối tượng chưa?] [Còn ngổ lăm.] [Thầy Lâm có về đình con bé] [Ừ, thế mà lại xa nhà ba năm nữa đấy] [Ồ, vậy sau này em ấy sẽ về hẳn thành phố Y?] [Ba nó thì muốn đấy, nhưng thôi con cái lớn rồi có quyết định riêng của nó.]"

Tôi thấy tim mình đập nhanh hơn một chút, ngờ ngác hỏi: "Thình thoảng á?"

"Như nói chuyện phiếm ấy. Y tá trưởng và các bác bệnh nhân phòng bên cũng hay hỏi thế."

Nói chuyện với mẹ xong, tôi ngồi ngẩn ngơ trước máy tính, bên tai còn vang tiếng mạch đập. Nhớ hôm ấy anh bình tĩnh trần thuật rằng mình lớn hơn tôi sáu tuổi, bỗng nhiên thấy khó chịu với sự bình tĩnh, thần nhiên của anh. Bực mình bò lên giường vui đầu vào chăn.

Tiểu Thảo giường bên thò đầu ra hỏi: "Sao thế?"

Tôi ngẩng lên hỏi rất nghiêm túc: "Nếu cậu không hiểu người ta đang nghĩ gì mà lại rất hoang mang, cậu sẽ làm gì?"

Tiểu Thảo bỗng nhiên tinh táo lạ thường: "Cậu đã thăm dò ý kiến của người đó chưa?"

"Nếu... rồi?"

"Hoang mang quá thì nói thẳng luôn chứ sao."

Bác sĩ: "Lúc ấy nhìn em mặt nghiêm túc như kiểu anh là quả bom sắp nổ đến nơi rồi ấy."

(Làm gì đến mức đó...)

Bác sĩ: Người em cứng ngắc luôn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quảng Đồi Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đi đêm

Ngày 18 tháng 9 năm 2009

Sau khi tập luyện xong cho dàn nhạc, tôi cúi đầu chậm chậm lau kèn clarinet, bỗng nhiên thấy buồn. Không ngờ cũng có ngày tôi tin những gì chị Ân nói, "Não sẽ biến mất vài nếp nhăn khi phụ nữ rơi vào bể tình? No, thực ra lúc ấy bạn không hề có não."

Cô bạn thổi sáo đang cầu nhàu với cô bạn chơi violin: "Mày nhìn này, khoé mắt tao lại có thêm nếp nhăn! Oh no! Già già già lắm rồi..."

Trong khi đó tôi ngồi đây, chỉ mong mình được cộng thêm ba bốn tuổi, ít nhất sẽ không phải nghe ai đó băng quơ "Anh già hơn em nhiều thế cơ à". Để rồi giờ đây, câu nói này nhảy qua nhảy lại lung tung trong đầu tôi. Sáu tuổi thì sao? Dù học dốt sừ, không điểm mặt chỉ tên nổi ai, nhưng tôi vẫn nhớ, từ xưa đến nay chẳng thiếu những cặp yêu nhau dù chênh lệch tuổi tác không chỉ là con số sáu.

"Nếu hoang mang quá thì nói thẳng luôn chứ sao." Tôi nhìn đồng hồ, thứ sáu, ngày Bác sĩ trực ban. Không biết lấy dũng khí từ đâu ra mà tôi dọn đồ, cầm hộp xông thẳng ra ngoài.

Hơn nửa tiếng sau, trong hành lang thang máy bệnh viện, tôi có mặt trước cửa sổ thủy tinh sát đất. Mình phải nói gì? Phải nói gì? Hình như trong đầu toàn câu hỏi, chẳng có lấy nổi một câu trả lời, thậm chí tự vấn, vì sao trường đại học không mở khoa tâm lý học tình yêu. Lúc rẽ vào hành lang, tôi còn nghĩ: giờ mở hộp đựng đàn đặt dưới đất có khi cũng giống nghệ sĩ lang thang trong đường hầm tàu điện cũng nên. Có thể nói mình đến đây là với mục đích cao cả là làm nghệ thuật không?

Hít một hơi thật sâu, tôi ngẩng đầu, nhìn đằng xa thấy Bác sĩ vừa nói chuyện xong với bệnh nhân, đang định vào phòng làm việc thì thấy tôi, khựng lại trước cửa.

Mười bước chân. Tim tôi nổi trống.

Anh đứng thẳng tắp, tay buông lỏng hai bên, một lát sau, anh nghiêng người, để lộ cửa văn phòng.

Cửa đóng lại. Hai người, một phòng, không tiếng động.

Anh, đứng cạnh cửa, mắt nhìn tôi, không có biểu cảm gì đặc biệt

Nhịp tim tôi dần chậm lại, dờ khóc dờ cười, may mà anh không hỏi mấy câu kiểu "ba em dạo này thế nào?".

Tôi không biết chúng tôi cứ đứng vậy bao lâu, cho đến khi anh hơi cúi đầu, đi chậm chậm về phía bàn làm việc, quay lưng lại với tôi.

Tôi nhìn cả buổi mắt đã đỏ bừng. Cố gắng hít thở thật sâu, nuốt nước bọt, nuốt theo cả nước mắt vào trong. Bây giờ mà oà lên khóc thì đến chính mình cũng thấy cạn lời.

Tôi còn chưa điều chỉnh cảm xúc xong thì Bác sĩ đã quay lại, đưa cho tôi một quả táo sạch sẽ: "Ăn táo đi."

Tôi sững sờ nơi đó. Ngoan ngoãn nhận khăn của anh, lau tay, rồi cầm táo, gặm. (*Tam Tam: Ông trời ơi, con này nó chap mạch rồi...*)

Ngón tay anh di di trên hộp đàn: "Trong đây là gì?"

"Kèn clarinet."

"Điệu Polka?"

"Vâng." Tôi hơi ngạc nhiên.

Cạch một tiếng, hộp đàn mở ra. Ngón tay anh lại trượt trên thân kèn: "Thôi anh nghe một khúc đi."

Tôi ngồi trên ghế, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Vốn định chọn một giai điệu nhẹ nhàng nào đó nhưng nhớ đến nụ cười vẽ trên môi anh lúc nhắc đến polka, không hiểu sao tôi lại vô thức thổi giai điệu chẳng liên quan tới tâm trạng của mình lúc này.

Điệu nhạc không dài. Trái tim tôi dần chậm lại theo nụ cười dịu dàng của anh. Em, đang thổi một khúc polka, không cầu kì, hoa mỹ, giống như tình cảm em dành cho anh, liệu anh có nghe, có biết?

Tôi dọn đồ, cảm giác như đã trút được gánh nặng, ôm hộp kèn: "Em về trường đây." Rồi đi vội ra ngoài.

Trước cổng chính bệnh viện, lúc ngang qua một hàng cháo quen, tôi vô thức bước vào mua hai bát cháo, đến lúc cầm trên tay mới nhớ ra, bát còn lại dành cho ai?

Đang cúi gầm mặt ra ngoài thì điện thoại vang lên.

"A lô?"

"Em đang ở đâu?"

Tôi ngẩng lên, thấy Bác sĩ đang rào bước đi ra từ cổng chính.

"Em... ở hướng ba giờ của anh."

Anh, quay lại, bước chậm chậm về phía tôi, tôi, ngo ngác, vẫn đang cầm điện thoại. Thứ gì đó mềm mại lắm, hoà lẫn trong gió đêm thổi tràn lòng tôi, trong giây phút đó, trái tim như hạt giống nhỏ này mầm giữa đất trời ngày xuân.

Anh dừng lại trước mặt tôi, đưa một cái ô gấp: "Trời sắp mưa."

Rất khó để miêu tả biểu cảm của anh lúc này, mắt hơi híp, miệng như cười như không. Thình thoảng người qua đường lại nhìn về phía chúng tôi, Bác sĩ quay sang nhìn họ, rồi kéo tay tôi quay về bệnh viện.

Tôi cứ thế, ngo ngác để anh kéo về phòng làm việc vắng tanh (空), nhìn anh đóng cửa, "tha" tôi đến chiếc ghế cạnh bàn làm việc, ngồi xuống cạnh tôi rồi mới thả tay ra.

Bác sĩ lúng túng ho khan một tiếng: "Ừm... Em ăn tối chưa?"

Ta: "... Tập luyện." Không đủ tự tin.

Bác sĩ: "Con gái ít khi học kèn clarinet."

Nhìn anh hơi cong ngón tay gõ khe khẽ lên mặt bàn, tôi cười nói: "Em thích âm thanh của nó...."

Bác sĩ nhú mày: "Thế học piano nghĩa là xui?"

Tôi: "Anh chơi piano à?"

Bác sĩ: "Không, hồi bé mẹ anh bắt học violin mấy năm."

Đàn violin?! Tôi lại đào bới được một ưu điểm nữa của anh chẳng?

Đoạn, lại nhìn tay anh: "Chứng Paganini (người có ngón tay dài, thon, mềm dẻo)?"

Bác sĩ bối rối nắm tay: "Không, anh rất bình thường."

Lại lúng túng... Tôi quay đầu, bóc túi nilon đưa bát cháo cho anh: "Bữa khuya."

Bác sĩ bỗng cười, tai hồng hồng.

Im lặng một lúc, tư duy logic của tôi đã trở về: "Sao anh biết số điện thoại của em?" Tha thứ cho tôi vì hỏi vấn đề không liên quan như thế vào lúc này, bởi lẽ số điện thoại đăng ký người nhà bệnh nhân là của mẹ tôi.

Bác sĩ chớp mắt liên tục – Biểu hiện của chột dạ chẳng?

"Tùng đăng ký ở quầy y tá..."

Tôi híp mắt cố gắng nhớ lại, có lần thầy Lâm xuất viện, tôi ra quầy y tá lấy đơn thuốc. Đơn thuốc được lưu ở quầy y tá, bác sĩ chỉ cần kí tên xác nhận là được, cần gì phải lưu số điện thoại liên hệ trên đó...

Tôi làm bộ bình tĩnh: "À, lâu lắm rồi."

Bác sĩ: "Ừ. Lâu lắm rồi."

Lưu số em từ lâu lắm rồi mà anh ung dung thế!

Bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó, anh lấy điện thoại, tìm tôi một lát rồi cười tí mắt giờ máy trước mặt tôi.

[Anh đã có bạn gái chưa? — 2009-4-3 20: 27]

Đôi khi chỉ muốn đâm đầu vào đầu phụ tử, tôi gục xuống bàn.

Anh ngồi bên, yên tĩnh nhìn tai tôi từ trắng chuyển thành đỏ, đến khi bình thường lại mới thông thả hỏi: "Không phải em gửi đúng không?"

Giọng tôi nhỏ như muỗi: "Không biết chọn bạn mà chơi..."

Bác sĩ cười cười vút bát rỗng vào thùng rác, nhìn đồng hồ: "Chín giờ rồi, anh đưa em về." Rồi xách hộp đàn, đưa tay về phía tôi.

Tôi lại bắt đầu bối rối, đây là muốn bản nhạc? Hay là muốn người? Tôi đưa tay? Hay đưa bản nhạc?

Tôi nhìn quanh, rồi hào phóng nhét bản nhạc vào tay anh...

Khụ khụ, trong bệnh viện, phải chú ý hình tượng...

Thang máy xuống hai tầng, một bác sĩ xạ trị đi vào, chào anh rồi quay sang nhìn tôi, Bác sĩ gật đầu mỉm cười, người kia có vẻ hiểu ý. Tôi cúi đầu, ngại chết đi được >_<.

Ra sảnh chính, trời lát phát mưa, mà chúng tôi, thì quên mang ô xuống...

Bến tàu điện ngầm ở không xa, tôi xoè tay về phía anh: "Đưa đồ cho em đi, em chạy ra bến là được."

Bác sĩ nhìn ra ngoài, cầm hộp đàn và bản nhạc bằng một tay, sau đó tôi lại ngơ ngác bị kéo đi...

Sau khi vào bến tàu điện ngầm, tôi phanh lại, níu tay áo anh: "Anh... Anh ngày nào cũng ngồi bàn giấy mà?" Sao còn chạy nhanh hơn cả người đi đồng đi tây như em thế.

Bác sĩ: "Sống là phải vận động."

(Bắt nguồn từ quan điểm sống của nhà triết học Voltaire)

Tôi...

Dù đã là chín giờ tối nhưng trai đẹp mặc áo blouse ở bến tàu điện ngầm vẫn rất thu hút sự chú ý. Tôi lấy đồ trong tay anh: "Cảm ơn, anh về bệnh viện đi." Không lại bị vây quanh bây giờ.

Bác sĩ cười: "Cảm ơn em."

"Hả?" Tôi hốt hoảng, trời ơi anh đừng nói gì kiểu như "nhưng chúng ta không thích hợp" nhé.

Có lẽ do mặt tôi quá kinh hoàng hoặc quá nghiêm túc, Bác sĩ bật cười: "Cháo rất ngon."

Tôi vô thức nắm lấy bàn tay anh đang vuốt tóc tôi: "Bác sĩ..."

"Ừ."

"Anh... từng đưa bao nhiêu người ra bến tàu điện ngầm rồi?" Có vẻ như tôi không có tư chất của nữ chính cho lắm...

"Mẹ anh, cô, chú..."

"Người nhà bệnh nhân thì sao?"

"Bác sĩ không có nghĩa vụ phải đưa người nhà bệnh nhân ra bến tàu điện ngầm."

O_O Đây là định danh cho tôi hả? Hả? Hả?

Tôi nhanh chóng tháo một chuỗi vòng gỗ đàn hương đeo vào tay anh: "Đề trừ tà." Sau đó mới nhận ra, mình lại nói cái quái gì vậy...

Bác sĩ nhìn vòng gỗ trên cổ tay, cười nói: "Tín vật đính ước à?"

A di đà phật, tôi tự an ủi bản thân, chắc là trời tối, có đồ mặt cũng không ai biết đâu...

"Haizz, thôi để anh đưa em vào trạm đi."

Và thế là, lần thứ ba tôi bị kéo đi...

Lúc xếp hàng mua vé, tôi cảm thấy như mình đang đứng trên một lớp thảm bông, không đến mức khoa trương như đứng trên hoa hồng, nhưng nói chung là cảm thấy rất mong lung, giống như đang nằm mơ vậy, không nhận được quay sang nhìn Bác sĩ.

"Sao thế?"

"Em nhìn."

"...Chưa nhìn bao giờ?"

"Nhưng giờ nhìn mới quang minh chính đại."

Bác sĩ quay đầu, thờ dãi: "Nhìn đi."

"Ừm." Tôi nghiêm túc đánh giá, "Da đẹp thật."

Hai người bật cười. Anh khẽ đẩy tôi: "Vào trạm đi."

Tôi quét thẻ, vào trạm, sau đám người tầng tầng lớp lớp, bóng Bác sĩ ngoài hành lang khuất dần.

Khi tôi đang bò lên cầu thang ký túc (nhờ ơn trời tôi ở tầng năm), điện thoại trong túi rung bần bật, tôi móc ra: "A lô?"

"Đến ký túc xá rồi?"

"Đừng bảo là em học trường nào anh cũng biết nhé..."

"Cả chuyên ngành, lớp... Đỗ Văn Tuấn rất nhiệt tình."

"..." Tôi toàn kết bạn với những thể loại gì vậy.

"Nhớ ngủ sớm."

"Không ngủ được." Tôi vẫn còn phần nộ trước sự phản bội của bạn bè.

"Thế đến đây, anh tiêm cho vài mũi."

"..." Bệnh nghề nghiệp.

Lúc về phòng, tôi nhào lên giường, gọi điện cho Tam Tamr "Tam Tammmmmmmmm..."

"Mày điên hả?"

"Tao có người yêu rồi."

"What?... what the...?!!"

Nghe tôi kể lại xong, nó đặc biệt khinh bỉ: "Tao nghĩ là chúng mày ám muội đã lâu rồi đúng không?"

Nói xiên xẹo như vậy, chắc chỉ tôi mới hiểu được nó: "Nghĩa là bọn tao tâm đầu ý hợp chứ sao."

Tam Tamr "Tâm đầu ý hợp? Thế trước kia mất một đồng thời gian để làm gì!" Nói xong hùng hổ cúp máy đi tăng ca.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dạo Trường Đại Học S

Sáu giờ sáng hôm sau, tôi tự động mở mắt, thần thờ nhìn trần nhà. Một tia nắng tinh nghịch len qua rèm cửa nhảy nhót trên mặt đất, tiếng hít thở đều đều của Tiểu Thảo vang bên tai ru tôi chìm vào giấc ngủ. Đúng lúc này, nhạc chuông vang lên. Tôi sờ điện thoại, nhìn màn hình đang rung không ngừng, ký ức đêm qua ồa về.

"A lô?"

"...(Não còn đang khởi động)"

"Lâm Chi Hiệu?"

"Vâng."

"...Anh là ai?"

"...Bác sĩ."

"..." Không cần nhìn cũng biết, chắc chắn lúc này anh đang đỡ trán, "Anh tan ca rồi."

"Em...đang ở ký túc xá, trên giường. Em tỉnh lâu rồi, nhưng chưa dậy thôi..."

"Anh có thể nghe ra."

Tiếng xe cộ tấp nập, tiếng loa trong lối vào tàu điện ngầm hòa lẫn quệt thè khuấy động tâm hồn, tôi khẽ gọi một tiếng "Cố Ngụy".

"Ừ."

"Trên cô tay anh là gì?"

"Một tròng hạt. Sợ anh bay mất à?"

"Haizz, chẳng may là con hồ ly tinh nghìn năm nào thì sao..." Chớp chớp mắt.

Đầu dây bên kia bật cười: "Vậy thì một chiếc vòng tay của em có giữ nổi không?"

"Bà ngoại em niệm 108 lần bát nhã tâm kinh trên đó."

"..."

Đầu dây bên kia im lặng một lát: "Hôm nay em có dự định gì không?"

"Không."

"Thế chúng mình..."

"À quên chiều nay có buổi giao lưu với tân sinh viên."

"..."

Tôi nghe thấy anh đi trong đám đông: "Sắp đến bến tàu điện ngầm rồi, tầm 15' nữa là đến trường em."

Sau khi ngắt điện thoại, tôi vùng xuống giường như lươn giật điện.

Đây là ngày yêu đầu tiên của chúng tôi. Một nam chính làm người khác cạn lời và một nữ chính lơ ngơ lóng ngóng.

Tôi vội vàng rửa mặt thay quần áo, cuống cuồng chạy ra cổng trường, đến nơi đã thấy Bác sĩ có mặt ở đó.

Lúc thấy anh, tim tôi lại bắt đầu tăng tốc, anh đứng trên bậc thang cúi đầu yên lặng bấm điện thoại, sạch sẽ, êm ả, dường như buổi sáng cuối tuần rất đời bình thường này chỉ thuộc về mình chúng tôi.

Không biết anh thấy gì mà cười cười ngắc đầu, chậm bước về phía tôi, như bao sáng khác ở bệnh viện.

Người này, tuy không mặc áo blouse nhưng lúc nào cũng mang theo khí chất của chiếc áo blouse trắng, vậy nên tôi vô thức gật đầu chào hỏi: "Chào bác sĩ CỐ."

"..."

Lặng thinh...

"Mấy giờ bắt đầu buổi giao lưu?"

"Ba giờ chiều."

Anh đưa điện thoại cho tôi.

– Anh rể, cho em số chị nào.

– Để làm gì?

– Để chị mời em ăn cơm.

– Không rảnh.

– Thế em mời chị ấy ăn cơm.

– Cũng không rảnh.

– Em gọi anh là anh rể bao lâu rồi!!!

– Để hỏi cô ấy đã.

Tôi xấu hổ ngắc đầu: "Em quên mang ví." Vừa nãy chạy vội quá chỉ kịp vợ lấy điện thoại.

Bác sĩ liếc tôi một cái: "Anh mang."

Trên tàu, tôi ăn sandwich Bác sĩ mang đến: "Tiểu Đổ quen anh trước, tại sao lại gọi anh là anh rể?" Lẽ ra phải gọi mình là chị dâu chứ.

Bác sĩ quay sang nhìn tôi tay vẫn đỡ trán: "Lâm Chi Hiệu, tập trung ăn đi."

Tôi cúi đầu gặm một miếng, lại nảy ra một câu hỏi mới: "Mà sao Tiểu Đổ biết...?" Mới tới qua mà!

Bác sĩ bật cười.

Tôi lại xấu hổ: "Bình thường em không như vậy đâu..." lại nghiêm túc, "Anh đừng nhìn thẳng vào mắt em, như thế hại tim và hại não lắm."

Bác sĩ ngừng cười, miệng hơi cong cong, vẫn nhìn tôi không chớp mắt.

"Đề nghị đồng chí Cố Ngụy không phóng điện lung tung."

"..." Đồng chí Cố Ngụy cạn lời, kéo tôi xuống bến chuyển tàu.

Còn chưa đến cổng ĐH S đã thấy Tiểu Đổ nhảy nhót từ xa: "Chị! Anh rề!"

Mới qua mùa hè, thăng bé lại cao lên một chút, có khi sắp vượt qua cả Cố Ngụy.

Vừa nẩy trên đường đi, Cố Ngụy bảo tôi: "Nó gọi anh rề hơn ba tháng rồi." (Sao anh không nói sớm! Để em day dứt bao nhiêu lâu!)

Tiểu Đổ không đủ điểm vào khoa ngoại như nguyện vọng, đành đăng kí công trình gõ cho menly. Tôi vỗ vai thăng bé: "Hôm nào giới thiệu cho em một chị học xây dựng, cũng menly lắm."

Bác sĩ: "Người đến hôm ba em xuất viện à?"

Tiểu Đổ choáng: "Sao anh rề cái gì cũng biết thế!"

Bác sĩ: "Đoán. Hôm ấy ở hành lang, cô ấy nói chuyện với mẹ em, bảo em dễ xấu hổ, giục mẹ tìm mối cho em, không chẳng mấy chốc học xong lại thành Diệt Tuyệt sư thái."

"..." Tôi nhìn trời, nó nói cho anh nghe thì có...

Tham quan đến siêu thị (tôi vẫn không hiểu tại sao phải đến đây tham quan?), gặp bạn cùng phòng của Tiểu Đổ nên cả phòng gọi nhau đi ăn trưa.

Một bàn sáu người rất náo nhiệt. Ban đầu đám thanh niên còn ngại ngùng, thấy Tiểu Đổ thoải mái cũng dần tự nhiên hơn.

A: "Chị dạo một vòng ĐH S thấy thế nào?"

"Nhiều gái xinh." Nghe nói một phần ba người đẹp thành phố X đều ở ĐH S.

Ba người đồng thanh "Ồ~~~~" rồi liếc Tiểu Đổ.

Thăng bé xù lông: "Nhìn tao làm gì?!"

Tôi ngửi thấy mùi gian tình quanh quần đầu đây.

B phần nộ: "Chị không biết chứ bọn em hoa tàn ít bướm bao nhiêu thì nó có nhiều thư tình bấy nhiêu, nhận mời cả tay!"

Tiểu Đổ đỏ mặt: "Nhận mời tay lúc nào?"

C gõ bát: "Chẳng biết người đẹp hôm trước đến cửa phòng mình tỏ tình với ai!"

Tiểu Đổ nhăn nhó: "Đẹp cái gì, làm sao bằng chị tao được? Đúng không anh rề?"

Cố Ngụy mỉm cười: "Ừ, chọn mẫu chuẩn lắm."

Tôi...

Bữa trưa kết thúc trong không khí vui vẻ hài hoà, chúng tôi được đưa đến tận ga, bốn chàng trai đứng vẫy tay đều tăm tắp: "Tạm biệt chị, tạm biệt anh rề!" Ai đi qua cũng phải ngoái lại nhìn...

Chúng nó đi một đoạn rõ xa vẫn còn nghe thấy tiếng Tiểu Đổ sang sảng: "Tất nhiên, anh chị tao là trai tài gái sắc, trai sắc gái tài..."

Cố Ngụy trêu tôi: "Giờ đã bình thường lại chưa?"

Tôi khinh bỉ nhìn anh.

"Tiểu Đổ vui lắm, cảm ơn em."

"Cảm ơn em làm gì, em mới là chị nó cơ mà, anh chỉ là anh rề thôi."

Thực ra tôi vẫn luôn tò mò, tại sao Cố Ngụy lại tốt với Tiểu Đổ như thế.

"Bà ngoại Tiểu Đổ rất hiền lành. Hồi ấy anh mới đến bệnh viện, vừa thực tập vừa thi lấy chứng chỉ, tối nào cũng chong đèn đọc sách trong phòng, bà thường rót nước ấm mang vào, dặn anh "cháu còn trẻ nhớ phải ăn uống đầy đủ, chứ không cơ thể chịu sao được", trước khi về còn không quên nhắc nhở "đi ngủ sớm nhé, đắp chăn kín vào". Bà cũng hay nhắc tới cháu ngoại, rằng "thằng bé thông minh lắm, chỉ có điều không có ai chỉ bảo dẫn đường." Bà già rồi, nói chuyện không khéo, nhưng tất cả bác sĩ tá đều rất quý bà."

Tôi lại nghĩ đến Tiểu Đổ của bây giờ, vui vẻ trẻ trung, khẽ nắm tay Bác sĩ: "Nếu bà biết hẳn sẽ mừng lắm."

Cuối cùng, hôm ấy, Cố Ngụy dắt cô gái không một xu dính túi này đến trường, mới vòng về nhà ở hướng ngược lại.

Tam Tam: Hahaha! Vô quýt dày có móng tay nhọn! Không ngờ mày cũng có ngày hôm nay!

Bác sĩ: Anh nhận ra chúng mình có rất nhiều ông tơ bà nguyệt dẫn mối ghê.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bí hiểm

Vì tình hình dịch cúm H1N1 diễn biến phức tạp, đa số các trường đều hủy lịch học quân sự của tân sinh viên, trực tiếp tạo nên tình trạng lang thang tứ phía của một số sinh viên rảnh rỗi, trong đó có đồng chí Đỗ Văn Tuấn.

Hai trường không phải gần, cũng chẳng phải xa, theo cách nói của nó thì: "Đủ để ngủ một giấc cho tỉnh táo, đến nơi còn thường thức không khí của viện nghiên cứu sinh."

Sau khi đưa nó đi dạo một vòng, đồng chí Tiểu Đỗ bắt bình: "Chẳng có không khí học thuật gì cả!"

Tôi - _|||, ký túc xá khu giảng đường... thì có không khí học thuật cái gì?

"Nếu muốn cảm nhận không khí học thuật, em có thể rúc trong văn phòng Bác sĩ nghe hội chẩn."

"Nghe họ thảo luận mổ bụng người ta như thế nào á?" Tiểu Đỗ lắc đầu, "Còn lâu."

Thực ra, khi nhận được những tin nhắn kiểu như "học thể dục em nên chọn bóng chuyền hay taekwondo?", "nên ôn thi cấp 4 từ kì này hay kì sau?", "cạo gió sau lưng là hai đường hay ba đường?",... tôi vẫn luôn tò mò, tại sao Tiểu Đỗ không hỏi Bác sĩ? Lẽ ra nó phải thân với Bác sĩ hơn chứ.

"À, chị không thấy Bác sĩ Cô cười rất... rất...rất..."

"Bí hiểm?"

"Đúng! Không nên chọc vào người như thế."

○ _ ○

Cố Ngụy rất bí hiểm. Bí hiểm đến nỗi, dù chưa hề trải qua những thứ gọi là "100 điều những người đang yêu phải làm", tôi luôn có cảm giác như thể chúng tôi ở bên nhau đã từ rất lâu. Những cặp mới yêu thương hay bờ ngỡ, hoặc ít ra là lúng túng, với chúng tôi...thì không. Anh căn đo rất chuẩn, dù ít khi gặp nhau nhưng mỗi ngày một bước nhỏ, mười ngày một bước lớn, khi gặp lại sau kì nghỉ Quốc khánh, nhào lên ôm chặt tay anh, tôi mới giật mình nhận ra mình đã nhớ anh đến thế nào.

Sau Quốc khánh, một bác sĩ trong tổ Cố Ngụy xin nghỉ đẻ, cộng thêm thời tiết mát mẻ, làm phẫu thuật dễ tập trung, vậy nên thời gian này Bác sĩ rất bận. Không thể nấu cháo điện thoại, nói chuyện thôi cũng khó khăn, chưa nói gì đến nhắn tin "em nhớ anh" "ngoan, anh cũng nhớ em" như những cặp đôi khác. Sau vài lần...

"Anh đang làm gì đấy?"

Hơn ba tiếng sau.

"Anh mới làm phẫu thuật xong."

"...=_." Và thế là tôi không bao giờ nhận những cái tin kiểu vậy nữa.

Ngày đầu tiên của tháng mười một, tôi đang vui đầu trong đồng atlas cấu tạo thì nhận được điện thoại của anh, "Anh đến trường em rồi, em đang ở đâu?", tôi quay sang hỏi Tiểu Thảo, "Bác, hôm nay là thứ mấy?"

Tiểu Thảo ngơ ngác lắc đầu.

"Thứ sáu." Cố Ngụy trả lời. Mặt tôi thoát đỏ.

Tiểu Thảo đi cùng, vì rất nhiều nguyên nhân nên chưa được gặp Cố Ngụy, con bé rất tò mò. Sau khi nhìn anh, biểu cảm của nó rất kì lạ: "Bây giờ bác sĩ nào cũng thế nào hả?" Định nghĩa của nó về bác sĩ vẫn còn dừng lại ở giai đoạn sáu tuổi "hung dữ, mặc kệ tớ khóc to thế nào vẫn cầm kim tiêm xông lên".

Chẳng trách nhìn bác sĩ thư sinh thế này nó không chấp nhận được.

"Không, tao chọn người siêu siêu hiền."

"Ồ." Tiểu Thảo gật đầu, "Bác sĩ, thời tiết này nên ăn gì?"

Cố Ngự: "Ăn gì cũng được."

Vậy nên tôi đành xung phong dẫn đầu, đi vào một quán lẩu (tôi cũng không hiểu mình nghĩ gì).

Một tiếng sau, nước mắt ròng ròng.

Em gái Tứ Xuyên coi tương ớt như đồ ăn...

Cố Ngự, tháo kính, mắt cũng long lanh nước, lau mồ hôi cho tôi qua nồi lẩu bốc hơi nghi ngút.

Tiểu Thảo: "Tao cứ tưởng tao là bóng đèn, giờ mới biết, hoá ra còn có nhiều thứ khác cũng đủ sáng mù cả mắt."

Sau khi no say, vì Cố Ngự đề nghị "ăn no xong không nên hoạt động đầu óc, có hại cho dạ dày", Tiểu Thảo quyết định dạo vườn trường.

Dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, ba người vừa tản bộ vừa tán gẫu câu được câu chẳng. Lúc ngang qua hội trường, gặp mấy anh khóa trên đi lại bắt chuyện. Tiểu Thảo đứng bên chép miệng thở dài: "XXX thua cũng phải, cũng phải."

Tôi còn chưa hiểu gì, Cố Ngự đã mỉm cười.

Khi về ký túc xá, Tiểu Thảo nhìn tôi: "A Hiệu, mày không biết lúc XXX nhìn thấy Bác sĩ, mắt tròn tròn như quả bóng à?"

"?"

"Tồn thương, tồn thương quá."

Và rồi, hình như tôi đã nhận ra điều gì đó...

Thảo nào lúc đi Cố Ngự cười rõ bí hiểm!

"Nhưng mà Bác sĩ nhà mày phong độ thật." Tiểu Thảo gật gù, "Tao mà là anh ấy, chắc toi từ lâu rồi."

Cả tháng mười hai chỉ xoay quanh một chủ đề, đêm nhạc mừng năm mới. Nói chuyện trong ký túc xá rất bất tiện nên tôi thường gọi cho Bác sĩ trên đường đi tập về.

"Nào nào, cho anh cảm nhận gió mùa đông của ĐH X nhé!"

"..."

"Thế nào?"

"Anh không lạnh, nhưng em lạnh."

"À, Bác sĩ~~~~"

Cho dù sau này có rất nhiều tối bên nhau nhưng đó vẫn luôn là quãng thời gian ngọt ngào nhất, ấm áp nhất trong ký ức của tôi. Khăn quàng dày cộp che tiếng gió, điện thoại sát bên tai, hai người rủ rủ, thì thầm chuyện trên trời dưới biển, sao mà vui vẻ nhẹ nhàng, giống như anh đang ở ngay đây, ngay bên cạnh mình lúc này.

Bác sĩ: (cười)

(>_< anh đừng phóng điện lung tung nữa)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Không nở cách xa

Kể từ khi trời rét đậm, sân trường vắng vẻ hẳn, Bác sĩ đập tuyết, bước về phía tôi, cầm tựa trên đỉnh đầu tôi, khẽ thở dài.

Đêm hôm trước trực ban,sáng hôm sau kiểm tra phòng, lại chạy đến đến trường gặp tôi rồi mới vòng về nhà. Tôi ôm anh, đau lòng dặn dò: "Đừng chạy tới chạy lui như thế."

"Em sắp về nghỉ đông rồi phải không?"

"Ừ, đặt vé trưa mừng 6, mẹ bảo em về nhà ăn cơm tất niên."

"Mừng 5 anh trực ban..."

Tôi than thở, thời nay yêu đương thôi cũng khổ, sau đó chợt nhận ra, chúng tôi còn có cả buổi tối cơ mà.

Chiều mừng 5, tôi mua đồ ăn xách đến bệnh viện, lúc đi ngang qua nhà để xe, gặp Tiểu Vũ vừa tan ca, con bé thấy tôi sững sốt giây lát rồi nhào lên: "Chị, sao chị lại đến đây? Thầy Lâm làm hóa trị xong rồi mà?"

"Chị..." Nói ra thì dài, đành tóm tắt, "Đến đưa cơm"

"Cho em à ^ _ ^?"

"..."

Bác sĩ ra đón đúng lúc Tiểu Vũ vừa biết tôi đến đưa cơm cho bạn trai, còn đang "Hả, chị có người yêu rồi á, sao tự nhiên chị có người yêu á á á", quay lại thấy Bác sĩ đến, con bé nhìn anh, rồi nhìn tôi: "Aaaaaa, hai người! Hai người...!!"

Bác sĩ đỡ hộp cơm trong tay tôi rất tự nhiên, nhìn con bé: "Chưa về ký túc xá à?"

Tiểu Vũ lùi hai bước: "Hi hi, bye bye thầy Cố!" Chạy hai bước, quay sang phía tôi: "Bye bye vợ thầy Cố!"

Tôi chỉ ước, giá như lúc ấy xung quanh ít người đi một chút...

Ba tiếng sau, hai người ăn cơm, nói chuyện, nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, đoạn, anh hỏi: "Giường phòng trực ban là giường đơn, tối nay em đứng, anh đứng, hay là...?"

"Á! Em phải về trường!" Tôi bắn dậy khỏi ghế.

Bác sĩ đứng sau chỉ mỉm cười.

Ngày mừng 6, khi Bác sĩ tan ca, tôi đã yên vị trên xe về nhà.

"Đi đường cẩn thận."

"Ồ."

"Đến nơi gọi điện cho anh."

"Ồ."

"Sang năm mới nhớ ăn uống nghỉ ngơi đúng giờ."

"Ồ."

"...Em có muốn gọi điện cho anh hàng ngày không?"

"..." Ai lại hỏi như thế? Tôi 囧囧,"Gọi bao nhiêu cũng được mà."

Đêm ba mươi,ăn tất niên với dì, dượng và vợ chồng anh họ.

Sau khi đã cơm no rượu say, anh họ nhìn tôi: "Này, chị mày được năm tháng rồi đấy."

"Yên tâm đi, em chuẩn bị tiền mừng đầy đủ rồi."

Anh họ than thở:"Bằng tuổi mày, anh chị đã yêu nhau lâu lắm rồi."

Tôi đầy móng vuốt của ông anh ra: "Xùy xùy, anh khoe làm cái gì."

Chị dâu cười: "Hiệu Hiệu định tìm người yêu như thế nào?"

"Bác sĩ!" Tôi trả lời ngay tắp lự.

"Duyệt!" Anh họ.

"Không được!" Mẹ đại nhân.

Tôi quay sang nhìn mẹ, lí nhí nhỏ như muỗi: "Bác sĩ có việc làm ổn định, có kiến thức..."

Mẹ: "Mày đi tìm cán bộ công chức đảng hoàng đi."

Tôi ỉu xiu...

Anh họ: "Bác sĩ được mà! Ở bệnh viện cháu á, bác sĩ độc thân chất đầy một xe tải!"

Mẹ: "Thôi khỏi, gái cũng theo cũng đầy một xe tải."

Anh họ: "O sao bác lại tính như thế, nghề nào chẳng có người này người kia. Hiệu Hiệu, nếu mày tìm người ở bệnh viện anh, đảm bảo nếu nó dám lén phét, anh cắt nó như cắt rau luôn!"

Mẹ: "Mày có bầm ra nấu canh cũng không bù đắp được tình cảm cho nó."

Sao cả nhà đã tính đến chuyện con bị đá rồi... Tôi nhìn hai người lạc đề này, ủ rũ: "Con ăn xong rồi, mời cả nhà ăn cơm."

Trong phòng khách, chị dâu ngồi xuống cạnh tôi: "Sao rồi? Tìm được một anh bác sĩ thật hả?"

"Chị thông minh như thế anh họ sẽ mệt lắm đấy." Tôi sờ sờ bụng chị, "Chị có bao giờ hối hận vì đã yêu bác sĩ không?"

Chị dâu: "Có chứ hối hận chết đi được, yêu bác sĩ chẳng tốt đẹp như chị tưởng tượng, nhưng nếu được chọn lại lần nữa, chị vẫn chọn anh họ của em." Chị thì thầm bên tai tôi, "Có thương người ta hay không, câu trả lời đặt sẵn trong tim em rồi đó."

Tôi vừa xem Gặp nhau cuối năm, vừa nghĩ ngợi viễn vông. Trước khi đi ngủ, nói chuyện với Bác sĩ, anh nhanh chóng đánh hơi thấy điều bất thường: "Em sao thế?"

"Bác sĩ, XXX và XXX khoa anh, cả XX hay ghé qua nữa, anh có biết họ đều thích anh không?"

"..." Chắc Bác sĩ cũng không ngờ tôi lại hỏi chuyện này, "Ừ, vậy nên anh chưa bao giờ tiếp xúc riêng với họ cả."

"Ồ anh cũng biết à."

"Em làm như ai cũng chậm chạp giống em ấy."

"Bác sĩ... Quanh anh, có nhiều cám dỗ lắm."

Đầu bên kia im lặng hồi lâu mới lạnh lùng trả lời: "Lâm Chi Hiệu, đừng bảo với anh là chỉ vì lý do này mà em tuyên án tử hình cho anh nhé?"

Tôi ngược nhìn bầu trời qua song cửa sổ: "Cố Ngụy, thực ra bình thường em không chậm chạp như vậy đâu, nhưng gặp anh, mọi thứ đều trở nên rối bời..."

"Hồi nhỏ bà ngoại bảo em rằng, nói lấy bậy, làm giữ ba, cái gì cũng phải để lại một con đường lui cho mình. Nhưng... với anh, em thể hiện tất cả con người chân thật nhất của em." Bỗng nhiên tôi thấy đề tài này hơi phức tạp, "Sau này, dù còn thương hay ghét, dù có ở bên nhau được bao lâu, anh cũng phải nói hết với em, kể cả... những chuyện... tệ nhất."

Yêu, làm ở lòng, là bao dung, nếu trái tim em đã nói có, em sẽ đặt nó với tất cả niềm tin của mình lại cho anh.

Đầu bên kia im lặng một lúc lâu.

"Lâm Chi Hiệu, anh cho em một năm để thấy, tất cả những gì em muốn nhìn."

Sau này tôi mới biết, chỉ vài tiếng trước đó, lúc người nhà hỏi thăm, Bác sĩ đã thật thà khai báo: "Ông, bà, cháu có người yêu rồi, cô ấy tốt lắm, sang năm cháu đưa cô ấy về gặp ông bà."

Đề rồi, trái tim nhiệt thành của anh bị tôi rưới nước lạnh cho đóng băng.

Hết tết, về trường, tôi đang sắp xếp hành lý thì anh gọi đến: "Anh đang ở dưới sân trường em."

Tôi vội vàng chạy xuống quên cả mặc áo khoác, nhưng khi đứng trước mặt anh, tôi lại thấy lúng túng vô cùng.

Bác sĩ im lặng nhìn tôi, từ từ mở rộng vòng tay ôm tôi vào lòng, khẽ thở dài.

Tôi vội mặt vào lồng ngực vững chãi, suýt nữa khóc nhè trước sự dịu dàng của anh.

"Lâm Chi Hiệu, em để tay ở đâu đấy."

"Em lạnh..."

"...Ăn tối chưa?"

"Chưa."

"Về nhà với anh."

"Hả?"

Cứ thế, tôi theo Bác sĩ về nhà... trọ.

Trên đường, tôi quay sang nhìn anh đang lái xe.

"Anh mua xe từ lúc nào thế?"

"Anh nói anh không có xe lúc nào thế?"

"Em chưa thấy bao giờ mà."

Đùng đèn đỏ, anh quay sang đối diện với tôi: "Có những thứ em chưa nhìn thấy, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại."

Tôi ngửi thấy mùi nguy hiểm, rụt rè đáp: "Anh tập trung lái xe đi..."

Đến nơi, tôi bị kéo vào thang máy, lên tầng, vào nhà, sau đó, bị bỏ rơi ở cửa.

Người như anh khi tức giận không câu không gắt, mặt vẫn lạnh lùng, bí hiểm. Nhưng tôi sợ nhất là đồn tâm lý như vậy.

Tôi cố nặn thêm vài câu: "Chủ tịch Mao đã dạy, không thể để viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản làm lung lạc tinh thần chiến đấu, nhà anh ở ngay thành phố X còn thuê ngoài làm gì!"

"Nhà ở xa."

"Anh có xe mà."

"Tắc đường."

"Tàu điện ngầm."

Cố Ngụy quay lại, cười: "Gần đây không có ga tàu điện ngầm."

Đừng bảo tôi là anh tức điên rồi nhé...

Vì thế, tôi quyết định bán mình cầu vịnh, bỏ nhào lên ôm tay anh: "Bác sĩ em nhớ anh cực cực cực!" Nói vội quá bị sặc nước bọt...

Bác sĩ rót cho tôi một cốc nước, đổi chủ đề: "Tối nay đừng về trường."

Tôi cứng đờ như bị sét đánh, trân trân nhìn anh đang ung dung gọt hoa quả, bưng bình: Cố Ngụy là công dân gương mẫu, chỉ do mình đen tối thôi.

Bác sĩ: Em đen tối thêm chút nữa cũng không sao đâu.

(☹_☹...)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Một năm hậu phẫu

Nhà của anh chỉ có một chiếc giường, nên tôi đã hồi hộp đến quên cả hồi hộp.

Nằm ngay đơ giữa giường, trên người tôi, trừ đồ lót thì toàn là quần áo của Cố Ngụy, hề động đây là lại thấy xấu hổ...

Lúc tôi còn đang nghĩ ngợi "tại sao mình lại đến nông nổi này", anh bước ra khỏi phòng tắm

Tôi quyết định nhắm mắt giả chết, âm thầm nghe anh lau tóc, uống nước, tắt máy tính, nạp tiền điện thoại, và... tắt đèn.

Khi chần bị xóc lên, lông tơ khắp người tôi dựng đứng.

"Lâm Chi Hiệu, chúng ta cần nói chuyện."

Tôi thở phào, mở mắt: "Nói cái gì cơ?"

"Em nghĩ gì về nghề bác sĩ?"

"Cứu người."

"...Về hôn nhân."

"Thường kết hôn muộn."

"...Về yêu đương."

"Rất bận."

Cố Ngụy bỏ cuộc, nằm xuống ôm tôi vào lòng, khẽ thở dài: "Ngủ đi."

Tôi chìm đắm trong mùi sữa tắm nhạt nhạt, lắng nghe nhịp tim vững vàng của anh, chuẩn bị ngủ, sau năm phút, ngủ thật. Theo lời Bác sĩ, "Không thể nào thích ứng nhanh hơn được nữa."

Tuy Tết năm nay xảy ra vài chuyện không vui, nhưng không phải không có lợi. Ít nhất, chúng tôi đã gần nhau thêm vài bước, tự nhiên hơn vài phần. Đặc biệt là Cố Ngụy, dù vẫn trung khuôn mặt vui vẻ vạn năm, nhưng cảm xúc thật thể hiện ngày càng rõ ràng nơi đuôi mày khóe mắt.

Hai ngày sau anh được nghỉ, tôi bị giam trong nhà anh... dọn dẹp vệ sinh. Sự thật đã chứng minh, khi tình yêu lên tiếng, ngôi nhà 40 mét vuông cũng có thể quét dọn mất hai ngày.

Cố Ngụy là minh chứng rõ ràng nhất cho câu nói "traị đẹp đeo găng tay cao su vẫn đẹp trai".

Tôi đặc biệt nghi ngờ rằng anh đang quyến rũ tôi bằng hình tượng người đàn ông vạn năng của gia đình, đảm đang, khéo léo, biết nấu cơm biết giặt quần áo.

Sau ba ngày liên tục bị quyến rũ, đêm cuối cùng, tôi đã có thể thoải mái đánh một giấc ngon lành trong những câu chuyện thì thầm của anh.

(Tam Tam: Nhận của tao một lay! Hai ngày ba đêm đã thu phục được mày!)

Tháng ba. Thầy Lâm quay lại bệnh viện kiểm tra toàn diện. Vẫn là tôi đi theo hộ giá.

Đã một năm kể từ ngày ấy, tôi lại trở về trên chiếc giường nhỏ hẹp dành riêng cho người nhà bệnh nhân. Nửa đêm nghe tiếng đồng chí cùng phòng ngã cái ụch, tôi lại tự hỏi, có thể nằm nghiêng, nằm thẳng, lật người trên cái giường 40 cm này, phải chăng kiếp này mình là Tiểu Long Nữ chuyển thế...?

Đang mơ mơ màng màng thì thấy có tiếng động, tôi mở choàng mắt. Trời hơi hừng sáng, đủ sáng để thấy Bác sĩ đang cúi người, mặt cách tôi không quá 30cm, một bàn tay đặt trên... cúc... áo... ngủ... của... tôi.

Phản ứng bình thường của nữ chính ngôn tình sẽ là:

"Á, đồ háo sắc!" Xấu hổ.

"Á, đồ đáng ghét~" Nhào ngược lại.

"Á, đồ mất dạy!" Một bàn tay.

Còn tôi, phản ứng đầu tiên là: quay lại nhìn thầy Lâm. Nếu thầy Lâm chứng kiến cảnh này, Bác sĩ sẽ ra đi khi tuổi còn xuân..

Thầy Lâm vẫn nhắm mắt, hồn nhiên nằm sấp ngáy khò khò.

Tòilại quay về, nhìn tên dê xồm bên cạnh, dù mới tỉnh,não còn chưa hoạt động, nhưng đừng nói với em rằng anh đến kiểm tra phòng lúc năm giờ sáng nhé!

Bác sĩ bình tĩnh cài cúc ở vạt áo tôi, kéo xuống phủ khuất bụng, trùm lại chăn, rồi thản nhiên ra ngoài.

Tôi nằm một lúc mới hoàn toàn tỉnh táo, mò điện thoại mới rung bên gối: "Ồ đây có y tá nam "

Ai đến xử lý con người ngang nhiên ra vào phòng ngủ thiếu nữ như chồn không người này đi!!

Sáng hôm sau, đến viết thêm đơn X-quang và CT cho thầy Lâm là một bác sĩ mới, rất thật thà, thật thà đến độ thầy Lâm còn chưa kịp trêu, cậu ta đã: "Chào... chào bác, đây là,nước... rửa ảnh." Nói xong đỏ mặt ra ngoài.

"Đến từ tháng 4. Thực tập ở tổ anh, họ Cao, hơi thật thà một chút, em đừng trêu thằng bé." Bác sĩ trả lời in nhấn.

Tôi gửi một icon khinh bỉ?.

Khoa phóng xạ tập nập bệnh nhân, tranh thủ lúc chờ đợi,thầy Lâm kéo tôi: "Minh đi dạo đi."

Thầy Lâm có một niềm đam mê bất tận với... xe. Tôi tin rằng cũng có rất nhiều người mắc bệnh này. Biểu hiện cụ thể là đang đi trên đường thấy một cái xe là bầu vào, lăm bâm nhãn hiệu, nơi sản xuất, loại động cơ, tiêu hao nhiên liệu,... rồi bắt đầu nhận xét blablabla, com có thể bỏ nhưng tuyệt đối không sót một buổi triển lãm xe nào. Thầy Lâm mắc bệnh này khá nặng, nặng đến độ thỉnh thoảng đang đi trên đường mà thấy thầy Lâm mắt tích, quay lại tìm thì chắc chắn sẽ thấy ông đang say sưa nghiên cứu một chiếc xe nào đó dọc đường.

Tôi:"Xem làm gì, ba có mua đâu."

Thầy Lâm: "Đã không được cưới người đẹp rồi, bây giờ còn không cho người ta ngắm?"

Mẹ tôi quá nhân từ!

Bệnh tật không hề làm tình yêu ấy thuyên giảm, thậm chí còn có phần tăng thêm. Bệnh viện không có gì giải trí,ban đầu thầy Lâm chỉ nằm trên giường tưởng tượng hoặc ra ban công ngắm xe, giờ thì đến nông nổi rú tôi"ba con mình xuống nhà để xe đi dạo nhé"...

Gần đây, thầy Lâm rất hứng thú với SUV, cứ gặp cái xe nào là chỉ thiếu điều bò lên nghiên cứu. Và thế là vào một ngày trời trong nắng ấm, lúc đi qua nhà để xe phía đông, thầy nhào lên như fangirl gặp thần tượng:"Aaaaaa, Renault!"

Tôi nhìn theo, người cứng đờ như sét đánh, là xe của Bác sĩ, trên kính chiếu hậu còn treo lủng lẳng dây gỗ đào tôi mua hồi tết lên chùa thấp hương với Tam Tam.

"Hóa ra là anh ấy treo ở đây..." Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ chuyện này, tôi vội vàng khoác tay thầy Lâm, "Đi nàoooo." Lúc đó, mũi ông cách cửa kính xe không quá 10cm.

Tôi sợ thầy Lâm phát hiện ra chuyện của mình với Bác sĩ ư?No, là tôi sợ ông biết xong sẽ đòi mượn xe lái thử,sa mạc lời...

Nhưng thầy Lâm lần này cương quyết không đi: "Ba nghiên cứu một tí thôi."

Nghiên cứu?Ba có thấy xe này treo cái giầy y hệt xe của ba không?

Tôi kéo mạnh hơn: "Sắp dính lên xe người ta rồi! Hình tượng của ba đâu!"

"Hai ba con làm gì đấy~" Mẹ tôi xách hộp canh từ từ đi lại.

Giờ thì tôi sợ thật, sợ mẹ biết, sợ tình yêu của chúng tôi bị bóp chết khi vừa chào đời...

Vậy nên quyết định nhanh miệng cáo trạng: "Mẹ! Nhìn chồng mẹ đi, sắp bò cả lên xe người ta rồi kia kia!"

Mẹ kéo tay thầy Lâm: "Đi nào! Về ăn cơm!"

Thầy Lâm bị kéo về,vừa đi vừa lưu luyến ngoái đầu nhìn chiếc xe thân thương. Tôi chưa kịp thở phào thì mẹ cũng quay lại nhìn Renault, rồi dao mắt lướt qua phía tôi.

Tôi có cảm giác như mình vừa bị chém cho toi bời.

Bác sĩ: Thảo nào, hóa ra mẹ em biết từ lúc ấy.

(Thào nào cái gì?)

Bác sĩ: (Chỉ cười).

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chiến thắng chớp nhoáng

"Bác sĩ..."

"Ừ."

"Lần này... Em nên thành khẩn khai báo, hay cứ im im đi thôi?"

"Giờ em mới nghĩ đến chuyện này à?"

"=_=..." Tôi nghĩ thấy mùi tức giận ở đâu đây.

"Em muốn làm gì thì làm." Bác sĩ thờ dãi, "Anh làm theo."

Và thế là, trước trùng trùng hiểm nguy, chúng tôi quyết định cố gắng bảo vệ ngọn lửa cách mạng.

Từ khi biết mẹ tôi không thích tôi yêu bác sĩ, anh có vẻ... cẩn thận hẳn? (tôi không biết nên gọi là gì).

Mỗi lần nhìn hai người nghiêm túc nói chuyện, tôi rất khó chịu với sự ung dung của anh. Thình thoảng anh nháy mắt nhìn qua, tôi lại đắm chìm trong cảm giác tội lỗi. Nhưng căn cứ vào tình hình hiện tại, có lẽ nhà tôi không nên vội vàng bước vào vở kịch "mẹ vợ duyệt con rể". (Án tí: chúng mày định ôm cháu đến nhà rồi bức vua thoái vị luôn chứ gì?)

Một trưa, tôi vừa dỗ thầy Lâm ăn cơm đi ngủ thì điện thoại vang lên.

"Lâm Chi Hiệu~" giọng ngái ngủ, "Chiều nay có cần giữ chỗ cho mày không."

"Chiều nay á? Chiều nay có cái gì?" Hôm nay thứ năm không có tiết mà.

"Tọa đàm tổng hợp."

Cái xã hội độ các này!

"Tọa đàm tổng hợp" là chương trình hưởng ứng "đa nguyên hóa giáo dục chính trị hiện đại", tổ chức hoạt động "trên cơ sở chuyên ngành của mình, kết hợp với truyền thông đa phương tiện, trình bày bài diễn thuyết 30 phút về một vấn đề đáng quan tâm ở trong hoặc ngoài nước". Mỗi lớp học là một đơn vị dự thi, do các khoa lựa chọn. Vốn đây là hoạt động dành riêng cho các khoa chính quy PK lẫn nhau, nhưng lần này trường phát hiện ra viện nghiên cứu sinh có vẻ như "chưa gắn bó với đàn em" cho lắm, vì vậy, các thanh niên nghiên cứu sinh lớn tuổi vô tổ chức vô kỉ luật bị phân bổ vào các khoa để tham gia cuộc thi quái lạ này.

Trời ơi, có các khoa quản lý văn sử luật bàn bạc về chính trị là được rồi, khoa địa vào đây mua vui làm gì...

Tiểu Thảo: "Viện nghiên cứu sinh cũng là một khoa cơ mà! Tại sao lại bị chia rẽ ra như vậy! Nếu không có khi đã vô địch trong vòng một giây rồi!"

Trải qua các khâu sàng lọc khắt khe, không ngờ cuối cùng một phần ba số người được chọn lại là nghiên cứu sinh. Chẳng lẽ, sinh viên lớn tuổi đứng trên bệ giảng nhìn chín chắn ngông nghênh hơn sao?

Chúng tôi vốn chỉ định tham dự cho vui, ai ngờ lại bất hạnh hy sinh vì lũ trẻ khoa kịch bản nghiêm túc quá.

Lúc tôi vất chân chạy đến phòng báo cáo, người đã đến quá nửa, thỉnh thoảng đông nghịt làm cho tôi liên tưởng đến đội hình hùng hậu của đại hội thể dục thể thao.

Tiểu Thảo là học sinh nghiêm túc nên tất nhiên đã chọn chỗ ngồi ở hàng thứ ba... Tôi đành mặt dày chui qua đám người đông như kiến đến tìm đồng đội.

"Ồ ồ, bàn tay vàng của chúng ta đây rồi." Đồng chí A đang nói chuyện với khóa dưới thấy tôi đến vội vàng vẫy tay.

Về công, cậu ta là nhóm trưởng, về tư, cậu ta là sói đội lột thỏ, tôi im lặng. Do ăn ở, tôi bốc thăm phải vị trí 15/16 đội dự thi. Trong mắt mọi người, đó là

vị trí siêu tốt, biết người biết ta, giết người bằng dao钝, còn với chúng tôi, nó trở thành người bị giết bằng dao cùn.

Hôm nay là vòng đầu của bốn đội đầu tiên. Flash suốt buổi, đã vậy còn trình bày bằng tiếng Anh. Trừ giáo viên nước ngoài, mặt mũi mọi người là sự tổng hòa của ngơ ngác và ngưỡng mộ.

Tiểu Thảo: "Tao cảm thấy cấp sáu của tao rõ giả tạo..."

Đồng chí B: "Hôm thi tao xin nghỉ nhé..."

Đồng chí A: "Bàn tay vàng, tao nghĩ, mày có cần chỉnh PPT không..."

Tôi: "... Không sợ kẻ địch dữ như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Trong lúc nghỉ, tôi vừa uống nước vừa xem tin nhắn đến.

Mẹ: "Có anh bác sĩ thích mày đấy, ưng không?"

Tôi hốt hoảng. Tất nhiên là không sắc cũng không ho. Nhưng có lẽ cảm giác hải hùng bốc lên quá mạnh mẽ, một hàng giáo viên nước ngoài quay lại: "Anything wrong?"

Tôi nhắc nhắc cái chai trong tay: "Just too hot."

Đối phương nhún vai, quay về, tôi mới nhận ra trong tay mình là nước khoáng Lavie...

Không có tin tức rõ ràng, sao dám quyết đấu với cao thủ, tôi đành chuyển mục tiêu... Lát sau:

Thầy Lâm: "Là anh bác sĩ Cao ấy."

Tôi: "Chào... chào... chào bác?"

Thầy Lâm: "Người ta hiền lành thật thà mà."

Sau khi thu thập tình báo, quyết định không thêm chiến đấu với người EQ thấp. Tôi trả lời mẹ: "Không nhá."

"Chưa hỏi là ai mà đã không rồi cơ à?"

Tóc gáy dựng đứng, chắc chắn câu này có ẩn ý.

Tôi nghiêm nghị: "Học nghiệp chưa thành sao dám nghĩ đến chuyện yêu đương. Thôi con vào học đây." Gửi đi rồi mới nhận ra, câu cuối có vẻ hơi chột dạ...

Xong vòng đầu, tôi chạy đến bệnh viện. Vừa đẩy cửa vào thì thấy Cố Ngụy và bác sĩ Cao đang đứng cạnh Chủ nhiệm B kiểm tra phòng. "A, con gái bác về rồi này."

Mẹ quay sang nhìn tôi, tôi rất muốn đỡ trán thờ dài, quay sang cười lễ phép với Cao bác sĩ, rồi nhìn Cố Ngụy đang ẩn bụng thầy Lâm, anh bình thản: "Khôi phục rất tốt."

Chủ nhiệm B gật đầu, cười cười quay sang nhìn bác sĩ Cao rồi ra ngoài.

Cố Ngụy gật đầu chào hỏi, cũng đi thẳng ra ngoài, không thêm nhìn tôi một cái.

Chỉ còn lại bác sĩ Cao đứng cười ngai ngùng.

Đầu tôi nổ bùm một tiếng: "Cố Ngụy, anh được lắm!"

"Xuống mua cho ba mầy ít hoa quả đi." May mà có người mẹ luôn luôn thấu hiểu, tôi cảm ơn, ba chân bốn cẳng ra ngoài.

Trên hành lang, có năm, sáu người nhà bệnh nhân đang vây quanh Chủ nhiệm B và Cố Ngụy. Tôi đi đến sau lưng anh: "Đi nhờ một chút."

Anh quay lại, hơi nhếch mày nhìn tôi.

Tôi vô cùng, vô cùng, vô cùng muốn bẻ gãy ánh mắt của anh, thấp giọng hung dữ: "Nhờ một chút!"

Anh tránh sang một bước, tôi nghênh ngang đi qua.

Tối, giữa giấc ngủ chập chờn, tưởng y tá đến kiểm tra phòng, tôi bừng tỉnh, thấy Cố Ngụy đang đứng cuối giường. Nhìn đồng hồ, 12:05. Tôi gác tay trên trán lật người ngủ tiếp.

Sáng thứ hai, tôi đi mua đồ ăn sáng. Cửa thang máy mở ra, Cố Ngụy, bác sĩ Cao.

Anh bác sĩ trẻ nhìn lướt từ Cố Ngụy đến tôi, rồi im lặng chuồn ra ngoài.

Tôi quay lại nghi ngờ nhìn bóng lưng cậu ta nhanh chóng khuất dần, Cố Ngụy dúi bước chặn trước mặt tôi: "Chào buổi sáng."

Tôi lễ phép đáp lời: "Chào bác sĩ Cố", rồi đứng nghiêm túc đợi thang máy đến. Trước khi cánh cửa khép lại, tôi thấy anh vẫn đứng bên ngoài mỉm cười.

Đến giờ kiểm tra phòng buổi sáng, cả phòng chỉ có mình tôi, vì thầy Lâm nổi hứng dẫn vợ đi ăn vằn thắn.

Chủ nhiệm B: "Báo cáo của ba cháu còn hai hạng nữa là hoàn chỉnh. Đề ông ấy ra ngoài hít thở không khí mới mẻ cũng tốt."

Bác sĩ Cao cúi đầu đi theo.

Cố Ngụy vẫn đứng đó nhìn tôi cười: "Anh đến kiểm tra phòng."

Tôi khinh bỉ, thì liên quan gì đến em!

Sau đó, cứ thế mặc kệ cho chuyện này trôi qua, một tháng sau Bác sĩ Cao thực tập xong chuyển sang phòng khác.

Bác sĩ: Hôm ấy trước khi vào kiểm tra phòng anh mới biết chuyện. Chẳng lẽ ở lại xem em từ chối người ta.

(Còn đỡ hơn bị anh từ chối. Về sau thấy em cậu ta cứ như thấy quỷ vậy.)

Bác sĩ: Thường thôi.

(Đừng bảo rằng anh hăm dọa gì người ta nhé?)

Bác sĩ: Không. Chủ nhiệm thấy hình nền điện thoại của anh.

(...Anh cố ý đúng không.)

Bác sĩ: Đầu, anh là người thân thiện dễ gần mà~

(...)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Món lợi vô cùng

Dần dần, chúng tôi đã tìm ra nhịp sống phù hợp, thứ hai đến thứ sáu, anh đến trường tôi một lần, ngày trực đêm, tôi mang cơm qua bệnh viện, cuối tuần hẹn nhau đi chợ, làm cơm, nói chuyện, thỉnh thoảng thì ra ngoài dạo quanh. Cả hai đều là người thích yên tĩnh, có những chiều trải dài qua khung cửa, ai bận việc này, lặng lẽ trong êm ả, như đôi vợ chồng già tương nhu dĩ mật.

Ẩn ti bảo, bạn thân, là người mà dù có im lặng hàng giờ cũng không lúng túng, bạn đời, là người mà dù im lặng cả đời cũng không thấy phiền.

Nếu rung động đầu tiên là một hạt giống thì tình yêu của chúng tôi như cây nhãn nhỏ, tuy không có dây leo mềm mại quấn quýt vằn vương, nhưng vẫn luôn kiên trì, đâm chồi nảy lộc, qua ngày qua tháng sum suê cây lá.

Cuối tháng năm, trời chưa nóng hẳn, Tam Tam rủ tôi đi dạo phố. Lúc lướt qua gian hàng bán trang phục nam, thấy một chiếc áo sơ mi màu xanh đỉnh hương rất đẹp, tôi vô thức bước vào.

Sau khi trao đổi chiều cao, số đo với nhân viên cửa hàng, quay lại thấy Tam Tam đang khoanh tay nhìn tôi đầy ẩn ý.

"À... Cố Ngụy, chưa có áo sơ mi màu này."

Thanh toán rồi xách đồ ra ngoài, Tam Tam kéo tay tôi: "Chúng mày nghiêm túc."

"Ồ." Mày dùng cả câu khẳng định rồi còn gì.

"Nghiem túc đến mức nào?"

Tôi nghĩ nghĩ: "Thì kiểu cứ ở bên nhau cho đến khi nào có thể."

Tam Tam nhún mày: "Sao bảo mẹ mày không thích bác sĩ?"

Tôi nhún vai: "Thế nên mẹ tao có cưới bác sĩ đâu."

"Đang hoàng vào." Tam Tam cau kinh vuốt tóc, "Phụ nữ thường có hảo cảm với nghề này. Nhưng vết xe đổ của chị dâu còn tro tro ra đấy nhé."

Vợ chồng anh họ tôi là bạn cùng trường đại học, chàng học y nàng bên văn học mới, dù xung quanh đầy hoa thơm bướm lượn vẫn vững vàng nắm tay nhau suốt quãng đường dài, từ học hành, xin việc đến tận lúc đi làm. Khi công ăn việc làm ổn định, hai gia đình chuẩn bị tính đến chuyện cưới xin thì nàng bị chặn trước cửa công ty. Đối phương tự xưng là y tá cùng bệnh viện với chàng, rằng bọn họ tình sâu nghĩa nặng, đã hứa hẹn cả đời vãn vãn và mây mây. Nàng ngoan ngoãn hiền lành, chưa kịp nói gì đã ăn ngay một cái tát, đoạn, bị ném vào mặt một bộ áo trong của đàn ông.

Khi tôi biết chuyện, anh họ đã chuẩn bị nộp đơn xin thôi việc vì thái độ ba phải của bệnh viện. Bác ruột tôi chạy đến thành phố X vài lần vỗ tay với cái tính ngang ngạnh như cua của anh, đành nhờ tôi lựa lời khuyên dăm ba câu. Lúc ấy, tôi nào có nghĩ chuyện cầu huyết như thế lại xảy ra ngay trong nhà mình, anh họ nhìn vậy nhưng chắc chắn sẽ không làm chuyện có lỗi với chị. Tôi xông thẳng đến bệnh viện, hỏi, chị đâu? Anh tôi buồn rầu rằng, đang đi công tác ở thành phố T. tôi bảo, thế thì anh đến thành phố T., không dễ người ta được thì dùng có về.

Chuyện sau đó thế nào không ai hay biết, chỉ biết rằng, về nhà một thời gian, hai người dặt nhau đi đăng ký kết hôn. Còn cô y tá kia, nghe nói gia đình có điều kiện, bệnh viện đành điều cô ta đi chi nhánh khác rồi sống chết mặc bây.

Tôi nhìn đám đông ồn ào bên ngoài: "Chuyện như thế chắc không đến nỗi xảy ra hai lần trong cùng một nhà đâu."

"Nếu cuối cùng bố mẹ không đồng ý thì sao?"

"Cố Ngụy là Cố Ngụy, anh ấy đâu chỉ là bác sĩ. Hơn nữa, mẹ tao có cháu trai là bác sĩ nên không đến nỗi ghét cái nghề này. Con đường tương lai là của riêng bọn tao. Cố Ngụy sẽ không để tao gặp phải chuyện như thế." Anh hiểu chuyện lắm, làm gì cũng có chừng có mực.

Tam Tam bật cười: "Ai da, gái lớn gả chồng, mày thích anh ấy ở chỗ nào mà cứ khăng khăng một mực như thế."

"Lúc xào rau anh ấy đẹp trai lắm."

Người như Cố Ngụy phải ở lâu mới biết, mới hiểu, mới thấy được những món lợi vô cùng.

Ví dụ như, anh kiên nhẫn nhất quả đất. Ví dụ như, anh tôn trọng tất cả những gì tôi yêu. Ví dụ như, tay anh mùa đông rất ấm. Ví dụ như, dù anh không nhìn, tôi cũng có thể cảm thấy sự dịu dàng bao bọc quanh mình... Khụ khụ, lạc đề.

Ví dụ như, chúng tôi không cần uống trà chiều ở Starbucks các kiểu theo phong trào như bao đôi tình nhân khác.

Anh bảo: "Starbucks? Thà đi Vĩnh Hòa uống sữa đậu nành."

Rất đúng ý tôi.

Tôi từng bị Tam Tam khinh bỉ suốt một thời gian dài vì định gọi nước lọc ở Starbucks. Đừng trách tôi, kể từ thời cấp 3 uống cà phê như nước lọc mà vẫn buồn ngủ díp mắt, tôi đã gửi lời chào tạm biệt tới đồng chí cà phê. Còn Cố Ngụy, anh đã học uống trà với bố từ khi lên tiểu học...

Tôi không phải tuýp người giữa sáng đã nghĩ đến cơm chiều, cũng không đặc biệt ham mê ăn uống. Đi liên hoan với bạn bè, tôi thường không gọi đồ ăn, một là vì không biết gọi món gì, hai là vì sợ ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác.

Tam Tam từng cảm phẫn: "Diệt Tuyệt, ăn cơm với mày cứ như ăn chay ấy."

Tôi nhét đồ ăn vào miệng nó: "Phí công mẹ tao bồi bổ bao nhiêu cháo gà ô cốt cho mày, để rồi khẩu vị của mày vẫn dễ dãi đến độ sẵn sàng xắn tay đại chiến ba trăm hiệp với Mr gà nướng."

Tiểu Thảo – thiếu nữ mắt xanh lét vì hai ngày không ăn thịt – luôn tự hỏi tại sao tôi ăn "xanh" một tuần mà vẫn sống nổi. Tôi cặn lì, ăn cơm thôi mà, sao phải trầm trọng hóa lên thế?

Sau khi chính thức yêu đương, Bác sĩ đưa tôi đi ăn đồ Tây, thấy tôi ăn sạch súp lơ, steak chỉ chấm chút dang dờ rồi quay sang chiến đấu với đồ trắng miệng, anh gọi thêm cho tôi một bát salad, từ nay về sau không bao giờ đi ăn đồ Tây. Người đầu mà vừa thông minh vừa sắc sảo thế cơ chứ.

Anh biết rất nhiều quán ăn ngon. Nhiều khi tôi nghĩ, hẳn anh phải thích ăn uống lắm thì mới biết nhiều chỗ "độc" như vậy. Anh bảo: "Rượu thơm chẳng sợ ở chốn sâu".

Mỗi lần đi xem phim, nhìn xung quanh toàn bóng ngô, coca, trà sữa, riêng anh ôm bánh ngọt kèm sữa ngô, tôi rất muốn nhào lên, thơm anh một cái.

Cố Ngụy nấu ăn khéo hơn tôi nên khi ở nhà, anh là đầu bếp, tôi là chân sai vặt. Anh nghiêm túc dặn: "Ngày nào em cũng phải nạp mỡ."

Tôi bó tay: "Em có ăn chay đâu, anh nấu ngon thì em ăn thôi..."

Tôi bị anh nhồi không biết bao nhiêu là móng heo và cá chuối rồi...

Dạo này gặp tôi, Tam Tam thường thẳng thốt: "Sao da mày dạo này đẹp thế."

Tôi bật cười: "Bị lây của Cố Ngụy."

Bác sĩ: Còn có chuyện này nữa cơ à.

(Tại các anh toàn trên hoa ghẹo bướm)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nỗi khổ khi ở cùng nhau

Có thể nói, ở cùng anh, nếu sướng nhất là ăn, thì khổ nhất chính là ngủ.

Thứ nhất, về ngủ nướng. Tôi không biết các bác sĩ khác thế nào nhưng riêng Cố Ngụy có nếp sinh hoạt rất lành mạnh. Cuộc sống của anh không phải kiểu nghiêm khắc chấp hành từng giây từng phút, nó tưởng như rất đơn giản, rất thanh thoi nhưng thực ra lại chặt chẽ như một thói quen, một bản năng quy củ. Anh nhạy cảm với thời gian đến độ, đôi khi tôi tự hỏi, liệu kiếp trước phải chăng anh là một cái đồng hồ? Tôi từng để ý, anh đi ngủ không bao giờ cài báo thức, trưa ngủ 40 phút, tối ngủ 7 tiếng 30 phút, cứ đủ thời gian là tự động tỉnh.

Mà tôi, cuối tuần có thể không làm gì nhưng nhất định phải ngủ nướng! Sau khi biết tôi bị cảm, sốt, đau dạ dày,... chỉ cần ngủ một ngày là khỏi, anh rất hứng thú với cấu tạo sinh lý của tôi: "Sau khi trưởng thành còn có thể ngủ như trẻ sơ sinh... Hay là nào em dậy thì muộn."

Thực ra thì sau khi lên cấp 2, tôi cũng bớt dần những ngày ngủ quên trời quên đất. Cái gọi là ngủ nướng đơn thuần chỉ là thứ bảy ngủ đến khi tự tỉnh, tám giờ hơn gì đó, thay vì phải vật vờ bò dậy từ bảy giờ kém mười lăm... So với những người như Tam Tam – ngủ xuyên từ tối thứ sáu đến cả ngày thứ bảy không cần biết sáng trưa chiều tối gì hết, và Tiểu Thảo – chưa đến bữa trưa chưa rời giường, tôi cảm thấy mình còn quy luật tự chủ chán. Nhưng giấc ngủ nướng nhỏ nhoi của tôi, với Cố Ngụy, chỉ là mây bay. Anh cực ít khi ngủ nướng, còn ít hơn cả tôi, bình thường sáu rưỡi dậy, cuối tuần bảy giờ...

Thế là vào những ngày anh không phải tăng ca và tôi ngủ ở nhà anh, chuyện lúc bảy rưỡi sáng...

"Dậy đi."

Quay đầu, ngủ tiếp.

"Nắng đến mông rồi này."

Quay người, ngủ tiếp.

"Ngủ nữa là đầu em phẳng lì đấy."

Chui xuống gối, ngủ tiếp.

"Dậy ăn sáng không muộn mất bây giờ."

Phần nộ! Tung chăn, ôm cổ anh: "Bác sĩ, để em ngủ một tí, chỉ một tí nữa thôi." Gục vào cổ anh, mắt nhắm nghiền nhưng tay chân không quên trói chặt... Chỉ có kéo anh xuống nước may ra tôi mới ngủ tiếp được.

Cố Ngụy: "..."

Cuối cùng, "một tí" sau – tức tám giờ, tôi bị anh xách dậy đánh răng rửa mặt.

Thứ hai, về huyết áp thấp. Huyết áp của tôi thấp hơn bình thường, mỗi khi thức dậy phải nằm ngay đơ một lúc mới tỉnh hẳn được. Và thế là khoảng thời gian năm phút cho hồn nhập về xác của tôi đã trở thành thời gian định kỳ phát bệnh "ngây thơ" của đứa trẻ-lớn-tuổi này. Thối lông mi, nghịch ngón tay, chọc mắt, bện tóc,... hành hạ tôi muôn hình vạn trạng.

Nhìn anh cười tít mắt tự đùa tự vui, tôi bất lực: Trong sâu thẳm đáy lòng của một người đàn ông luôn có một đứa trẻ, mình phải có mẫu tính mẫu tính mẫu

tính mẫu tính.

Tôi hỏi: "Con ngoan, con đang làm gì vậy?"

Ai đó, cười títt mắt chọt chọt mặt tôi.

"Đừng chọc, mặt mẹ to lắm rồi."

Chuyển sang chọt chọt tai...

"Chọc nữa em cắn đấy."

Một khuôn mặt đi lại đây sẵn sàng mời tôi xoi.

Mình tên là bắt lực bắt lực bắt lực...

Cố Ngụy thường rất chín chắn, nhưng thỉnh thoảng cũng biết dỗi biết hờn.

"Bác sĩ, em sắp đi An Huy, khoa em tổ chức du lịch."

"Đi bao lâu?"

"Năm ngày."

"Sau đó đến nghỉ lễ, em về luôn thành phố Y?"

"Ừ."

Cố Ngụy chống cằm, nhìn máy tính không nói gì.

Hai phút sau, tôi ngửi thấy mùi không ổn ở quanh đây...

"Cố Ngụy, anh đang dỗi đấy à?"

"Anh thể hiện rõ ràng như thế?" Cố Ngụy lạnh băng nhìn màn hình, đọc như niệm chú, "Trung bình một tuần gặp nhau 3 lần, mỗi lần khoảng 2 tiếng, một tháng 24 giờ, tương đương với một ngày. Một năm trừ nghỉ đông, nghỉ hè, các kiểu nghỉ lễ tầm 3 tháng, còn lại 9 tháng..."

Tôi chặn lời: "Cố Ngụy..."

Anh quay lại: "Lâm Chi Hiệu, sao lần nào đi em cũng thoải mái vậy?"

Bỗng nhiên, tôi không biết nói gì.

Cố Ngụy quay đi, tiếp tục im lặng nhìn màn hình.

Tôi đoán nửa ngày, cuối cùng bỏ cuộc: "Cố Ngụy, em có thoải mái bao giờ đâu."

Đây là lần đầu tiên tôi trân trọng một mối quan hệ đến vậy, luôn mong mỏi nó sẽ mãi tốt đẹp, vững bền. Nhưng quanh tôi không có hình mẫu nào cho tôi học hỏi. Tôi không biết phải làm thế nào mới đúng, đành tự ngẫm nghĩ một mình. Đôi lúc tôi chỉ ước mình có thể đọc được suy nghĩ của anh, chứ cứ thế này, gần thì sợ anh nóng, xa thì sợ anh lạnh, rất mệt mỏi.

Cố Ngụy thờ dãi, đi về phía tôi: "Sao lại chuẩn bị mếu rồi..."

"Cố Ngụy, anh đi trước, em sẽ liền bước theo sau, dù núi đao biển lửa em cũng xông vào, nhưng anh phải chỉ cho em là lên núi đao hay xuống biển lửa chứ."

Cố Ngụy ngửa đầu nhìn trần nhà hồi lâu: "Về thành phố Y muộn một ngày, ở lại với anh đi."

"Em đang định ở lại một tuần."

"Thế thì hai tuần đi."

"..."

Mâu thuẫn của chúng tôi đến rất kỳ lạ mà đi cũng rất kỳ lạ...

Khi trở về thành phố X đã hơn năm giờ chiều. Tôi đi siêu thị rồi về nhà Bác sĩ. Nhắn tin cho anh: "Anh có bận không?"

Không thấy trả lời, chắc là bận. Tôi cắt điện thoại, xắn tay xử lý túi ngô nếp.

Nấu chín, để nguội, tách hạt, cho vào máy xay mới nhận ra thùng sữa Telunsu trong bếp đã mất tăm mất tích... Làm thế nào mà anh có thể xử hết trong chưa đầy một tuần vậy?

Tôi đành bật bếp nấu đậu nành rồi vào máy sẽ sữa cùng hạt ngô và đường phèn.

Đến khi Joyoung bắt đầu hoạt động, điện thoại mới rung lên: "Bình thường, mới đi thăm phòng bệnh."

"Ăn tối chưa?"

"Ăn rồi nhưng không ngon. Anh có mang một quả táo." (Đồng chí, ai mới là người thích táo hơn...)

"Em mang hồ đào với bánh mặc tử về cho anh nhé."

"Anh đói."

Tôi bật cười, tắm với tốc độ ánh sáng rồi đi bốn trạm đến bệnh viện.

Lúc đẩy cửa phòng làm việc, Bác sĩ đang quay lưng về phía tôi đánh máy, giật mình quay lại, mắt anh mở gấp 120% bình thường.

Tôi ôm choàng lấy anh. Bàn tay ấm áp khô ráo, áo blouse trắng sạch sẽ tinh tươm, mùi xà phòng nhân nhạt phảng phất, cộng lại bằng Bác sĩ của tôi.

Anh nhìn tôi, mắt chớp chớp, rồi chớp chớp. Sao trên đời lại có người vừa khôn khéo vừa ngây thơ như anh chứ?

"Anh ngố hả?"

"...Năm ngày là tính cả thời gian đi về à." Chàng trai KHTN một lòng chung thủy với những con số

Tôi đặt sữa ngô và bánh mặc tử lên bàn làm việc của anh: "Tranh thủ về còn tắm bồ cho anh chứ."

Đang định thò tay ghẹo anh thì có một người chui lên từ bàn đối diện... Chủ nhiệm B.

Tôi đứng ngây như phỗng. Bỗng nhiên có người xuất hiện, tôi quên cả mình định làm gì..

Mất chủ nhiệm B đảo qua đảo lại giữa hai chúng tôi, cười hì hì: "Tuốt dây giày."

Tôi khá thân với chủ nhiệm B, chú ấy là bác sĩ chính của thầy Lâm. Đầu tôi vận hành tối đa: Mình cần phải giải thích, mình cần phải giải thích, mình cần phải giải thích... Giải thích cái quái gì, yêu nhau thì mang bữa khuya đến cho nhau thôi chứ còn gì nữa! >_<

Và rồi câu đầu tiên tôi thốt lên là: "Mời chú ăn bánh." 囧...

Chủ nhiệm bật cười: "Không làm phiền các cháu, chú về trước đây." Sau đó vội vàng dọn đồ, trước khi đi còn biết ý khép cửa lại.

Tôi trân trân nhìn chú ấy bước đi, quay lại, Bác sĩ ôm cổ cười cười: "Em đỏ mặt làm gì?"

"Xấu hổ chết đi được..."

"Thế sau này về gặp ba mẹ anh còn xấu hổ đến thế nào?"

Tôi cảm thấy logic của anh rất khó hiểu: "Anh tập trung uống đi!"

"Em mua chỗ khác à?"

"Không có sữa đúng không? Em không thấy thùng Telunsu đâu cả, anh uống hết rồi đấy à?"

Anh ngây người, nhìn cốc sữa lại nhìn tôi: "Em..."

"Em mua máy làm sữa đậu nành về nhà anh. Không có sữa nên em thêm đậu nành, cho anh thử nghiệm trước đây."

Bác sĩ từ tốn uống hết phần còn lại, ôm lấy eo, mặt dán bụng tôi, thở hơi âm ỉ, gọi khẽ: "Haizz, Hiệu Hiệu."

Lòng tôi mềm nhũn.

Bác sĩ: Lúc mới dậy nhìn em như bánh bao ấy, nên anh thích chọc.

(Anh có thấy cái bánh bao nào thon thả như thế này không!)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mau về

Cuối cùng, không ở lại được ngày nào. Tôi đang dọn hành lý cho Tiểu Thảo thì chuông điện thoại reo ầm ỹ: "Chị họ mày sắp sinh, vào phòng chờ rồi."

Tôi xách sổ, không kịp dọn đồ đã chạy một mạch ra bến xe. Vừa đi vừa gọi cho Bác sĩ,

"Bác sĩ, chị dâu em sắp sinh rồi." Mà tôi chịu trách nhiệm là "kho máu" di động.

"...Anh lười cả thờ dài, "Đi đứng cẩn thận."

Vào đúng ngày hạ chí, chị dâu sinh Tiểu Canh, 3.6 kg, mẹ tròn con vuông.

Tôi gọi cho Bác sĩ: "Cố Ngụy, em lên chúc cô rồi nhé."

"Chúc mừng."

"Cùng vui cùng vui."

Đến lúc cúp máy, tôi mới giật mình nhận ra hình như mình vừa nói gì đó không ổn cho lắm.

Tiểu Canh hoàn toàn kế thừa tính cách dịu dàng của mẹ, ăn ngủ, ngủ ăn, thảnh thơi tính giấc mắt tròn xoe đảo đảo hai vòng làm anh họ hưng phấn đổ dành "Con ngoan, gào phát ba nghe nào." Nhưng Tiểu Canh bỏ ngoài tai, tiếp tục nhắm mắt đạo Cô Tô.

Anh họ: "Con đừng quá ngoan như thế, không khóc không quấy, làm ba rất sợ."

Mọi người: "..."

Sau khi chị dâu ra viện, tôi về thành phố X, không nói với Bác sĩ, định cho anh một bất ngờ. Sự thật đã chứng minh, còn lâu tôi mới có phận làm nữ chính: Bác sĩ không ở nhà, còn tôi, quên chìa khoá.

Tôi đăng lòng rút điện thoại nhắn tin cho anh: "Bác sĩ, anh đang làm gì đấy?"

Một cuộc điện thoại gọi đến ngay sau đó.

"Hiệu Hiệu, em đang ở đâu?" Giọng có vẻ khó tin.

Tôi đã lộ ra lúc nào trong tin nhắn kia vậy...

"Em đang ở đâu?" Anh hỏi dồn.

"Cửa nhà anh. Em quên chìa khoá."

"Anh đang trên đường về. Đợi anh 15 phút nữa." Ngắt máy.

Khoảng 15 phút sau, tiếng thang máy vang lên, tôi quay lại nhìn, chẳng có gì tẻ nhạt hơn sự chờ đợi, đặc biệt là trong thời tiết nóng nực như thế này. Khi bao nhiêu vui vẻ, hồi hộp, ngại ngùng trôi đi bằng sạch, Bác sĩ về.

"Sao em..."

"Nhớ anh." Tôi quệt mồ hôi trên trán, "Bác sĩ, em sắp mất nước rồi."

Vừa vào nhà tôi đã chạy thẳng đến phòng vệ sinh rửa mặt. Vừa mặt một chậu nước đầy, thoải mái nới cả da gà, vừa ngẩng mặt lên thì thấy Bác sĩ đang đứng cạnh tôi.

Tôi đang định đùa cợt "nhìn em có giống hoa sen mới hé không?" thì anh bước lại, ôm lấy eo tôi, mặt tiến lại gần lại gần lại gần...

Nụ, nụ, nụ hôn đầu, đầu, đầu, tôi cảm thấy mình sắp phát điên... vì nóng...

Bác sĩ vỗ vỗ mặt tôi: "Em có muốn rửa mặt lại không?" Mặt nóng bừng.

Tôi ôm cổ anh: "Anh hôn xong chưa?"

Bác sĩ: "...Chưa."

Tôi tắm rửa, cười cong cả mắt nghe tiếng Bác sĩ bận rộn dọn dẹp bên ngoài.

Vừa rồi, tôi nói: "Em đang chuẩn bị tắm, hay là anh định..."

Bác sĩ đỏ trăn, đầu hàng: "Lâm Chi Hiệu, em tránh xa anh ra!" Rồi đỏ mặt ra ngoài.

Trêu trai cũng khó lắm các đồng chí ạ~

Bác sĩ gõ cửa: "Xong chưa?"

"Để làm gì? Anh muốn vào à?"

"..."

Tắm xong ra ngoài, Bác sĩ đưa điện thoại cho tôi, có hai cuộc gọi nhờ.

"Mày không mang chia khoá thì về ký túc xá kiểu gì?"

"Con để chứng minh thư ở phòng bảo vệ."

"Tối nay về nhà chưa?"

"Chưa, con ở đây hai hôm nữa."

"Để làm gì? Ở lại với bạn trai à?"

◉_◉ tôi và Bác sĩ đều sốc.

"Trêu thôi, lo cái gì?"

"Mẹ," Tôi quyết định thành thật khai báo, "Con có người yêu rồi."

"..."Bên kia dừng ba giây, "Mày đùa mẹ à?"

Bác sĩ quay sang chỗ khác bật cười. Không hiểu sao chuyện đáng sợ như thế bỗng nhiên trở nên rất dễ thương.

"Thật. Được một thời gian rồi."

"Người thế nào?"

"Con thấy tốt lắm, còn đang trong thời gian kiểm định."

Mẹ bắt đầu nói bằng giọng người-tùng-trai: "Đàn ông, những thứ khác không quan trọng nhưng, một, là phải đối xử với mày thật tốt, hai, là phẩm chất phải thật tốt."

Tôi nhìn Bác sĩ đang dự thính: "Làm sao để biết phẩm chất tốt hay xấu?"

Mẹ: "Mày có biết là câu rượu vào lời ra không... Lúc nào chuốc say nó là được."

Tôi 囧:"Anh ấy say thì có nguy hiểm quá không..."

Mẹ:"Ai bảo mày chuốc trộm đầu. Khi nào liên hoan bạn bè đồng nghiệp các thứ ấy."

Tôi: "Nhưng mà con với anh ấy... không cùng một lĩnh vực thì liên hoan kiểu gì."

Mẹ: "Mày tìm ở đâu ra thế?!"

Tôi mò hôi rờng rờng: "Người tốt! Thanh niên tốt! Chắc chắn đại nhân sẽ hài lòng!"

Mẹ: "Mày cứ nghĩ kĩ đi rồi mang về cho ba mẹ kiểm định."

Sau đó dứt khoát ngắt điện thoại.

Bác sĩ không nhịn nổi nữa bật cười.

Mười giây sau, điện thoại vang lên.

"Tối nay mày ngủ nhà Tiêu San nghe chưa."

"Dạ?"

"Mẹ sẽ kiểm tra đấy."

Tiếp tục thẳng tay ngắt máy.

Bác sĩ không cười nổi nữa.

Người qua đường A nói: Đàn ông sợ nhất là mẹ vợ, ghét nhất là bạn thân của vợ. Hội chị em chính là nguyên nhân của mọi hành động, làm cho những mối quan hệ nứt nẻ càng thêm khô cạn.

Tôi vừa về ký túc xá dọn hành lý cho kỳ nghỉ xong xuôi thì nhận được điện thoại của Tam Tam.

"Vị trí."

"Trường Ký túc xá."

"Dẫn bác sĩ Cổ đến ra mắt hội chị em đi. Bọn tao đang ở Pizza Hut đường XX."

"...Bọn mày?"

"Có cả vợ chồng Ân tỉ, Kim Thạch nữa."

"Tao có thể không đi không?"

"Mày đau dài không bằng đau ngắn hay là..."

"Nửa tiếng sau có mặt."

Nửa tiếng sau, tôi và Cổ Ngụy nằm bắc nhìn nam, tắm rửa sạch sẽ sáng bóng như đèn pha, lặng lẽ nhận tia ra-đa quét tới kiểm tra từ phía đối diện.

Ân tỉ cười dịu dàng: "Em uống gì nào?"

"Chị đừng như thế em sợ..." Không uống nổi, "Vào vấn đề chính đi."

Cổ Ngụy cười: "Hai cốc socola nóng." Một bàn tay vỗ về lưng tôi.

Nửa tiếng tiếp theo, Cổ Ngụy đối đáp tự nhiên, còn tôi ngồi cạnh như vật trang trí, ngoài cúi đầu ăn thì chỉ biết ăn cúi đầu, hoàn toàn bỏ qua đôi mắt nháy đến sắp rụng của Tam Tam.

Cuối cùng, Ân tỉ hài lòng như người chị vợ thực thụ: "Hiệu Hiệu chuyện khác thì thông minh, nhưng việc của bản thân thì ngơ ngác ngác, sau này nhờ anh quan tâm nó hơn một chút."

Cổ Ngụy: "Yên tâm."

Kim Thạch phản bội: "Thỉnh thoảng qua thành phố Y chơi, cô chú ấy không dễ tính đây."

Cổ Ngụy: "Năm nay sẽ đến thăm nhà."

Tam Tam: "Tối nay mẹ nuôi hỏi, em sẽ báo nó đang ở ký túc xá."

Lâu lâu mới thấy Cổ Ngụy "kẹt" một lần: "Cảm ơn..."

Trên đường về, tôi nghịch điện thoại...

"Mày đi Ethiopia về hay sao mà như nạn đói năm 45 thế? Chỉ biết cầm đầu cầm cổ ăn thôi à! Bọn mày phát triển đến bước nào rồi? Uuuu anh mắt của chàng kìa~~~~~"

"Hoàn thành bước giám định. Duyệt." Ân tỉ.

"Thỉnh thoảng nhắc khéo với ba mẹ, chuẩn bị sẵn sàng đi là vừa."

Bác sĩ: Chỉ có đàn ông hiểu đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hai lần gặp phụ huynh

Với chúng tôi, tháng 7 năm 2010 là một giải phân cách. Những ngày trước đó giống như hai mươi giây đầu tiên của tàu lượn siêu tốc, chậm chậm, dịu êm, để rồi sau đó nổi phong ba bão táp.

Ngày thứ ba ở nhà Cố Ngụy, cuối tuần, bác sĩ Trần gọi anh đến bệnh viện tìm tài liệu, để lại mình tôi ở nhà nấu thử canh thịt hầm củ từ mới học lóm được của mẹ. Đang cạo củ từ nhót nhất đây tay thì chuông cửa vang lên, tôi tưởng anh về nên ung dung ra mở cửa...

"..."

"..."

Bác mỉm cười: "Lâm Chi Hiệu phải không. Bác là mẹ Cố Ngụy."

"Con chào bác."

Tôi cảm thấy đầu mình bây giờ không khác gì một nồi nước sôi, ừng ực...

Tại sao đầu mình bù xù như tổ quạ, tại sao mình lại mặc áo phông của Cố Ngụy, tại sao tay vẫn còn đầy nhót củ từ, tại sao mình không nhận được tin tức gì aaaaa!

Mẹ Bác sĩ: "Ba nó qua đây có chút việc nên bác tiện ghé sang một chút. Con đang làm canh gì đây?"

"Củ từ hầm thịt băm với cà chua ạ, mùa hè ăn khai vị."

Mẹ Bác sĩ mỉm cười gật đầu, gỡ đồ trong túi hàng mang đến. Tôi thò tay vào túi áo vội vàng bấm số Cố Ngụy rồi cố gắng bình tĩnh tiếp tục cạo củ từ.

Hơn một tiếng sau, Cố Ngụy mở cửa: "Mẹ?"

Mẹ Bác sĩ: "Con khéo chọn giờ về ăn cơm đấy."

Cố Ngụy cười: "Ừm, Hiệu Hiệu đâu rồi?"

"Xùy," Mẹ Bác sĩ đánh khề vào vai anh, quay lại cười với tôi, "Đừng chiều nó nhé."

Tôi: "Dạ vâng..."

Cố Ngụy thay dép đi trong nhà, mở nắp nồi cơm: "Mẹ, trưa nay ăn cùng bọn con không?"

"Thôi, ba mẹ phải về có việc." Mẹ Bác sĩ quay sang nhìn tôi, "Hiệu Hiệu có thời gian thì đến nhà ăn bữa cơm nhé."

Cố Ngụy bấm bấm tay tôi, tôi ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi đóng cửa, tôi thở ra một hơi thật dài, tựa vào tường. Cố Ngụy cọ mặt tôi: "Hồi hộp?"

"Quá cả hồi hộp."

Lúc ăn cơm, tôi hỏi nghề nghiệp của ba mẹ anh.

"Ba anh cũng là bác sĩ, mẹ anh là giáo viên."

"Giáo viên?" Tôi hơi ngạc nhiên, "Bà nội em cũng là giáo viên này, nhưng khác mẹ anh lắm." Bà nội sắc sảo hơn, còn mẹ Bác sĩ dịu dàng hơn.

"Chắc là dạy môn học khác nhau đấy. Bà em dạy môn gì?"

"Văn học Ngụy Tấn Nam Bắc triều."

"Ồ, mẹ anh dạy ma túy lâm sàng."

"..." Tôi đỡ trán, "Anh có thể nói luôn rằng cả nhà anh là bác sĩ!"

Một người về ma túy, một người về tim mạch, một người về khoa ngoại tiêu hoá...

"Cố Ngụy..." Tôi nuốt nước bọt, "Nhà anh kết hợp lại có khi cũng đủ để mổ người ta từ trên xuống dưới... nhỉ?"

Cố Ngụy cười đặc biệt dịu dàng: "Ừ, nên em phải ngoan vào biết không."

Ai cho anh dọa em như thế>_

Đầu tháng tám, tôi về trường cùng với đồng project, phơi nắng chạy suốt ba tuần liền.

Khi gặp nhau, câu đầu tiên anh nói với tôi là: "Trời nắng gắt quá."

Tiểu Thảo che mặt: "Bây giờ cứ thấy anh nào trắng hơn mình là chỉ muốn tiêu diệt!"

Lên xe anh đi được hơn mười phút tôi mới ngờ ngàng: "Anh đi đâu đấy?"

Cố Ngụy: "Thăm bố mẹ chồng."

Tôi: "◡_◡!" Ai chơi kiểu ấy!

Tôi bắt đầu mặc cả: "Bác sĩ, em, em chưa mua quà, đến nhà mà đi tay không thì bất lịch sự lắm..."

Cố Ngụy nhìn tôi một cái: "Em muốn mua gì?"

"..." Nào trắng xoá, "À, để em nghĩ đã, khi nào nghĩ xong..."

"Không sao, còn gần một tiếng nữa cho em nghĩ."

"..." Sao tự nhiên dạo này anh khó chơi vậy!

Cuối cùng, tôi vẫn bị Cố Ngụy xách về nhà, tay cầm một giỏ hoa quả to đùng và một hộp tôm say rượu.

Sau lần gặp mẹ Bác sĩ và biết được gia đình anh ngoài ba bác sĩ, mẹ bác sĩ, còn có ông bác sĩ và bà bác sĩ, tôi đã bắt ngờ mãi thành quen.

"Ông, Hiệu Hiệu mua tôm say rượu mà ông bà thích nhất này."

Anh mua đấy chứ...

Lúc đón giỏ hoa quả, mẹ Bác sĩ vuốt tay tôi: "Con đen đi à."

Cố Ngụy cười: "Không sao, cô ấy trắng nhanh lắm, lần sau đến mẹ không nhận ra luôn."

Tôi: "..."

Mặt mũi anh là sự tổng hợp ưu điểm của ông bà, còn tính cách thì là sự giao thoa hài hòa của bố mẹ, tôi vừa cảm khái anh biết chọn cách di truyền, vừa ngồi đánh cờ tướng với ông. Cuối cùng tôi với Cố Ngụy liên thủ mới tạm gỡ hoà.

Tôi thở dài: "May mà bọn cháu được đi trước, không thì thua là cái chắc."

Ông bật cười: "Chơi được lắm, được lắm. Trước kia hai đứa chơi cờ với nhau chưa?"

Cố Ngụy cười: "Ván cờ đầu tiên của cô ấy phải để phen ông."

Ông hài lòng vẫy tay: "Mau ra ăn cơm ăn cơm, đừng để cháu gái đói bụng."

Mọi người đứng dậy vào phòng ăn, tôi và anh đi cuối cùng, tôi xoè tay, bên trong ướm sừng mồ hôi.

Ăn cơm xong, cả nhà ngồi nói chuyện. Cố Ngụy vút tôi lại với ông bà nội, thanh thoi khoanh tay đứng ngoài (sao anh có thể bình tĩnh như thế?), bấy giờ tôi mới hiểu cảm giác thấp thỏm ngày đó khi một mình anh chiến đấu với Kim Ân Tiêu. May mà ông bà chỉ hỏi loanh quanh chuyện học hành làm việc, không khó đáp lời.

Lát sau, mẹ Bác sĩ bưng một đĩa trái cây lên. Tôi gọt táo, anh ngồi cạnh nhìn không chớp mắt.

Bà nội: "Tiểu Bắc nhìn gì thế?"

Cố Ngụy mỉm cười: "Cháu đang học cách gọt hoa quả thật mỏng."

Bà cười: "Con gái người ta khéo tay."

Tôi đỏ mặt...Nhớ lại chuyện gọt táo ngày nào...

Bỏ táo xong, thấy anh trần trụi nhìn tôi tha thiết mong chờ, tôi nhét một miếng vào miệng anh.

"Anh muốn ăn bưởi." Ai đó đòi hỏi.

Tôi bóc bưởi, thấy anh cười mắt sáng lấp lánh.

Mẹ Bác sĩ ngồi cạnh nhắc nhở: "Hiệu Hiệu con đừng chiều nó, để nó tự làm."

"..."Tôi nhìn quả bưởi đã bóc một nửa trong tay, "Dạ thôi để cháu bóc nốt."

Lúc vào bếp rửa tay, tôi loáng thoáng nghe thấy giọng ba Bác sĩ: "Chiều mãi thành hư."

Bác sĩ: Anh làm gì mưu mô xảo quyệt như thế.

(Vậy thì chắc là do quá yêu em ^_^)

Bác sĩ: Dè dặt thôi...

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Âu phục giày da

Buổi gặp ba mẹ anh quá thuận lợi đến nỗi chính tôi cũng hơi bất ngờ, nói theo cách của anh họ thì là, thuận lợi đến phát sợ.

Nếu trước kia tôi và Bác sĩ đứng sóng vai bên nhau thì gặp ba mẹ là dấu hiệu cho thấy chúng tôi bắt đầu hoàn toàn xâm nhập vào cuộc sống của nhau. Tôi nhanh chóng biến thành "Chị dâu", "Em dâu", "Vợ thầy", "Dâu nhà Cố Ngụy"...

Từ khi bị Cố Ngụy xách đi tham dự một buổi liên hoan, về sau hề đến bệnh viện là tôi sẽ bị ghẹo. Bác sĩ Trần Thông mỗi lần thấy tôi đều vui vẻ lạ thường "Ôi em dâu~ em dâu" (Dù anh ấy chỉ hơn Cố Ngụy hai mấy ngày tuổi). Chị y tá trưởng trước kia vẫn gọi tôi là Tiểu Lâm, bỗng một hôm bảo, "Dâu nhà Cố Ngụy, hôm cho thằng bé ít gừng lên đường phen nhé." Trong khi đó, đồng chí Cố Ngụy đang đứng trước cửa phòng làm việc, vẫn còn đeo khẩu trang, chớp chớp mắt nhìn tôi đặc biệt vô tội.

"Sao lại bị cảm?"

Trần Thông tan ca đi ngang qua cửa: "Vì tương~ tư~"

Nửa cuối tháng chín chào đón anh bằng hàng loạt ca phẫu thuật dày đặc và chào đón tôi bằng một núi thí nghiệm chất chồng. Vậy là sau một năm yêu đương, hai người không gặp được nhau bắt đầu gia nhập vào kỷ nguyên của tin nhắn.

Bác sĩ thường lưu lại những tin nhắn rất kỳ lạ của tôi, anh nói, điện thoại của anh giờ như một cửa hàng tạp hóa.

"Vừa nãy ở nhà ăn 3, một bạn du học sinh thấy có vật thể lạ trong đồ ăn nên ra trình bày với đầu bếp bằng thứ tiếng Trung xeo xọ méo mó, cuối cùng chưa nói xong, bác đầu bếp đã buông một câu hải hùng so what?!"

"Bác sĩ, ngày nào cũng phẫu thuật... Về nhà ăn thịt anh có thấy kì kì không?"

"Có rất nhiều nhà nghệ thuật chỉ nổi tiếng khi đã qua đời, sau khi chúng ta chết cũng có thể...hiển nội tạng. Thực ra nếu tính theo giá chợ đen thì em cũng đáng giá phết."

Khi nhắn tin với anh, tôi cứ nghĩ gì thì nói nấy, may mà không nhắn nhiều. Sau đó tầm ba giờ chiều, bảy giờ tối các thứ, anh sẽ gọi điện đến.

Nội dung cuộc nói chuyện cũng rất đơn giản:

"Em đang làm gì?"

"Trong phòng làm việc của giáo viên hướng dẫn..."

"..."

Và cúp máy. Hầu như toàn là những đoạn đối thoại ngắn ngủn như vậy. Anh bảo, không được gặp mặt thì nghe giọng nhau giải khát cũng được.

Một ngày cuối tháng chín, Bác sĩ gọi đến.

"Bao giờ em về?"

"Sao? Em tưởng anh phải trực thay XXX?"

"Không cần nữa, nó định mừng 1 tháng 10 đính hôn, nhưng giờ kết hôn luôn nên xin nghỉ cưới."

"..." Thế cũng được à.

"Anh trực ca đêm 30, bắt đầu nghỉ phép từ sáng mừng 1, mừng 3 đi làm."

"Oh, thế mừng 3 em về."

"Tối mừng 1 anh là phù rề."

"..."

Và thế là giữa trưa mừng 1 tháng 10, trong trung tâm thương mại đông đúc tấp nập, chúng tôi chọn dây cà vạt cho anh rồi gói đồ ăn mang thẳng về nhà.

Ăn cơm xong, anh tắm rửa, ngủ bù mê mệt trên giường, tôi ném quần áo bẩn vào máy giặt, rửa hoa quả rồi ôm laptop của anh, đeo tai nghe vừa nghe nhạc vừa dịch bài.

Vì anh làm gì cũng nhẹ nhàng, tôi lại quá tập trung nên đến lúc bị gục, tôi mới nhận ra rằng mình bị đánh lén.

Bảo không hồi hộp là nói dối, có phải vợ chồng lâu năm đâu, tuy trước kia có ôm có hôn nhưng hầu như rất trong sáng, bây giờ bị anh gục dưới người, nào tôi mới bắt đầu chạm mạch, chỉ đẩy ra được một đồng chấm hơi và chấm than, còn lại im bật.

Thì ra 1m8 nằm xuống lại dài như vậy...

Đây có được coi là tiểu biệt thắng tân hôn không?...

Thực hành là cách duy nhất để kiểm nghiệm chân lý...

Xương sườn của chúng tôi cọ vào nhau!!

Nhưng Bác sĩ không nhìn tôi thật lâu, thật đắm đuối và kết thúc bằng một nụ hôn dài như nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình, anh chỉ gục, điều chỉnh tư thế, đầu chôn vào cổ tôi, và rồi, bất động...

Đội khi tim đập bình thường trở lại, tôi chọc chọc anh: "Này..."

Bác sĩ: "Ừ?"

Tôi chọc xong không biết để tay vào đâu, cứ lơ lửng trong không khí.

Lát sau, anh ngẩng lên, thấy bàn tay lạc trôi của tôi, mím mím miệng, kéo xuống bên cạnh anh, rồi tiếp tục ngủ...

Và thế là tôi...

Cũng ngủ theo ngon lành...

Lúc tôi tỉnh dậy đã hơn hai rưỡi, người đắp một tấm chăn mỏng, Bác sĩ đang ngồi dưới sàn, nghe nhạc, xem tài liệu của tôi.

Anh gác chân, lặng lẽ gõ chữ, nghĩ ngợi một lúc lại xóa đi một ít rồi gõ tiếp.

Tôi cảm thấy tim mình mềm nhũn, xoa xoa đầu anh: "Thanh niên năm tốt mà sao lại FA đến 30 thế này, thật thần kỳ."

Bác sĩ bỏ tai nghe, nhào tới cắn tôi. Tôi chợt phát hiện ra, ai đó bình thường lúc nào cũng như chính nhân quân tử, thực ra cũng là một con sói.

Biết hồi học đại học anh hay luyện Thái Cực quyền, tôi nổi hứng bẻ cổ tay anh, khóa sau lưng rồi đẩy lên.

Một phút sau, nhờ có không gian hẹp và đôi chân dài vai rộng anh lại ấn tôi xuống dưới: "Em học ở đâu thế?"

"Hồi nhỏ học theo mấy anh trong xóm." Tôi cố gắng phản kích nhưng vẫn bị anh trói chặt.

"Sắp ba giờ rồi, chúng mình phải đến nhà hàng trước năm giờ."

Tôi đẩy anh: "Thế nhanh lên! Âu phục của anh đâu?"

Hàng ngày, sau lớp áo blouse trắng anh chỉ mặc thường phục, nên khi thấy anh cài cúc áo sơ mi, khoác âu phục đã là lướt phẳng phiu, tôi thờ dãi: "Nhật được bảo bối, đúng là nhật được bảo bối."

Mẹ dạy, âu phục là cách tốt nhất để kiểm tra tỉ lệ cơ thể và khí chất của một người. Tuy Bác sĩ không có cơ bụng tám múi nhưng được cái cao ráo cân đối, bình thường rất chịu khó rèn luyện nên không có mỡ thừa... Haizz~ mình thích chân dài. Tôi vừa cần mẫn đeo cà vạt cho anh, vừa mừng thầm vì bệnh viện không có cơ hội mặc âu phục là mấy.

"Em cười ngây ngô gì thế?"

"Cà vạt em chọn siêu đẹp." Xanh ngọc thạch rõ là tôn da.

"Anh tưởng phải chọn màu đỏ?"

"Đeo màu đỏ anh định đi cướp dâu à?" Tôi đẩy đôi tay đang ôm ngang hông mình, "Em phải đi biến hình đây." Rồi rút một túi giấy từ ba lô, chui tọt vào phòng vệ sinh trong ánh mắt khó hiểu của anh. Chắc chắn, Bác sĩ ăn vận yêu nghiệt như thế chẳng lẽ mình lại mặc quần bò áo phông? Lại một lần nữa tôi phải cảm thán về tầm nhìn xa trông rộng của mẹ, hồi khai giảng, thấy mẹ nhét váy vào vali, tôi còn chê mẹ về rần thêm chân. Váy lụa trắng không tay in nổi họa tiết đen, đúng là mẹ đẻ có khác.

Tôi không biết trang điểm nên chỉ đắp mặt nạ là xong chuyện. Đang chải đầu thì nghe thấy tiếng Bác sĩ gọi: "Em không sao chứ?"

Tôi nhìn quanh, phòng vệ sinh không thể nào đơn giản hơn, trừ trùng độc vì uống nước cạo râu của anh, tôi không nghĩ nổi làm thế nào để "có sao" nữa...

Xong xuôi, tôi chần chừ nhìn cái tóc phức tạp trong tay, quyết định mở cửa, gọi người đang phơi quần áo ngoài ban công vào: "Giúp em."

Bác sĩ quay lại, sững sờ một lát, rồi chậm chậm bước về phía tôi.

Tôi háng giọng, làm bộ bình tĩnh: "Nhìn có được không?" Rồi lắc lắc cái tóc trong tay, "Em không nhìn thấy phía sau" Và nhét nó vào tay anh, quay lưng lại.

Bác sĩ từ từ cài tóc cho tôi, vuốt vuốt tóc mai rồi đặt lên vai tôi một nụ hôn thật nhẹ.

Bác sĩ: Anh thông báo với cả nhà hơn nửa năm rồi chẳng lẽ không thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ghen

Lúc chúng tôi đến nơi, chú rể đang ngồi trong phòng chờ cô dâu trang điểm. Chú rể Định Kiệt, đã từng gặp trong buổi liên hoan, tính ra phải là đàn anh khóa trên của tôi, làm việc ở phòng thí nghiệm bệnh lý, cô dâu thì ở khoa được phẩm.

Chú rể trêu: "Trời ơi quyết định đại đột nhất của năm đúng là chọn Cố Ngụy làm phù rể rồi. Đến lúc người ta đăng ảnh lên mạng lại giật tít... Thấy phù rể, cô dâu hồi hận..."

Cô dâu bên cạnh mỉm cười không nói, chỉ nhìn tôi từ trên xuống dưới đôi lần.

Lát sau, Cố Ngụy phải đứng cửa tiếp khách với cô dâu chú rể nên tôi ra ngoài bày bánh kẹo cưới với Trần Thông.

"Em dâu, bao giờ mới được uống rượu mừng của hai đứa?"

Tôi ngẩng đầu nhìn sảnh lớn trang hoàng rực rỡ, hình như chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

"Tính từ bây giờ đi là vừa." Trần Thông cười nói, "Đàn ông tốt như vậy thời đại này hiếm lắm, nhanh tay lên nhé kéo đêm dài lắm mộng."

Tôi cười cười, bỗng thấy hơi là lạ.

Bàn tôi ngồi có hơn nửa là khoa Cổ Ngụy nên thỉnh thoảng lại bị trêu ghẹo vài câu, mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì đèn tối dần, MC bắt đầu lên sân khấu. Tôi vô thức nhìn về phía ngưỡng cửa, thấy bóng Cổ Ngụy vội vàng biến mất. Đến khi cô dâu chú rể đi lên, anh mới đứng cạnh cửa hông, khuất trong bóng tối.

Trần Thông ngồi cạnh tôi bỗng chặc một tiếng, cau mày, tôi nhìn theo thì thấy một cô gái đang đứng sóng vai với Cổ Ngụy, hình như là phù dâu.

Anh thoáng lướt qua phía chúng tôi, rồi lạnh nhạt nhìn về sân khấu.

Tôi thấp giọng hỏi Trần Thông: "Sao thế?"

Anh ấy và y tá trưởng nhìn nhau, khẽ lắc đầu: "Không sao."

Trên sân khấu, cô dâu chú rể đang thề nguyện trong tiếng vỗ tay của mọi người, khuất dưới ánh đèn, Cổ Ngụy chống cằm, mím môi, ánh sáng nhấp nhòa che dấu biểu cảm của anh nhưng vẫn đủ để tôi cảm thấy có gì đó không ổn. Cảm giác này càng trở dậy đặc biệt là khi cô dâu chú rể đến bàn tôi mời rượu.

Có thể thấy rõ rằng anh đã say, mắt long lanh nước. Ba mẹ Trần Thông và Dịch Kiệt vốn quen nhau nên đôi vợ chồng trẻ vừa tới đã bị chặn: "Lại đây lại đây, tưởng uống một chén là xong chuyện à?"

Dịch Kiệt nhìn tôi một cái: "Cậu muốn uống thế nào?"

Tôi còn đang ngạc nhiên sao chú rể hôm nay để bảo vậy thì Cổ Ngụy đã lặng lẽ chuồn ra cạnh tôi.

Nhìn tai anh đỏ bừng, tôi thấp giọng hỏi: "Anh đã ăn gì lót bụng chưa?"

Bác sĩ gấp miếng nửa miếng bánh bí ngô của tôi bỏ vào miệng: "Chưa."

Tranh thủ lúc Trần Thông mời rượu, anh chén sạch đồ ăn trong bát tôi.

"Hơ, phù rể làm gì đấy?" Một tên mặt trắng ngồi chéo đôi diện hỏi.

Cổ Ngụy về đứng cạnh chú rể.

"Tự ý rời khỏi đơn vị thế này thì phải phạt rượu thôi." Mặt trắng không để yên.

Sau đó...

"Đừng, anh ấy uống nhiều rồi."

"Ái chà chà, phù dâu đau lòng chưa kia."

Mặt Cổ Ngụy lạnh băng.

Trần Thông: "Có bỏ cũng chẳng đến lượt mày phạt."

Mặt trắng im lặng.

Hình như tôi đã nhận ra gì đó. Lúc ngoảnh lại nhìn họ sang bàn khác, ánh mắt tôi và phù dâu chạm nhau, cười xem như chào hỏi rồi quay về ăn tiếp.

"Em dâu ăn nhiều vào, tối còn chăm Cổ Ngụy."

Mời rượu hết một lượt đã không thấy tăm hơi anh đâu. Tôi vừa rút điện thoại thì anh gọi đến: "Anh đang nghỉ trong xe, hơi choáng."

Thấy vợ chồng Dịch Kiệt đã ngồi xuống bàn ăn uống với người lớn, tôi ra khỏi sảnh đến bãi đỗ xe.

Cổ Ngụy nhắm mắt nằm tựa vào ghế sau, tôi mở cửa đầu bên kia vào xe, vỗ má anh: "Cổ Ngụy?"

Anh "ừ" một tiếng, ôm eo nằm bò lên người tôi.

Nặng chết đi được!

"Bác sĩ, anh say đấy à?"

"..."

"Anh nằm thế này có khó chịu không?"

"Ừm, ngực anh nóng lắm..."

Ngực có nóng nữa em cũng không biến thành tảng băng đâu!

Nghỉ được chừng hai mươi phút thì nhạc chuông điện thoại anh vang lên: "Phù rề, chuẩn bị về tiễn khách ~"

Khách khứa về hết đã là mười giờ.

Phù dâu đi đến: "Mượn rồi đừng về nữa, ở đây đặt phòng hết rồi."

"Thôi." Cô Ngụy không thích ở bên ngoài, nắm tay tôi tạm biệt vợ chồng Dịch Kiệt, "Bọn mình về trước."

Cô dâu: "Cao Hi thì sao?"

Phù dâu: "Thế tớ đi nhờ xe Cô Ngụy vậy."

Trong cục diện hỗn loạn này, tôi đành ngắt lời: "Cô Ngụy, em cũng uống rượu." Không lái xe được.

Cô Ngụy nhăn mặt: "Lão Dịch, phòng chúng tôi số bao nhiêu?"

Trên đường về phòng, Cô Ngụy hỏi: "Ai mời em uống?"

"Mặt trắng bảo muốn làm quen với em." Trần Thông không cần được.

Cô Ngụy nhăn mày: "Lần sau mặc kệ cậu ta."

Phù dâu cũng bước vào căn phòng ngay cạnh.

Cô Ngụy tắm xong nằm lật qua lật lại trên giường vì không có quần áo sạch để thay và bụng bỗng sôi ùng ục. Tôi ra cửa hàng tạp hoá gần đó mua sữa chua cho anh, lúc về thấy Cao Hi đang đứng trước cửa phòng.

"Tôi tới đưa ít thuốc giải rượu."

Cô Ngụy đón túi đồ trong tay tôi, lạnh nhạt quay vào phòng.

"Trước kia anh ấy dùng thuốc này rồi, hiệu quả lắm."

Tôi mỉm cười: "Cảm ơn chị, nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay mọi người đều mệt rồi."

Đóng cửa lại, Cô Ngụy đang ngồi nên mép giường, mép in một vòng râu sữa, thuốc giải rượu trên bàn vẫn chưa bóc vỏ, tôi không nói gì lẳng lặng vào tắm. Năm nay anh 30 tuổi, giỏi giang thành đạt, tiểu thuyết cũng không viết nổi tình tiết mộng mơ rằng anh sẽ thanh tâm quả dục đời mình, vậy thì sao phải mượn phiền bởi những chuyện đã qua.

Hôm sau, mọi người cùng ăn sáng dưới nhà ăn. Lúc Cô Ngụy đi lấy cháo, Cao Hi cũng lấy khay vội vàng đứng lên. Dịch Kiệt hơi lúng túng, còn tôi vẫn cúi đầu chăm chú với bát cơm của mình. Nhưng tôi biết, lòng mình vẫn nhói nhói khi thoáng nhìn qua thấy Cao Hi kéo tay Cô Ngụy.

Ăn xong tạm biệt vợ chồng Dịch Kiệt và cha mẹ hai bên, chúng tôi và Cao Hi về cùng xe. Trong xe hơi ngột ngạt, tôi ngồi ghé lái phụ nhìn cây cối bên đường lướt nhanh qua cửa sổ.

Đến nút giao thông lập thể, Cao Hi nói nhỏ: "Cô Ngụy, anh đi chậm thôi."

"Ừ."

Qua ba cái đèn giao thông, Cô Ngụy lên tiếng: "Vẫn ở giao lộ chữ T ấy à?"

"Ừ."

Sau khi Cao Hi xuống xe, chúng tôi không ai nói gì, trong xe chỉ vang tiếng ồn ào của xe cộ ngoài kia.

Vào đường hầm, xung quanh tối dần, tôi quay sang nhìn anh đang lái xe, lòng hơi quặn lại.

Tôi rất giỏi giả vờ ngủ, kĩ năng sinh tồn duy nhất mà đến cả mẹ cũng không nhận ra. Tôi khép mi, dần những chua cay thừa thiệt xuống tận đáy lòng, đến cách nhà một ngã tư mới "tỉnh lại".

"Dậy rồi à?"

"Ừ."

"Em mệt à?"

"Ừ."

Tôi mở cửa, xuống xe, chậm chạp đi về.

Tôi cứ ngỡ rằng mình là một người không có ham muốn chiếm hữu, không bao giờ biết ghen biết hờn, nay mới nhận ra, không phải không có, mà là chưa từng thích ai đủ sâu để đặt nó trong lòng. Nhưng bây giờ, với anh thì khác, tôi không đòi hỏi anh phải giữ khoảng cách với nửa thế giới, chỉ mong sao bạn gái cũ của anh ở một nơi khác, một thành phố khác, một miền trời khác là đủ rồi.

Bác sĩ: Ồ, em ghi cả cái này cơ à.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chúng ta nói chuyện

Sau khi về nhà, tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, tôi gục đầu vào gối, ngủ.

Nhưng không tài nào ngủ nổi,ngân ngơ nghe tiếng nước róc rách trong phòng tắm.

Cho đến khi Cố Ngụy ôm tôi từ phía sau: "Hiệu Hiệu..."

Tôi mới thì thầm "Ngủ đi. Mẹ."

Chiều, hai người ngồi trên sofa, anh xem TV, tôi lên CNKI (*cơ sở dữ liệu học thuật điện tử Trung Quốc*).

Suốt hai tiếng đồng hồ chỉ nói với nhau đúng một câu:

"Em xem gì đấy?"

"Đứt gãy nham thạch."

Ba giờ hơn, Tam Tam gọi điện rủ tôi đi chơi, tôi nhìn về phía Cố Ngụy, anh chống cằm mắt không rời... quảng cáo trên TV, gạt đầu.

Trước khi đi, tôi do dự một lát, cuối cùng vẫn vòng qua, thơm má anh một cái: "Em đi nhé."

Anh ngẩng đầu, nắm tay tôi: "Nhớ về sớm."

Nói hoa mỹ là "đi chơi", thực ra chỉ có hai cô gái lòng đầy phiền muộn, gọi một cốc nước,ngồi thần thờ trong McDonald's.

Chỉ đến khi một bà mẹ trẻ ở bàn bên liếc chúng tôi đến lần thứ n,tôi mới cảm thấy hình ảnh này hơi... dị.

Tôi chọc chọc tay Tam Tam: "Biết yêu rồi à?" Chứ tôi không thể nghĩ nổi còn điều gì có thể khiến Tâm Tam bỗng hoá thành chú nai vàng ngơ ngác như vậy.

Tam Tam bỗng bực bội giật tóc: "Một người đàn ông... phải như thế nào mới được coi là đặc biệt quan tâm đến mình?"

"Tùng này tuổi đầu mày mới hỏi câu này... đủ để thấy người kia đã đặc biệt quan tâm đến mày. Sao? Đổ chưa?"

"Đổ cái gì!" Tam Tam nghiêm mặt, "Quyết tâm không thể bị lay động bởi viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản!"

"Ồi,lại còn giàu nữa cơ à."

Tam Tam nham hiểm nhìn tôi:"Mày hết yêu mù quáng, biết sáng mắt ra rồi à."

Đến lượt tôi bực bội kéo tóc:"Một người đàn ông, cư xử với người yêu cũ như thế nào... mới được coi là quá giới hạn cho phép?"

Tam Tam tỉnh như sáo: "Sao sao? Người cũ còn thương?"

Tôi nhún vai. Trong mắt tôi, Cao Hi làm gì cũng là quá giới hạn.

"Tao không quan tâm người yêu cũ, mà cũng chẳng quan tâm được. Tao chỉ muốn biết thái độ của Cố Ngụy."

Tam Tam vỗ đên đét vào tay tôi: "Não không có nếp nhăn, đến lúc nào rồi mà mày còn bày đặt bao dung với chẳng tha thứ! Mày ở bệnh viện được 24/24 à, không xử lý cho xong đi thì có khác gì chôn quả bom nổ chậm cạnh bác sĩ nhà mày không?"

"Có xử cũng là Cố Ngụy xử." Nhân vật chính không phải tôi. "À khoan, thế viên đạn bọc đường đặc biệt quan tâm của mày là thế nào?"

"..."

Vốn tôi không muốn trầm trọng hoá mọi việc, cơ bản là vì tôi muốn trầm trọng cũng vô dụng. Nhưng chẳng được bao lâu, tôi nhận ra hình như mọi chuyện không đơn giản như mình nghĩ.

Sau kì nghỉ Quốc khánh, quay lại thành phố X là chết chìm trong đồng luận văn tới tấp. Một hôm, phải đi xin tư liệu của một chị khoá trên ở sở nghiên cứu, trên đường về nhớ ra mấy ngày nay chưa gặp Bác sĩ nên tôi đổi xe đi bệnh viện. Đến nơi, Trần Thông bảo tôi, anh đang ở phòng khám bệnh.

Đây là lần đầu tiên tôi đến khu khám bệnh tìm anh, sắp năm giờ, chỉ còn lác đác vài bệnh nhân. Vừa rẽ vào cầu thang, còn chưa đến cửa khoa anh, tôi đã thấy một đôi nam nữ mặc áo blouse trắng đứng ở đầu kia hành lang, một cúi một ngẩng, cách nhau rất gần. Huyết thái dương của tôi giật giật: Chỉ là đang bàn công việc, đang bàn công việc thôi...

Thấy tôi khựng trước cửa phòng, Mặt trắng đang làm việc trong phòng số một đối diện lác lư ra ngoài, chỉ thiếu điều mang theo bóng ngó nước uống, hỏi nhỏ: "Đến bắt gian à?"

Tôi choáng, Cố Ngụy có thù oán gì mà anh chọn từ ngữ xuất sắc vậy?

Rồi cười cười: "Đúng là trên đời luôn có một loại người chỉ lo thiên hạ không loạn, mỹ danh là: sào quấy cứt." Rồi bỏ qua khuôn mặt cứng ngắt của anh ta, quay lưng đi thẳng.

Tôi đặt túi hạt dẻ rừng trên bàn Cố Ngụy. Trần Thông cười: "Hai đứa có thể ngừng dính nhau không?"

Tôi cười cười gật đầu chào tạm biệt.

Ngồi trên xe bus, Cố Ngụy gọi điện tới vẫn còn thờ hồng hộc: "Em đang ở đâu?"

"Trên đường về trường."

Cả hai đều im lặng, tôi xoa xoa huyết thái dương: "Cố Ngụy, em nghĩ chúng ta cần cho nhau thời gian để suy nghĩ về một số chuyện. Em cúp máy trước đây."

Những ngày tiếp theo, tôi máy móc sống trong vòng tuần hoàn phòng thí nghiệm – thư viện – phòng làm việc của thầy hướng dẫn – ký túc xá, cả ngày chỉ nói với anh đúng một câu "chúc ngủ ngon".

Tháng mười một, trời lạnh dần. Hai cuộc điện thoại bóng gió hỏi thăm của Tam Tam đều bị tôi lơ đãng gạt qua, cuối cùng Tiểu Thảo đành lên tiếng: "A Hiệu, mày có ổn không?"

Tôi lật tuyền tập tạp chí địa vật lý soạn soạn: "Ổn."

Buổi chiều, đang đi ngang qua A, B thì điện thoại vang lên.

"Chúng mình cần nói chuyện."

"Em đang họp."

A, B, Tiểu Thảo quay sang nhìn nhau.

"Thế em họp đi." Anh cúp máy.

Hai tiếng sau, điện thoại lại vang lên.

Tôi háng giọng: "Em chưa họp xong..."

"Tiểu Thảo vừa đi ngang qua đây."

"..."

"Lâm Chi Huệ, một tuần rồi đấy. Giết oan cũng không giết kiểu này. Em định... để anh đến xách em ra ngoài à?" Càng nói càng bất đắc dĩ.

Tôi vẽ xiên xẹo trên giấy: "Nhưng em không biết nói gì với anh cả."

"Thế thì không nói n..."

"Ừ, tạm biệt." Tôi vội vàng tắt máy. Chính vì không biết phải nói từ đâu nên xin phép cho tôi được chọn làm đà điều rúc đầu trong cát, chỉ lần này mà thôi.

Hai mươi phút sau, Cố Ngụy đứng sau lưng tôi.

Tôi cảm thấy hình như anh đã lần khắp ĐH X, hơn nữa còn có sự giúp sức của phản đồ Tiểu Thảo.

Anh chỉ vào bản vẽ dưới tay tôi, cảm hơi nâng: "Còn đảo Hải Nam và Đài Loan nữa."

Đợi tôi vẽ xong, anh rút ra: "Tặng cho anh."

Ngồi xuống ghế đối diện, người đàn ông hiền lành ngày nào đã chuyển sang lạnh lùng boy: "Chúng ta nói chuyện xong rồi đi ăn cơm hay ăn cơm xong rồi từ từ nói chuyện?"

Tôi cầm bút gõ gõ giấy nháp: "Còn phải phụ thuộc vào chuyện của anh dài hay ngắn."

Cố Ngụy đẩy kính: "Em muốn nghe chuyện phía sau hay phía trước?"

Tôi nghĩ mất năm giây: "Phía sau."

"Quan hệ đồng nghiệp cùng bệnh viện khác khoa." Anh đứng lên đưa tay về phía tôi, "Đi, ăn cơm."

"Hết rồi?"

"Không thì sao? Em nghĩ còn có gì nữa?" Bỗng Cố Ngụy hơi khó thở, "Cả tuần nay anh ăn không ngon ngủ không yên, chẳng lẽ một bác sĩ khoa ngoại tiêu hóa như anh còn để hệ tiêu hóa của mình có vấn đề? Trong khi đó, em thì băng quơ nhẹ nhàng bao nhiêu, em có tin anh ăn em luôn không."

Và thế là tôi bị xách đi ăn steak, nhìn Cố Ngụy mặt lạnh như tiền, dao cắt chan chất trên đĩa, tôi bỗng cảm thấy tai bay vạ gió.

Ho khan: "Bác sĩ, anh có cảm thấy anh hơi "lưu manh" không?"

Cố Ngụy nhìn tôi, lát sau đành chịu trận lấy đĩa vừa cắt vừa cầu nhàu: "Anh thấy anh quá ga lăng thì có!"

Bác sĩ: Đứng đấy, em nhẹ nhàng như cơn gió ấy, làm anh chẳng khác nào thằng điên.

(Cãi nhau mệt lắm, nói chuyện càng mệt hơn)

Bác sĩ: Sao em không lười ăn lười uống ấy.

(Ăn cho no mới có sức để yêu chứ ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Đánh giáp lá cà

Cả tối hôm ấy, Cố Ngụy nắm chặt cổ tay tôi, chẳng nói chẳng rằng áp giải tôi về nhà.

Ngồi trên xe, Tam Tam nhắn tin đến: "Em đẹp chưa?"

Tôi quay sang nhìn Bác sĩ đang bình thân nhắm mắt ngồi bên, nếu không tựa vào thành ghế thì không khác gì ngồi thiền cả.

Nên trả lời: "Rồi."

Nhớ hôm ấy, tôi đang định ra khỏi phòng làm việc thì bị Trần Thông gọi lại, "Em dâu này, có một số chuyện người ngoài cuộc bao giờ cũng nhìn rõ hơn người trong cuộc."

"Em biết, nhưng chỉ một mình em biết thôi thì chưa đủ." Bị ép xem kịch cũng chẳng lấy làm vui

Ở bên nhau một thời gian đủ dài để thấy anh không phải là người chân đạp hai thuyền. Nhưng, mặc kệ là do xuất phát từ thói quen hay đơn giản chỉ vì anh nề tình cũ, tôi không thích sự dung túng của anh dành cho Cao Hi. Mà điều này, chỉ anh có thể giải quyết. Vì vậy tôi quyết định tạm thời rút khỏi phạm vi con bão, mắt không thấy, lòng không phiền. Còn Cố Ngụy, tôi tin rằng anh biết bản thân mình đang làm gì, chỉ cần chờ xem kết quả ra sao nữa thôi.

Quay về, tôi nghịch nghịch lông mi Bác sĩ: "Mệt lắm à?"

Cố Ngụy cúi đầu ừ một tiếng.

"Gần Tết em phải nộp sơ thảo luận văn và chuẩn bị cho project."

Bác sĩ mở choàng mắt: "Anh lại cô đơn một mình?"

Tôi vội vàng vuốt lông: "Anh từng trải rồi, anh biết mà."

Cố Ngụy phản nộ: "Thế mà em vẫn yên tâm được!"

Tối nay cảm xúc của anh có vẻ không được ổn định cho lắm. Và hậu quả là tên này được đăng chân lần đăng đầu >_
Tối, Bác sĩ hóa sói cắn tai tôi: "Sao anh lại vợ phải em? Sao lại là em cơ chứ!"

"Em mới là người bị hại cơ mà..."

"Thế anh thì sao? Hà? Em cứ dùng dùng bỏ đi thế à!"

Cả vốn lẫn lời không thể thu hết trong một ngày.

Chớp mũi tôi xẹt qua xương quai xanh của anh, đầu như chứa một đồng bunn, nín nửa ngày mới phun ra một câu: "Bác sĩ, khe nhỏ sông dài mới là chân lý."

(Khe nhỏ sông dài (tế thủy trường lưu): sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu; nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, vì với việc dùng ít thì lâu hết, sử dụng sức người, sức của tiết kiệm thì không lúc nào thiếu).

...

Sáng hôm sau ngủ dậy, Bác sĩ rất bình tĩnh: "Sao em lại đỏ mặt?"

Tôi phản nộ ném gối: "Không được bắt nạt em!"

Anh đi làm, tôi đi học, đang đi giữa đường thì bị Tam Tam bắt cóc.

Qua cốc trà buổi nóng hổi, Tam Tam nhìn tôi chăm chăm đến phát sợ.

"Tao có phải hàng giả đâu, mày nhìn tao làm gì?"

"Sáng nay sáu giờ tao gọi đến mà mày không nhận."

"... "Người bình thường có đỡ hơi mới nhận! Công lực của "viên đạn bọc đường" quá thâm hậu, bóp méo cả đồng hồ sinh học của Tam Tam.

"Tam Tam, Phương Trọng đại sư bảo năm nay mày có mệnh đào hoa."

Tam Tam xua tay: "Tao là Đảng viên Đảng Cộng sản, không tin Phật."

"..." Tôi thờ dài, "Thế mày bắt cóc tao để làm gì?"

"Tao cần được truyền năng lượng, để xem tình yêu bình thường là như thế nào!"

"Ha ha." Cười gượng hai tiếng, tình yêu của tôi và Bác sĩ có vẻ cũng không được bình thường cho lắm..

Nhìn đôi mắt gấu trúc của Tam Tam, tôi anh dừng hy sinh: "Thôi được rồi mày muốn biết gì?"

"Thiên thời địa lợi nhân hòa chẳng có lẽ Bác sĩ nhà mày không hấp trọn?"

Tôi - _|||: "Đây là năng lượng mày cần à?"

"Tao cần tin giật gân để giật tung cảm xúc."

Tôi biết rất nhiều người vẫn tò mò xem tôi và Bác sĩ có XXOO không.

"Không."

"Trong chúng mày, ai là người có vấn đề?"

"..."

Chuyện này nói thì dài.

Bác sĩ ấy à... anh khá là nhả nhặn(khụ khụ, trừ những khi cực kỳ cực kỳ tức giận thì hơi khó nói).

Căn bản hôm ấy, để tránh đội quân áo trắng lên con chuốc đồ Bác sĩ, tôi đã dặn đi dặn lại "người ta cả đời mới có một đêm tân hôn, biết bao nhiêu nhiệm vụ, bao nhiêu chuyện trọng đại phải làm, có ai muốn sáng hôm sau tỉnh dậy thấy cả phòng toàn mùi rượu không!". (Tam Tam: Mày đang xàm cái gì thế?).

Bỏ qua phần bên trên, bình thường chúng tôi cách nhau gần nửa thành phố, có chỗ ở riêng, nó là cuối tuần gặp nhau nhưng thực ra tôi hoặc anh rất bận, khoảng hai tuần mới thấy nhau một lần. (Tam Tam:Đúng thế! Vậy mới dễ "thiên lôi gặp địa hòa"chứ). Thế nên, một đêm đáng quý như vậy chúng tôi phải dành thời gian cho nhau, tâm sự tâm tình, ngủ ngon ngủ sớm chứ?!!! (Tam Tam: Tao vẫn thấy có vấn đề.)

"Ồ,hình như có gì đó không ổn."

Tam Tam rất nghiêm túc hỏi: "Hay Bác sĩ là gay?"

Tôi suýt hất cốc trà vào mặt nó.

"Mày sao thấu được nỗi buồn của người không danh không phận, chưa được ra mắt mẹ cha."

Tam Tam xì một tiếng: "Làm màu!"

Trên đời này còn chuyện gì phiền hơn cả tình xưa của bạn trai giờ quê "người cũ còn thương".

Đó là khi cô ta mời bạn uống trà.

Khu nghỉ ngơi sảnh chính,Cao Hi đưa cho tôi một cốc nước: "Trà xanh. Mọi người ở cùng Cố Ngụy đều ăn uống rất lành mạnh."

Đây là đánh giáp lá cà chăng?

"Trần Thông bảo em vẫn còn đang học nghiên cứu sinh à?"

"Vâng."

"Có dự định gì không?"

"Có thể vào sở nghiên cứu là tốt nhất."

"Chuyện gia đình thì sao?"

"Thuận theo tự nhiên."

"Ồ." Cao Hi nhìn ra ngoài cửa sổ,"Cố Ngụy còn thiếu no-ron lãng mạn như trước kia không?"

"Có lẽ em còn thiếu lãng mạn hơn anh ấy."

Câu chuyện hơi nhạt...

"Ha ha." Cao Hi tỏ ra khá hứng thú, "Người ngoài không hiểu nhiều lắm về cái ngành này. Áp lực lớn, cường độ cao,thời gian ít ỏi..." bỗng thoát cái nói sắc lẹm,"hung vẫn có rất nhiều người thích bác sĩ. Ai chẳng thích người có nghề nghiệp ổn định, nếu mặt mũi sáng sủa, có tương lai, gia đình..."

Nghe thần kỳ phết. Chị nghĩ Cố Ngụy là người thế nào?

"Cao Hi." Tôi thấy không cần thiết phải tiếp tục câu chuyện, "Không nói được với Cố Ngụy, chị thuyết phục em cũng để làm gì?"

Sao em nỡ thả anh ấy đi.

"Cái gì đã qua thì cứ để cho nó qua đi."

Mặt Cao Hi cứng đờ.

"Cảm ơn trà của chị." Tôi gật đầu chào tạm biệt rồi ra ngoài cửa, ở đó, anh lặng lẽ đang đứng trước thang máy chờ tôi.

Hai người đi bên nhau không ai lên tiếng.

Đôi khi tôi cũng không hiểu nổi, thông minh như anh chẳng lẽ lại không biết lúc nào cần lời đường ý mật hay sao?

Đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, Bác sĩ xoay lại, mắt sáng long lanh, mỉm cười rồi nhanh chóng quay về nhìn đường. Anh nắm tay tôi, đèn đỏ chuyển xanh.

Tam Tam: Chậc chậc, ngẫu nha.

(Tao dịu dàng).

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ban Danh Phận

Tết Nguyên đán 2011 ủa về trong những sợi nắng vàng óng ả, Cổ Ngụy quần tôi kín mít từ đầu đến chân rồi mới xách ra ngoài, hôm nay anh hẹn bạn đi đá bóng. Đến cổng, tôi mới thấy bất ngờ.

Bác sĩ nắm chặt tay tôi: "Đi nào, dẫn em đi tham quan trường cấp 3 của anh."

Bác bảo vệ thân mật vỗ vỗ vai anh rồi thả chúng tôi vào.

Đang trong kì nghỉ nên sân trường chỉ lác đác vài cô cậu học sinh, nhóm thì tụm đầu một góc cười đùa, nhóm thì hăng say chơi bóng rổ mồ hôi đầm đìa, nhóm lại đứng dọc hành lang phơi nắng ôn từ mới, hoặc ngồi đầu cầu thang rôm rả tranh luận bài tập.

"Em thấy bức tượng kia không, mỗi lần thi học kì lại có người dán giấy cầu nguyện đạt điểm cao trên đó..."

"Mỗi lần tuyết rơi, sáng hôm sau bậc thang này sẽ đóng băng lại, đi qua phải cẩn thận..."

"Trường mới xây thêm sân bóng rổ chứ trước kia làm gì có nhiều sân như bây giờ, lớp nào nhanh chân thì cướp được chỗ tốt..."

"Ồ, đồ ăn sáng ở canteen trường anh ngon lắm, đến giờ anh vẫn không biết họ thêm gì vào sữa đậu nành mà thơm vậy, cơm trưa thì đáng sợ hơn, ba năm không đổi thực đơn lấy một lần..."

Nghe anh kể những chuyện vụn vặt thời cấp 3, bỗng tôi rất muốn nhìn thấy Cổ Ngụy của những năm tháng ấy. Liệu anh có mặc đồng phục chạy tới chạy lui, cười đùa nói chuyện, có xì mặt thở than vì bài tập khó gặm, thầy cô khó chiều không?

"Năm nào em cũng phải đến thành phố X mấy lần, biết thế chạy qua đây xem..."Tôi bắt đầu ảo tưởng.

Bác sĩ cười: "Hồi anh học cấp 3 em vẫn còn đang học tiểu học. Sao dám ra tay với mầm non tương lai của đất nước."

Ba giờ chiều, bạn bè của Cổ Ngụy tụ tập đông đủ. Khi được giới thiệu là "người nhà", tôi hơi ẽm một chút, mọi người lịch sử chào hỏi rồi cởi áo khoác ào ào vào sân khởi động, để lại mình tôi canh gác cạnh núi quần áo.

Chắc tưởng tôi không nghe thấy nên...

A: "Cổ Ngụy, mày được lắm! Làm như mỗi mình mày có vợ à!"

B: "Mày biết tao mới thất tình nên cố ý làm thế phải không?"

C: "Khai mau! Bắt cóc con gái nhà lành ở đâu ra đấy?!"

D: "Anh Cổ, chị dâu có cô bạn nào còn độc thân không?"

E:"Tối nay mày bao! Nhất định!!"

Tôi vừa cảm khái đàn ông ba mươi tuổi chưa hẳn đã hết trẻ trâu thì...

Cố Ngụy: "Chúng mày bớt bớt đi, ghen tị lỏng lẻo hết cả lên rồi."

Vâng, tôi... vớ phải con trâu trẻ nhất.

Hôm ấy Cố Ngụy uống rất ít, nhưng khi anh ngồi cạnh ghé lái phụ, mắt long lanh nhìn tôi, tôi cảm thấy mình cũng sắp quỵ.

"Bác sĩ, anh... say à?!" Không ngờ đến giờ tôi vẫn chưa biết tử lượng của anh thế nào.

"Em nghĩ anh say hay không say?"

Đùa em à!

Tôi hít một hơi thật sâu: "Anh đừng nhìn em nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ đi!"

Năm Tân Mão, thời gian trôi nhanh như én đưa thoi, nhà nhà rộn ràng sắm sửa, dọn dẹp, làm cơm chúc Tết.

Đến mừng bốn, đi thăm Tiểu Canh, thằng bé đã bắt đầu biết bò. Tôi nghịch ngón tay làm thằng bé ngứa, cất tiếng cười giòn tan. Chị dâu quay sang hỏi tôi: "Chưa nói chuyện với dì dượng à?"

Tôi:"Nói một nửa..."

Cửa mở ra, anh họ đi vào: "Con trai ngoan của bố đâu rồi, đẹp trai thì phải có nhiều lì xì chứ, dì nhì!"

Chị dâu cười cười ôm Tiểu Canh trao cho anh họ, rồi kéo tôi ra ngoài, thì thầm: "Dẫn về ra mắt luôn nhé."

Dao sắc chặt đay rồi!

Hết Tết, tôi về thành phố X.

Sau bữa trà chiều lần trước, mỗi lần gặp Cao Hi, tôi lại cảm thấy rất phức tạp. Bây giờ chị cô chấp như vậy, sao hồi xưa còn dút áo quay đi?

Tôi rất tin tưởng nhân phẩm của Bác sĩ, nhưng thử hỏi, có ai đủ bao dung để nhẫn nhịn, nhìn bạn trai của mình thường xuyên gặp gỡ bạn gái cũ, đã vậy, bạn gái cũ còn tình xưa lưu luyến? Dù hồng hạnh không vượt tường nhưng ngày nào cũng có người trèo tường, phá đám, ghẹo hoa thì ai mà yêu thương nổi.

Vì vậy tôi quyết định báo cáo với tổ chức.

"Bác sĩ, em rất lười phải trình bày và giải thích. Anh cũng thế. Nhưng đôi khi, giải thích rất quan trọng." Tôi vắt óc chọn từ sao cho có vẻ bình thường nhất, mỗi tội tệ bào ngôn ngữ của tôi đã hy sinh anh dũng từ thuở thi xong đại học, "Có những chuyện, một bên không tiện hỏi, nếu bên kia không chủ động giải thích thì rất dễ gây hiểu nhầm."

Bác sĩ: "Em hiểu nhầm?"

Tôi: "Không phải em!"

Bác sĩ: "Thế em có gì không tiện hỏi?" "Khối B có khác, học bảo toàn khối lượng giỏi thật."

"Về anh và Cao Hi."

"À." Đáp thì nhanh gọn là thế nhưng sau đó lại không buông nửa lời...

"Có người chỉ cách anh mấy bức tường, luôn châu chực ở đó chờ anh, giống như một con muỗi bay vo ve qua lại, đuổi cũng không đi, nhưng không được dùng vợt muỗi..." Tôi chợt cảm thấy phép so sánh này có vẻ không ổn lắm.

Bác sĩ im lặng hồi lâu: "Những gì cần nói anh đã nói hết với cô ấy rồi."

Trước kia Trần Thông cũng bảo thế với tôi.

Tôi thở dài: "Không có phương pháp nào trị tận gốc, một phát trúng luôn à?"

Bác sĩ quay lại đề tôi xuống: "Có."

"Á, anh làm gì đấy?" Cười cúc áo.

"Một phát trúng luôn."

"Anh học một phát trúng luôn ở đâu ra thế?!"

"Ừ."

Ừ cái đầu anh ấy!

"Bác sĩ!!!"

"Chúng mình kết hôn đi." Bác sĩ nhìn tôi, "Đã đến lúc em phải ban danh phận cho anh."

Lần đầu tiên Bác sĩ nhắc tới kết hôn lại thành trò cười.

Nhưng chuyện về sau thì không hề buồn cười chút nào.

Tháng ba tháng tư, không hiểu sao chúng tôi chọt dính nhau như sam, nhờ sự cần cù của anh, gần như cả tháng tư, ngày nào chúng tôi cũng có thể gặp nhau. Anh vui vẻ càn quét một lượt canteen và hàng quán có tiếng xung quanh trường tôi. Trong thời gian đó, tôi bị Tiểu Thảo, A, B, bạn cùng phòng, hàng xóm ký túc đê dọa bốn lần. Bốn lần, nhiều đến phần nộ...

Số lần tôi tắt bật chạy đến bệnh viện cũng chẳng kém gì, dạo này Bác sĩ phải trực đêm nhiều hơn, vì anh vẫn âm thầm lên án đồ ăn ở quanh bệnh viện nên tôi đành mang thức ăn ngon đến tăng cường chất lượng bữa khuya của anh.

Tuy không đặc biệt chú ý nhưng tôi vẫn có thể cảm thấy anh càng ngày càng "đỉnh" người. Có lần tôi từng nghi ngờ hỏi liệu đây có phải hội quang phản chiếu hay không, và bị Tam Tam liếc nhìn đầy khinh bỉ. Nếu cả hai đều cảm thấy hài lòng với cuộc sống ngọt ngào dị thường này, thì tại sao lại không tiếp tục. Cho đến khi, nó đạt tới đỉnh điểm trong một buổi liên hoan.

(Hội quang phản chiếu: tia sáng cuối cùng trong ngày trước khi mặt trời lặn, thường để hỉ những gì đặc biệt mạnh mẽ trước khi kết thúc, hoặc hiện tượng mình mất cuối đời.)

Mặt trắng mời mọi người đi liên hoan, tôi được xách theo ăn ké. Vì ngày mai phải đi làm không được uống rượu nên ngẫu nhiên tôi trở thành "người nhà" và cũng là bia ngắm, chặn thay Bác sĩ hai cốc bia. Mọi người đang xuề xòa nghe chuyện cười khi Tiểu Vũ đi xem mặt, bỗng Mặt trắng lên tiếng: "Sao em không tìm Cố Ngụy ấy? Suốt ngày i ới thầy dài thầy ngắn cơ mà?"

Tiểu Vũ vội vàng lắc đầu: "Thôi thôi, thầy thông minh quá."

Cả bàn cười ầm lên.

Bỗng, Mặt trắng nâng một cốc bia đầy, nhìn tôi: "Anh mời, tùy em." Rồi uống cạn.

Từ lượng của tôi không tốt, uống xong hai cốc vừa nãy đã đỏ mặt choáng đầu, bắt đắ dĩ nhìn tên dờ hơi này, đến lí do cũng lười bịa: "Thế em tùy ý mình vậy." Rồi nhấp một ngụm.

Mặt trắng: "Xem ra lòng thành chưa đủ." Lại uống cạn một cốc.

Tôi bối rối nhìn anh ta uống bia: "Là từ lượng của em không đủ." Lại nhấp một ngụm.

Mặt trắng: "Bia cần gì từ lượng." Lại cạn cốc tiếp theo.

Tôi thậm chí còn nghĩ, nếu thay bia bằng rượu, anh ta còn dám uống như tự sát vậy không?

"Dạ dày em nhỏ." Nên không uống nữa.

Mặt trắng rót đầy cốc bia của tôi: "Em đâu không nể mặt rồi."

Ai tinh ý đều nhận ra có gì đó không ổn. Tiểu Vũ ngồi cạnh vô thức kéo tay áo tôi.

Cao Hi vừa ngồi đối diện nhìn chúng tôi, vừa mỉm cười gấp đồ ăn. Lửa chực bốc, còn chưa kịp bùng lên thì cốc bia trước mặt đã bị lấy đi.

Cố Ngụy: "Lịch sự với bạn gái tôi một chút."

Mặt trắng: "Bạn gái nào?"

Lặng.

Lặng ngắt.

Cố Ngụy đặt cốc bia lên bàn: "Lịch sự với vợ chưa cưới của tôi một chút."

Cao Hi trượt tay làm rơi đĩa.

Tháng tư vợ và cuốn đi trong những bước chân dập dờn của Bác sĩ, trưa 30, anh lái xe đến trường đón tôi, khi thấy đồng quà cáp ở ghế sau tôi còn ngo ngắc: "Cái này..."

Bác sĩ: "Lần đầu đến nhà phải nghiêm túc một chút." Anh xin năm ngày nghỉ, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

Phản ứng đầu tiên của tôi là, mình có cần cảm ơn Cao Hi không? Chết xúc tác ngược tuyệt vời...

Tam Tam: Hấp hơi à, đĩa mà rơi dễ như thế, trong truyện ngôn tình chắc.

(Đồng ý).

Bác sĩ: Anh không danh không phận suốt gần hai năm ròng.

(...)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lần Đầu Về Nhà

Ra ngoại thành, tôi gọi điện về nhà.

"Mẹ ơi, con đang trên đường về. Con... dẫn người về nhà đấy."

"Người?"

Mẹ tôi luôn chú ý vào những điểm khác người...

Hai tiếng sau, tôi bấm chuông cửa trong nỗi nửa mừng nửa lo.

Thầy Lâm ra mở cửa, sững sờ mất ba giây rồi thốt lên: "A, chào bác sĩ Cố."

Bác sĩ híp mắt mỉm cười: "Chào thầy Lâm, thầy hỏi phục đến đâu rồi ạ?"

Thầy Lâm cười tí: "Cũng được, cũng được."

Đây là phản ứng bình thường của một người cha khi gặp bạn trai của con gái ư? Lẽ ra phải "Thằng nhóc này, mi là người bắt cóc con gái rệu của ta phải không!" rồi quan sát, soi mói, bắt bẻ, raoai phủ đầu chứ?

Thậm chí, tôi còn bị Bác sĩ-đất-vào-nhà-của-mình.

Cảm thấy không ổn!

Đến tận khi mẹ giục "Ngơ ngắc cái gì? Thay dép đi nhanh lên", tôi mới sực tỉnh, cùng lúc đó, Bác sĩ đã chuyển quà cáp từ tay tôi sang tay thầy Lâm, hai người trò chuyện ra chiều vui vẻ lắm.

Nãy giờ tôi hồi hộp như vậy là vì ai hả, vì ai...

Thực ra con rể lần đầu về nhà ra mắt sợ nhất là cha vợ. Tuy đài báo thường xuyên đưa tin về mẹ vợ hồ báo yêu sách đòi nhà đòi xe, nhưng, mẹ tôi chẳng bao giờ làm những trò như thế, không thể khuất phục dưới thế lực của đồng tiền, vì vậy...

"Thu phục cha vợ vô cùng quan trọng, chỉ cần ba leo lên thuyền của chúng ta thì mẹ vợ chỉ là hổ giấy" – by Bác sĩ.

Nhìn hổ giấy hạng kim cương đang mỉm cười đặc biệt đoan trang, tôi lại nghe thấy tiếng tim mình dồn nhịp nổi trống.

Về vừa kịp bữa trưa, mọi người chào hỏi rồi rửa tay ngồi vào bàn.

Tối đây, tôi phải miêu tả bàn ăn nhà chúng tôi một chút. Bàn kiểu Trung, hình chữ nhật, đủ một người ngồi chiều rộng và hai người ngồi chiều ngang. Lúc ăn cơm, thầy Lâm ngồi ở mặt chiều rộng, tôi ngồi đối diện Bác sĩ, cả hai lần lượt ở bên phải và bên trái của thầy Lâm, mẹ yên vị cạnh tôi. Cho đến giờ phút này, tôi vẫn thấy, đó là bố cục tệ hại bậc nhất quả đất.

Nhà tôi không có thói quen gấp thức ăn cho nhau, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến lòng nhiệt tình, hiếu khách của nhị vị phụ huynh. Bác sĩ có vẻ rất nhả nhặn, xử sự vừa phải, đúng mực, làm tôi không thể không cảm thán về EQ chót vót của anh. Trong khi đó, dù tôi nhìn bình thần nhưng tim gan phèo phỏ đang quay cuồng không hiểu vì sao đề tài chính của bữa ăn lại là khôi phục sức khỏe hậu phẫu. Cuối cùng, khi nhắc qua đôi môi của Bác sĩ và vô thức đếm số lần nhai, tôi mới phát hiện ra một sự thật thú vị rằng mỗi miếng anh đều nhai mười hai lần...

Dạ dày thầy Lâm nhỏ, ăn xong sớm, rút khăn giấy lau miệng và bắt đầu thể hiện sự tinh tế, nhanh nhạy đến âm vô cùng của mình: "Bác sĩ Có đến thành phố Y để du lịch hay thăm người thân vậy?"

Bác sĩ: "Ừm... cả hai ạ."

Sau đó là mười giây loạn lạc.

—————Loạn lạc—————

Có lẽ mẹ tôi cũng sửng sốt vì câu hỏi "thiên ngoại phi tiên" của thầy Lâm, vô thức thò chân đá thầy Lâm.

Mà tôi cũng 囧 vì câu trả lời đầy hàm ý của Bác sĩ nên cũng vô thức thò chân huych Bác sĩ một cái.

Tôi ngồi giữa mẹ và thầy Lâm...

Thầy Lâm ngồi giữa tôi và Bác sĩ...

Mãi sau này, có một ngày chúng tôi hồi tưởng lại câu chuyện dưới gầm bàn hôm đó...

Thầy Lâm: Ai đá ba? Đã vậy còn đá hai lần!

Mẹ: Mẹ đá phát đầu tiên, hình như nhầm người, nên đá người bên cạnh phát nữa.

Bác sĩ: Anh bị chân bên cạnh chạm nhẹ, chắc là thầy Lâm, nên co chân lại.

Tôi: Thế cuối cùng em đã phải ai...

Bác sĩ: Em định đá anh à?

Tôi:...

Chuyện này đến giờ vẫn còn là uẩn khúc.

—————Hết loạn—————

Suốt bữa ăn, tôi không chen nổi một câu, đang chán chừ nghĩ xem mình có nên vung tay đứng lên khôi nghĩa "Các đồng chí nghe đây! Bác sĩ là bạn trai con! Các đồng chí có ý kiến gì không!" thì chuông cửa vang lên.

Tôi chạy ra mở cửa, Tam Tam hôn hờ vào nhà: "Con chào ba mẹ nuôi!" sau đó, "Ồi, bác sĩ Có đến ra mắt ba mẹ vợ rồi à!"

Tôi đỡ trán, không ngờ Tam Tam lại là người đầu tiên lên tiếng về danh phận của Bác sĩ...

Cả nhà lặng như tờ, Tam Tam lại kéo tay mẹ tôi: "Mẹ nuôi, hiệu trưởng Mẫu hồi mẫu giáo của bọn con bị trúng gió nằm viện á, bác thương chúng con từ bé đến lớn, định rủ nhau hôm nay đi thăm bác ạ."

"Ồi vừa mới gặp đột trước sao tự nhiên..." mẹ đẩy đẩy tôi "mày vào rửa tay rồi đi nhanh lên."

Cứ thế tôi bị Tam Tam lôi đi, để lại Bác sĩ một mình chiến đấu với hai dũng sĩ.

Ấn ti vổ vai tôi: "Thế mẹ mày phản ứng thế nào?"

"Vấn đề là ở đây, mẹ em chẳng đả động gì cả." Tôi luôn cảm thấy mẹ là một nữ Gia Cát, với IQ cao khủng hoảng, và tính tình thì không được bình tĩnh cho lắm, đặc biệt là những chuyện liên quan tới tôi, phát huy toàn diện, sát thương tối đa. Mà trước nay, thời gian và sức công phá của mẹ luôn luôn là tỉ

lệ thuận.

Vithời gian thăm hỏi bệnh nhân có hạn nên chúng tôi chỉ ghé qua một lúc, khi về đến nhà, ba mẹ đã ngủ trưa. Tôi khẽ khàng đẩy cửa phòng ngủ, Bác sĩ đang đứng cạnh giá sách treo tường, yên lặng xem tranh ảnh, thư từ và đồ lưu niệm khi đi du lịch của tôi. Nghe tiếng mở cửa, anh quay lại khẽ cười dịu dàng.

Giữa nắng rọi ban trưa, tôi thất thần giây lát, trong lòng thoáng câu ca...

I've been waiting

I've been searching

for a beautiful one like you.

"Em cầu nguyện cái gì mà thành kính thế?" Anh chỉ một bức ảnh trên giá.

Đó là tôi tuổi 17, khoác một chiếc áo khoác to sụ, nhắm mắt nguyện cầu dưới một khối gỗ khắc Đông Ba không rõ tên ở núi tuyết Ngọc Long.

"Em quên rồi."

Anh ôm tôi từ phía sau, cầm gác trên đỉnh đầu, lặng im không nói.

Tôi cũng thấy lạ: "Anh sao thế?"

Bác sĩ lắc lắc đầu, nhìn bản đồ đầy chú thích của tôi.

Lặng hồi lâu.

"Anh theo nghề y, gia đình, bạn bè đều làm bác sĩ nên đã quen với cuộc sống như vậy. Có lẽ anh không thể cùng em đi hết 11 tỉnh còn lại trước khi em tròn 35 tuổi."

Tôi đan ngón tay anh: "Không sao mà."

"Thế giới quá rộng cho một cuộc đời, mong sẽ có người cùng em đi khắp thế gian." Tôi đã viết thế trên bìa thư.

"Anh xin lỗi."

Tôi quay lại ôm chặt lấy anh: "Vậy để em trốn trong lòng anh đi, ở đó có một thế giới còn rộng hơn ngoài kia nhiều lắm."

Trước kia, em từng muốn đi thật xa, vì em biết mình gần như chưa có gì cả, em không muốn kết thúc cuộc đời với mệnh mang trống rỗng trong tâm hồn. Nhưng bây giờ, ở bên anh qua năm rộng thảng dài, cho dù không được đi khắp thế gian em cũng thấy mãn nguyện rồi.

Bác sĩ bảo, đây là lời ngọt ngào nhất anh từng nghe tôi nói.

Ấn tới xong, Bác sĩ bị thầy Lâm điều động ra phòng khách, còn tôi bị mẹ tạm giam trong bếp rửa bát.

Tôi vênh tai nghe ngóng tình hình chiến đấu ác liệt bên ngoài.

"Bác sĩ Có là người ở đâu thế?"

"Cháu ở thành phố X ạ."

"Đợt này xin nghỉ được mấy ngày?"

"Cạch..." mẹ mở cửa bếp, "Từ khi nào?"

"Thầy Lâm xuất viện được một thời gian."

"Phát triển đến mức nào?"

"Phát hồ tình, chỉ hồ lễ. Nhưng hướng tới kết hôn."

(Phát hồ tình, chỉ hồ lễ: xuất phát từ "Kinh thi", ý nói yêu đương nhưng không vượt qua giới hạn lễ giáo.)

"Hai đứa đều nghĩ thế?"

Tôi nhìn mẹ: "Mẹ, Cố Ngụy rất nghiêm túc."

Trong phòng khách...

"Hiệu Hiệu nhà bác còn bé lắm... Bác sĩ Cổ dự định như thế nào?"

"Cháu hi vọng hai bác có thể ủng hộ chuyện tình cảm của bọn cháu. Chuyện cưới xin đợi đến khi em tốt nghiệp, có công ăn việc làm ổn định. Cháu tôn trọng ý kiến của em."

Bác sĩ: Sao mà không hồi hộp được.

(Em có thấy gì đâu?)

Bác sĩ: Nhờ thầy Lâm giảm sức ép đấy.

(...)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chia Để Trị

Màn đêm buông xuống trong ba gian phòng ngủ. Tôi ở giữa, bên trái là phòng ba mẹ, bên phải là phòng khách.

Tôi lẩn lộn trên giường, dựng tai nghe ngóng, cả hai bên đều im phăng phắc. Mò điện thoại nhấn tin.

Tôi: Không ngủ được...

Bác sĩ: Đếm cừ.

Tôi: Đếm cừ cũng không ngủ được...

Bác sĩ: Anh không có thuốc ngủ.

Tôi: Bệnh nhân cứ không ngủ được là anh cho uống thuốc ngủ à?!

Bác sĩ: Trường hợp nghiêm trọng thì tiêm thẳng vào tĩnh mạch.

Tôi gần như có thể tưởng tượng ra cảnh ai đó cúi đầu bật cười, lông mi dài khuất mắt, cuối cùng không chịu nổi nữa, tôi nhảy phắt xuống giường, mở cửa nhìn trái nhìn phải: Ba phòng đều khép kín, phòng khách tối om, dễ dàng hành động.

Lén lút mò ra ngoài, vừa mở cửa tôi đã ngáy người.

Bác sĩ mặc áo ngủ xanh thẫm, tôn lên làn da trắng như ngọc, anh không đeo kính, chặn đắp đến ngang lưng, nằm nghiêng trên giường với tư thế tiêu chuẩn trong tranh mỹ nhân ngái ngủ, tay trái chống đầu, tay phải cầm điện thoại, cười xấu xa y như tôi tưởng tượng, bị tôi đột kích nên mặt hầy còn ngơ ngác.

Tôi khép cửa, chống nạnh phẫn nộ: "Đồng chí Cổ Ngụy, sao đồng chí có thể bình thản như thế!"

Bác sĩ ngồi dậy: "Làm sao?"

Tôi: "Đồng chí đi gặp ba mẹ vợ cơ mà!"

Bác sĩ: "Ừ."

Tôi: "Anh phải thấp thòm không yên, nửa đêm vỗ gối chứ?" (Không phải do tôi tiêu cực, mà là ba mẹ chưa thể hiện thái độ, tôi không bình tĩnh được, ai trải qua rồi chắc biết... Hơn nữa nhà tôi còn có một "vết xe đổ".)

Bác sĩ bật cười: "Anh đến cưới vợ chứ có phải đi cướp ngân hàng đâu."

Hai chữ "cưới vợ" nhắm chìm mọi âu lo vô có.

Bác sĩ xách tôi lên giường, bọc chăn kín mít, nhẹ nhàng vuốt ve tóc tôi, bây giờ tôi mới nhớ ra, nãy mình chui trong chăn cọ qua cọ lại chắc bây giờ đầu không khác gì tổ quạ...

Bác sĩ: "Những gì cần nói anh đã trình bày hết với ba em rồi."

Tôi: "Thầy Lâm không làm khó anh à?"

Bác sĩ: "Không, nhưng chắc cũng có vấn đề, có khi giờ đang bàn bạc với mẹ em."

Tôi: "Hay là... chúng mình cũng bàn bạc đi?"

Anh: "Bàn cái gì?"

"...Bí kíp vượt rào?" OK, hình như chẳng có gì để bàn bạc cả.

Tôi mơ màng nhìn bức tranh sơn dầu treo trên tường, nông trại điển viên, ánh nắng chan hoà khiến ta chợt nhận ra sao cuộc đời có thể dịu dàng đến thế.

"Bác sĩ, hát em nghe đi. Cái bài trong "Hành trình bước vào thế giới điện ảnh" lần trước ấy."

"Anh không nhớ lời."

"Thì ngâm nga thôi."

Giọng Bác sĩ rất êm tai, không biết người khác thấy thế nào nhưng riêng tôi thì say như điệu đờ. Thế nên, tôi chìm vào giấc nồng lúc nào không hay...

Sáu giờ sáng hôm sau, tôi tỉnh giấc khi trán vẫn kê lưng Bác sĩ, vào phòng vệ sinh phải đi qua bếp, thấy cửa mở, ba mẹ đều ở bên trong.

Đúng là nhiều tâm sự có khác, chẳng ai ngủ nướng nổi.

Tay cầm phôi mềm, mẹ nhìn tôi từ đầu đến chân. Khi ấy não tôi còn chưa đi vào hoạt động, bị radar mẹ quét qua quét lại, hoảng loạn khai báo: "Bọn con không làm gì cả." Nói xong tôi chỉ muốn tự cắn đứt lưỡi...

Thầy Lâm vội hoà giải một cách sút sạo: "Nem sắp, sắp cháy rồi."

Tôi tỉnh ý nhận ra, có vẻ như hôm nay mẹ tôi là nhân vật chính.

Khi ra mắt gia đình, nam và nữ hoàn toàn lo lắng về những chuyện khác nhau. Ví dụ như tôi, lần đầu tiên gặp ba mẹ Bác sĩ, trong đầu toàn là câu hỏi, nên làm gì cho đúng, nên nói gì cho hay, trả lời như vậy đã rõ ràng chưa, đủ công dung ngôn hạnh chưa, nên nhanh nhẹn hay dịu dàng, vân vân và mây mây, một lòng mong mỏi Tiết Bảo Thoa trong tôi thức tỉnh, để người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Còn Bác sĩ, lần đầu đến nhà, anh có vẻ bình tĩnh hơn tôi nhiều, anh chỉ lo, làm thế nào để thuyết phục ba mẹ rằng chúng tôi rất hợp nhau và tương lai có thể chung sống hoà thuận, tốt nhất là đưa ra một kế hoạch năm năm hoàn hảo.

Vậy nên sau bữa cơm chiều, khi nghe thầy Lâm hô: "Lâm Chi Hiệu, xuống nhà đi bộ với ba", Bác sĩ mỉm cười nhìn tôi, rồi ngồi xuống đối diện mẹ.

Mẹ tôi ung dung rót cho anh một chén trà.

Đây là chia để trị ư?

Ra thang máy, tôi nắm tay thầy Lâm: "Ba, tối qua ba nói gì với Bác sĩ thế~"

"Chẳng nói gì cả."

"Thầy Lâm, con đang nghiêm túc đấy!"

"Chuyện này rất nghiêm túc mà."

"Ít nhất ba phải rõ ràng một chút chứ, ba ủng hộ hay là rất ủng hộ?"

"Không rất rất ủng hộ."

Tôi khựng lại.

Thầy Lâm liếc tôi: "Có ai bảo là không ủng hộ đâu, con sợ cái gì?"

"Công lực của ma ma đại nhân cao thâm quá, con sợ Cố Ngụy đến mẫu xương cũng không thừa."

"Chặc." Thầy Lâm lắc đầu, "Gái lớn gả chồng."

Trên đường về thành phố Y, Cố Ngụy bảo tôi: "Đừng lo."

"Em có lo đâu."

"Em đang vặn ngón tay."

"Ba mẹ em hẳn là, là rất quý anh, đúng rồi, chắc chắn luôn, thanh niên kiểu mẫu bận rộn cứu người." Tôi lại bắt đầu xàm.

Bác sĩ cười: "Anh chuẩn bị sẵn sàng rồi."

"Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?"

"Đón nhận thử thách của tổ chức."

"Ba mẹ em không vô lý lắm đâu."

Lúc chờ đèn đỏ, Bác sĩ mới khoan thai trả lời: "Hôn nhân không phải chuyện đơn giản, ba mẹ em có tính toán cho em cũng là điều dễ hiểu. Những chương ngại có thể vượt qua thì không thể gây cản trở."

Đi dạo xong về nhà.

Mẹ: "Lâm Chi Hiệu, con lại đây."

Tôi nghĩ vài giây, rồi ngồi xuống cạnh Bác sĩ.

"Cố Ngụy." Đây là lần đầu tiên thầy Lâm gọi tên đầy đủ của Bác sĩ, "Hai đứa đều đã lớn, có quan điểm riêng, có cuộc sống riêng của mình. Các con phải tự thấu hiểu điều đó, ba mẹ không can thiệp gì thêm."

"Nhà bác chi có một đứa con gái, nhà họ Lâm cũng chỉ có mình Hiệu Hiệu. Bác không mong nó sống trong giàu sang phú quý, chỉ mong sao mãi bình an mạnh khỏe." Mẹ quay sang nhìn tôi, "Lớn rồi vẫn chưa cạo xát xã hội, còn ngây thơ nông nổi, nhà bác vẫn mong có thể ở gần con bé. Thành phố X xa như vậy, gặp gỡ đâu thể thường xuyên, bác vẫn không nỡ."

"Nhưng ba mẹ không thể bên nó cả đời, ở với nhau vài chục năm các bác mới hiểu thế nào là bên nhau đến già. Hai đứa còn trẻ, tương lai còn dài, phải biết chăm sóc lẫn nhau, cứ vậy đi."

Tối hôm ấy, mắt tôi ướt nhoe lúc nào không hay.

Cố Ngụy gật đầu: "Cháu sẽ cố gắng nhất có thể."

Sau này, tôi hỏi làm thế nào anh có thể thuyết phục mẹ trong vòng nửa tiếng đồng hồ, anh chỉ cười không nói.

Tết về nhà, tôi hỏi mẹ: "Mẹ, lần trước Cố Ngụy nói gì với mẹ mà mẹ đổi ý nhanh thế?"

Mẹ: "Mẹ bảo, sao nó lại thích mày, nó bảo, không biết, lúc nhận ra thì đã muộn. Mẹ bảo, nhà không nỡ để mày đi xa, sợ mày khổ, nó bảo, nhà con đều rất quý Hiệu hiệu, luôn sẵn sàng chờ cô chú về hưu đến thành phố X. Mẹ lại hỏi, sau này chúng mày định như thế nào, nó bảo, cháu vẫn luôn coi Hiệu Hiệu như vợ tương lai. Nói như thế rồi thì tao còn biết làm gì?"

Tôi: "Thế à, anh ấy chẳng bảo gì với con cả."

Mẹ lườm tôi: "Nói cho mày làm gì? Có chấp như thế."

Sau đó thầy Lâm ngồi cạnh bàn tía: "Ba hỏi ở bệnh viện nhiều cô gái trẻ thích nó lắm phải làm sao bây giờ? Nó bảo, nếu có thì đã có rồi, trước không có thì sau cũng sẽ không."

Thầy Lâm, sao thầy có thể hỏi được thế?

(rõ ràng chỉ đến thăm nhà bình thường, sao đã thành chiến trận cầu hôn rồi thế này?)

Bác sĩ: "Đánh nhanh diệt gọn."

(>_<)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chi Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vận Đào Hoa

Từ khi được bố mẹ đồng ý, Cố Ngụy có vẻ thoải mái hơn nhiều.

"Bác sĩ, nhìn anh tung tăng như gió ấy?"

"À, áp lực tinh thần có thể làm tăng thêm trọng lượng cơ thể đấy."

Cái quái gì vậy...

Nghi phép ngày thứ ba, tôi bị Ân Ti triệu hồi đến cửa hàng áo cưới. Ân Ti đã mặc váy voan trắng, sóng vai bên Kim Thạch diện âu phục phẳng phiu, như một đôi uyên ương vừa bước ra từ trang tiểu thuyết. Lúc tiếp tân dẫn tôi và Cố Ngụy đến phòng thử đồ, "chồng vợ hài" đang nhìn nhau đăm đăm trước gương.

"Khụ, khụ, bọn tao đến sớm hay đến muộn đây nhỉ?" Nói chung là đến không đúng lúc.

Ân Ti ung dung bước tới: "Tao giúp mày làm quen với các "thủ tục" trước thôi, không đến khi mày lên xe bông lại rồi rít cả lên. "Vừa nói vừa xoay một vòng, "Bộ này thế nào?"

Tôi thành thật gật đầu: "Như tiên giáng trần. Kim Thạch, cẩn thận không bị cướp dâu đấy."

Ân Ti nở nụ cười tiêu chuẩn, đưa một bộ váy cho tôi: "Phù dâu thân mến, mày cũng phải đi thử đồ đấy."

Tôi nhìn bộ váy phù dâu hường phấn trước mặt: "Hự...Tao có thể làm phù rể không?"

Kim Thạch: "Tất nhiên, cơ mà phù rể phải uống rượu đấy."

...Tôi chấp nhận số phận, cụp đuôi vào phòng thử đồ.

Vừa cởi áo jeans ra, Ân Ti đã xách váy chui vào.

"Ấy ấy, mày..."

"Tiêu San làm sao thế?"

Đợt tết, Tam Tam bỏ hơn 300 nghìn đi thấp hương cầu duyên. Sự thật chứng minh, Phật tổ không gạt ai bao giờ. Chẳng được bao lâu, "hoa đào" của Tam Tam nở ngập trời, nguyên văn lời nó là, tích trữ suốt hai mươi mùa xuân để khoe sắc vào đúng năm nay...

Ân Ti: "Rồi hồn thoát xác luôn hả?"

Tôi cố gắng đơn giản hoá vấn đề: "Nó lọt vào mắt xanh một anh chàng cao ráo, đẹp trai, nhà có điều kiện. Nhưng đồng chí Tiêu San thà chết cũng không khuất phục."

"Không thích à?"

"Nó-cảm-thấy nó không thích."

"Chắc chắn, con bé này dờ hơi thế không biết. Máy lần trước, hơn mười một giờ đêm còn gọi điện cho tao, Ân Thạch nghe máy mà đầu dây bên kia chỉ thờ dài thườn thượt chẳng nói chẳng rằng, khuấy đục ngẫu cuộc sống êm đềm của tao."

"Tao quen rồi..."

Ân Ti than một câu: "Tí nữa tao phải làm công tác tư tưởng cho nó" rồi chui ra ngoài.

Váy phù dâu là dáng mullet, trước ngắn sau dài, tôi ngượng ngùng mãi mới chịu đi ra: "Ân Ti..."

Lúc đó, Cố Ngụy đang ngồi trên sofa nói chuyện với Kim Thạch, thấy tôi ra ngoài bỗng cứng đờ, mắt từ từ, từ từ nheo lại.

Ánh mắt đặc biệt nguy hiểm

Tôi như bị đóng đinh tại chỗ, chỉ biết cắn môi trợn mắt nhìn lại, lòng mặc niệm "Chỗ đông người, anh tép tép lại một chút một chút một chút một chút..."

"Thế nào? Đẹp không?" Ân Ti đi tới, "Bác sĩ?"

Nụ cười nhàn nhạt đã trở lại trên môi Cố Ngụy, anh gật gù đầu không nói, ánh mắt vẫn chưa chịu rời đi.

Xi... Cái tên này!

Tôi đảo quanh: "Tam Tam đâu rồi?"

Kim Thạch: "Vừa gọi điện bảo có việc về trước, hình như là đồng nghiệp đến gặp."

Tôi và Ân Ti nhìn nhau, lập tức quay đầu vào phòng thay quần áo.

Trên đường về, Kim Thạch vẫn không hiểu tại sao bọn tôi lại hưng phấn như vậy: "Hai người vội vội vàng vàng làm gì thế?"

Tôi: "Hóng biến."

Ân: "Hóng biến."

Dọc đường, tôi bỏ túi một khoá cơ bản cho Ân Ti về anh nhà giàu đẹp trai này. Chàng họ Tiêu, dung mạo song toàn, trú tại công ty liên doanh Trung – Nhật, âm thầm bóc lột sức lao động của đồng bào, có quan hệ hợp tác lâu dài với Viện Thiết kế của Tam Tam, khi gặp kỹ sư Tiêu, duyên phận đã bắt cho anh một mũi tên của thần Cupid, bắt đầu cuộc theo đuổi đầy mồ hôi và nước mắt. Tiếc rằng từ nhỏ Tiêu kỹ sư đã sống dưới lá cờ quang vinh của chủ nghĩa Mác Lê-nin, với lập trường vững vàng, quyết tâm sắt đá, thà chết không lùi bước, thế nên... vẫn khắc khoải tới tận bây giờ.

"Dừng xe lại." Ân Ti mắt super soi đã phát hiện ra cặp nam nữ chính, "Kia có phải Tiêu kỹ sư của chúng ta không?"

Cách cửa xe 300m hướng 10 giờ, một nam một nữ đang giằng co. Mặt mày nhăn nhó, không hề nói chuyện, nhìn rất có tướng phu thê.

"Ui ui, bỏ mắt quá." Ân Ti cảm thán, rút điện thoại ra nhắn tin, "Bae, có cần cứu viện không?"

Trong khi đó, tôi không hề bỏ qua bất kì phản ứng nào của Cố Ngụy bên cạnh: nhướn mày, mắt từ từ nheo lại, rồi một bên khoé miệng hơi nhếch lên.

Nụ cười "trong sáng" biết bao.

"Anh quen à?" Tôi thì thăm hỏi.

Cố Ngụy nhếch môi. Có biến!

Chúng tôi cứ "núp lùm" như thế hóng hót cho đến khi thấy mẹ Tam Tam xuống đường, xách cả hai lên nhà.

Trước bữa trưa, tôi nói chuyện điện thoại với Tam Tam.

"Hiệu Hiệu, có bao giờ Bác sĩ làm cho mày cảm thấy rất áp lực không?"

"Mày muốn nói đến phương diện nào?"

"Hôn nhân, gia đình, tương lai."

"Chưa bao giờ. Cố Ngụy rất điềm đạm..."

"Vậy nên thực sự yêu một người là biết nghĩ cho người đó chứ không phải cứ dồn nhau vào chân tường đúng không?"

"Tam Tam, mỗi người có một tình yêu của riêng mình, cách bọn tao yêu nhau chưa chắc đã thích hợp với mày. Đừng bận tâm về những thứ chỉ mang tính hình thức, miễn hiểu rõ bản chất của vấn đề là được. Nếu mày thực sự thích thì hãy cho cả hai một cơ hội, đừng để lỡ mất nhau." Nghĩ đến chàng Tiêu từ thành phố X lặn lội đến tận đây, tôi thở dài, "Tam Tam, sự kiên nhẫn của một người đàn ông luôn luôn có giới hạn, trừ khi họ thực sự không nỡ bỏ đi."

Buổi chiều, chúng tôi về Thành phố X, Tam Tam đi nhờ xe, trông nó hơi bất an.

Qua kính chiếu hậu, Bác sĩ nhìn chiếc Volvo màu đen dai dẳng bám đuôi, cười rất nguy hiểm.

Tối hôm đó, tôi nghe nửa tiếng đồng hồ mới hiểu được quan hệ của Bác sĩ và Tiêu Trọng Nghĩa. Cụ thể là, ông nội của Bác sĩ là anh họ của bà nội của Tiêu Trọng Nghĩa, về sau hai ông bà lần lượt lập gia đình, sinh con đẻ cái, hai nhà chỉ gọi là có quen biết sơ sơ, cho đến hơn ba mươi năm trước, trong một lần họp mặt, con trai thứ của ông và con gái út của bà trúng tiếng sét ái tình rồi đến với nhau.

Mà ba của Bác sĩ là con trai cả của ông, ba của Tiêu Trọng Nghĩa là con trai thứ của bà.

Nói chung là, thím của Bác sĩ là cô của Tiêu Trọng Nghĩa.

Nghe xong tôi chỉ biết nói một câu: "Phức tạp hơn cả Hồng Lâu Mộng...", rồi "Trái đất này tròn thật!!!"

Một tuần sau, tôi và Cố Ngụy đang rúc trên sofa xem phim thì nhận được tin nhắn của Tam Tam: "Gọi điện cho tao."

Tôi chấp nhận số phận, bấm máy: "Sao thế?"

"Hiệu Hiệu, mày làm sao thế?"

"Eiii, trò này xưa rồi Diễm ơi."

"Hả? Sao đang yên đang lành lại sốt cao, đau bụng?"

"...Mày nghĩ chàng Tiêu nào to bằng hạt tiêu à?"

"Cố Ngụy đâu? Không có ở đây à?"

"Mày được lắm..."

"Mày đừng lo, đừng lo, tao sang ngay đây."

Tít tít tít, kết thúc cuộc gọi.

Bác sĩ ngồi cạnh tôi, mặt đầy suy tư.

"Chắc... lại làm cameo."

Bác sĩ nhếch miệng: "Thích thì thích, không thích thì nói thẳng ra, cứ lằng nhằng rồi sau này có ngày hối hận."

Tôi: "Tam Tam mới nghĩ đến một, chàng Tiêu đã tính đến bảy, tám rồi, không thể nào đồng điệu được."

Bác sĩ lạnh nhạt: "Nếu tình không sâu thì sao phải tính xa như thế."

Nhớ đến câu "Cho em một năm" của Bác sĩ, tôi bỗng cảm thấy thật may mắn vì anh có thể kiên nhẫn như vậy, nhào lên hôn một cái: "Bác sĩ là tốt nhất."

Bác sĩ: "Em vừa đắm vừa xoa đây à."

Bác sĩ: Sau khi biết bọn anh là họ hàng xa, Tiêu San về nhà đánh cho Tiêu Trọng Nghĩa một trận.

(Đàn ông có tuổi rồi mà còn thích giấu diếm làm gì không biết?)

Bác sĩ: Ba mươi đời trước, tất cả cũng là người một nhà cả thôi.

(...)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Dâu Trưởng Nhà Họ Cố

Nếu trước kia, cuối tuần chỉ có hai đứa dính lấy nhau thì sau chuyến về thành phố X lần này, tôi và Cố Ngụy bắt đầu dành nhiều thời gian hơn cho gia đình. Từ bạn gái thẳng thừng lên vợ sắp cưới là một cảm giác thật vi diệu, khó mà diễn tả bằng lời, bỗng chốc, chuyện của hai người trở thành chuyện của hai gia đình, tình cảm giữa hai người trở thành tình cảm giữa hai gia đình.

Ước chừng hai tuần chúng tôi về nhà Bác sĩ một lần, cả nhà sum họp thuận hoà. Cố Ngụy không ngờ tôi và ông bà nội của anh lại hợp nhau đến vậy. Còn nhà tôi, kể cả người đã lặn biệt tăm lâu nay như Lâm Chi Học cũng tranh thủ thời gian mời Bác sĩ đi uống trà mỗi lần đến thành phố X công tác, làm tròn bốn phận của một người anh. Ở nước Đức xa xôi, Lâm Chi Nhân còn trắng trợn đe dọa qua video call: "Anh dám bắt nạt chị tôi thì có xa mấy tôi cũng sẽ tìm ra và giết anh."

Đầu tháng 7 được nghỉ gần ba mươi ngày, tôi về thành phố Y thăm bà nội, bà ngoại, giúp Án Ti chuẩn bị hôn lễ, cuộc sống thật êm đềm, thoải mái.

Đề rồi người nào đó sống "khó chịu", đã lao tới thành phố Y ngay từ cuối tuần đầu tiên tôi về nhà.

Lần thứ hai đến nhà tôi, Bác sĩ thảo luận chuyện chăm hoa cỏ với mẹ, bình luận về xe cộ với thầy Lâm, đã thành "xe nhẹ đường quen" cả rồi.

Cuối tuần thứ hai, bà ngoại vô cùng hài lòng khi thấy một anh bác sĩ mặc tạp dề cũng đẹp trai diên đảo, bặm chắt xạo xáo trong bếp như một người đầu bếp thực thụ.

Cuối tuần thứ ba, Bác sĩ cùng bà nội tán gẫu hơn một tiếng về Tam Tào, có người quen bắt gặp anh tản bộ với thầy Lâm còn cười trên: "Thầy Lâm đi dạo với con rể đấy à?"

(Tam Tào: Tào Tháo và hai con trai.)

Ngày chủ nhật cuối cùng trước khi về thành phố X, Bác sĩ chính thức xin chỉ thị của ba mẹ tôi: "Cuối tuần này là kỷ niệm sáu mươi năm ngày cưới của ông bà nội con, con rất mong Hiệu Hiệu có thể đến chung vui."

Cứ vậy tôi bị đóng gói xách về thành phố X.

Bản khoản không biết nên tặng quà gì vào ngày trọng đại như vậy, nên tôi đã mở một cuộc trưng cầu dân ý từ hội chị em.

Tam Tam: "Tặng cháu dâu."

Án Ti: "Tặng chất."

Tôi...

Bác sĩ cười: "Em tặng gì ông bà cũng thích mà."

Cuối cùng, tôi chọn được một đôi chén bằng sứ xanh, mờ con mưa bụi, đơn giản mà nhẹ nhàng. Tôi không biết nhìn đồ sứ, chỉ thấy đẹp là mua. Gặp nhau giữa khói lửa chiến tranh, hơn năm mươi năm đồng cam cộng khổ, tình cảm của ông bà như gốm sứ được gột rửa cùng năm tháng, mềm mại mà cổ điển, mộc mạc nhưng thanh nhã.

Tôi rất hài lòng đi gói quà, tò mò hỏi Bác sĩ: "Anh không chọn quà đi à?"

Bác sĩ cười tủm tỉm: "Món quà như em vẫn chưa đủ lớn à?"

Trên đường về tôi mới ngộ ra, quà của anh, là tôi...

Ông bà nội của Bác sĩ tính tình đôn hậu hiền lành, khi nhận được quà, hai cụ thích lắm, bà cầm tay tôi; "Tiểu Bắc để Hiệu Hiệu ở lại với ông bà hai ngày đi."

Tất nhiên, Bác sĩ không có ý kiến gì cả. Và thế là, tôi chính thức ở trong "phòng của Tiểu Bắc", nằm trên "giường của Tiểu Bắc", xem "ảnh hồi nhỏ của Tiểu Bắc", không quên gọi điện cho Bác sĩ: "Giờ mới biết hồi bé anh khóc toản trợn mắt đấy~" (người khác thường nhắm hoặc híp mắt).

Bác sĩ rất bình tĩnh hăm dọa tôi: "Lâm Chi Hiệu, bây giờ đường vắng, anh lái về nhà chỉ mất nửa tiếng thôi đấy." Anh có vẻ rất bất mãn vì ngay cả mình còn chưa được hưởng chế độ đãi ngộ "ở cùng tôi suốt 24/24 giờ".

Tối thứ sáu, ba mẹ và Bác sĩ đều về nhà ăn cơm với ông bà. Ăn tối xong, tôi và mẹ Bác sĩ đang rửa bát thì bị ai đó xách về phòng với lí do "lâu ngày không gặp, phải xích lại gần nhau hơn".

"Sáng mai cô và chị họ bay từ thành phố Z qua đây, Cố Tiêu đêm mai bay, sáng ngày kia đến cùng bố mẹ nó."

Tôi bỗng cảm thấy, lực lượng lần này có vẻ hơi hùng hậu...

"Sau đó, mình đi studio chụp ảnh gia đình."

Không biết từ lúc nào, miệng tôi đã thành hình chữ O. Ảnh – gia – đình?

Bác sĩ khẽ thở dài: "Sức khỏe của bà nội bây giờ không ổn lắm. Nhà cô thì xa xôi, Cố Tiêu ở nước ngoài, tranh thủ dịp này gặp mặt... cũng có khi là bức ảnh gia đình cuối cùng."

Tay tôi lợm thộm trong bàn tay anh, nhìn vào đôi mắt ấy, chưa bao giờ như bây giờ tôi cảm thấy mình không chỉ là Lâm gia Nhị cô nương ngày nào nữa.

Anh ôm lấy gò má tôi: "Đã hiểu vì sao anh muốn em về cùng chưa?"

Họng tôi khô khốc.

Khẽ nhắm mắt, vùi đầu vào ngực anh: "Bác sĩ, sau này anh phải tốt với em một chút."

Bác sĩ bật cười vì biểu cảm anh dừng hy sinh của tôi: "Ừ, nếu không ông bà sẽ băm anh ra làm thịt."

Tôi biết anh chị họ và vợ chồng cô ruột Bác sĩ sắp đến. Nhưng tôi không biết, nhà họ không chỉ có bốn người.

Vậy nên sáng thứ hai, khi mở cửa, thấy một cô bé chỉ cao ngang đầu gối của tôi, mặc áo thủy thủ, đội mũ nôi, giơ tay thật cao mắt chớp chớp nhìn tôi, tôi đã anh dừng hy sinh.

Bác sĩ từ phía sau đi ra, ôm bồng con bé lên: "Lục Nguyệt đến rồi này."

Nhìn con bé cười toe, ôm cổ Bác sĩ, nũng nịu gọi một tiếng "Cậu...", con tìm tôi bằng yếu mềm

Bác sĩ quay sang phía tôi: "Đây là mẹ. Lục Nguyệt chào mẹ đi nào."

Hàng mi cong cong y đúc Cổ Ngự chớp chớp nhìn tôi, giọng ngọt như kẹo: "Con chào mẹ..."

Tôi hoàn toàn mất năng lực phản kháng, như đang say ngây ngất trong thùng rượu đỏ.

Chị họ Bác sĩ rất giàu, lúc học nghiên cứu sinh, không những có được bằng cấp mà còn cuồn luôn sếp của công ty thực tập về nhà. Andrew là người Anh, cao ráo lịch sự, cười lên thấy những nếp nhăn nho nhỏ nơi khoé mắt. Mừng sáu tháng sáng năm ngoái, hai người sinh con gái đầu lòng đặt tên là Lục Nguyệt.

Bữa tối bắt đầu trong tiếng nói cười rộn rã, tất nhiên tôi và Bác sĩ cũng bị đem lên thớt mấy lần, nhất là khi Andrew bảo: "Em dâu, gọi như thế là đúng rồi nhĩ? Cho các em mượn Lục Nguyệt làm phù dâu nhĩ đây". Thời gian còn lại, tôi tập trung bóc tôm chiên xi dầu cho Lục Nguyệt. Chúng tôi phối hợp rất ăn ý, con bé còn khăng khăng đòi dứt sủi cào cho tôi...

Chè chén no say, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, nhà ông bà có năm phòng, hai cụ một phòng, cô chú một phòng, anh chị họ một phòng, ba mẹ Bác sĩ một phòng...

Vậy nên, lúc mọi người đang ngồi trò chuyện sau bữa cơm tối, mẹ Bác sĩ hỏi chúng tôi: "Tối nay hai đứa... định thế nào?"

Bác sĩ hỏi búp bê nhỏ trong lòng tôi: "Tối nay Lục Nguyệt muốn ngủ cùng mẹ không?"

Lục Nguyệt đang bận nghịch cúc áo sơ mi của tôi, ngoan ngoãn gật đầu (Ở nhà Lục Nguyệt ngủ một mình).

"Thế có cần cậu không?"

"Có ạ."

Sau đó Bác sĩ thân nhiên bảo tôi: "Em đưa Lục Nguyệt lên tầng trên tắm, có bồn tắm đấy."

Tôi cảm thấy... thực ra chẳng có gì liên quan đến mình...

Tắm cho Lục Nguyệt là một trải nghiệm rất tuyệt vời, con bé ngoan ngoãn, đầu quấn khăn hồng, lúc xoa sữa tắm bảo duỗi tay thì duỗi tay, bảo gãi chân thì gãi chân, tắm xong bôi kem dưỡng da còn thơm tôi cái chụt, nũng nịu: "Cảm ơn mẹ~."

Sấy tóc xong xuôi, tôi ôm Lục Nguyệt về phòng ngủ, khe khẽ đựng đưa trong điệu chúc bé ngủ ngon, bây giờ Bác sĩ đã tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường đọc sách.

Anh ôm Lục Nguyệt, mấp máy môi: "Ngủ nhanh thế."

Tôi chui vào chăn: "Andrew bảo đêm qua háo hức quá nên thức khuya."

Lục Nguyệt nằm giữa hai chúng tôi, tiếng thở khe khẽ. Tôi vừa nhìn hàng mi cong vút và đôi môi chúm chím, vừa nghịch tay con bé: "Nếu trẻ con đứa nào cũng như Lục Nguyệt thì đã chẳng có hàng ngũ DINK."

(DINK: Dual income, no kids.)

Bác sĩ: "Gen nhà anh tốt lắm đấy."

Tôi bĩu môi.

Bác sĩ: "Không tin em thử thì biết."

Tôi: "...Đồ xấu tính."

Tắt đèn. Đi ngủ.

Bác sĩ: Anh còn nhớ bà nội bảo, "Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia."

(Trích Kinh thi, dịch nghĩa: Đã về nhà chồng, gia đình ắt sẽ thuận hoà êm ấm)

Chương 36: Là Chị Dâu Khó Lắm, Phải Đâu Chuyện Đùa

Ông bà nội ngồi chính giữa, xung quanh con cháu sum vầy.

Nhiếp ảnh gia hô: "Mọi người cười lên nào."

Cố Ngụy đứng bên nắm lấy tay tôi. Màn trập đóng lại trên khoé môi anh nét cười cong cong.

Một lời thành sấm, bức ảnh gia đình cuối cùng.

Chụp ảnh xong, cả nhà kéo nhau đến nhà hàng. Ngồi đối diện gia đình chú thím nhưng đầu óc tôi đang mải lạc trôi giữa trời: Tam Tam yêu quý, mày sắp có một người cô hết mực đoan trang..

Cùng một cậu em chồng khó chiều.

Và rõ ràng là cậu em này không được thích tôi cho lắm.

Trong bữa ăn, bà nắm chặt tay ông, miệng nở nụ cười đầy đặn nguyện nhìn cảnh con đàn cháu đống. Và rồi câu chuyện chuyển sang một chủ đề mới: "Tiểu Nam, bao giờ cháu mới dẫn bạn gái về nhà ra mắt ông bà đây?"

Trước kia tôi đã thám thính được ba tin tình báo từ Cố Ngụy: Một, đồng chí Cố Tiêu thay bạn gái cũng gần như thay áo. Hai, chú thím rất muốn nó về nước nhưng nó không chịu. Ba, nó mới chia tay với người yêu.

Cố Tiêu: "Bà nội đang ép cháu bước vào nắm mồ hôn nhân đấy ạ?"

Mặt ba Cố Tiêu tối sầm lại.

Chị họ vội vàng xoa dịu tình hình: "Cố Tiêu còn nhỏ, ông bà cứ lo cho đôi nhà Cố Ngụy trước đã."

Thím Tiêu: "Tiểu Bắc thỉnh thoảng ngó ngó Cố Tiêu một tí, chẳng mấy nữa là nó về nhà rồi."

Cố Tiêu đặt đũa xuống nhăn nhó: "Mẹ..."

Chị họ kịp thời cắt lời: "Thế Cố Tiêu thích mẫu bạn gái như nào?"

Cố Tiêu tựa lưng vào ghế, hất cằm về phía tôi: "Nói chung là không phải như kia."

Cả hội trường câm nín.

Sao dạo này đang ăn đang uống cứ có người chĩa súng về phía tôi vậy?

Cố Ngụy hơi nhú mày, lạnh giọng trả lời: "Được thế thì còn gì bằng."

Tôi ngẩng lên ban cho Cố Tiêu một nụ cười kiêu "người lớn không thèm chấp trẻ con".

Hôm sau Cố Ngụy phải đi làm nên ăn tối xong chúng tôi tạm biệt ông bà nội, gói ghém ra về. Mẹ Bác sĩ đang dẫn hai đứa đi đường cẩn thận thì Cố Tiêu vội vàng xách túi chạy theo, chỉ quãng lại đứng một câu "con ở nhà anh" cho bố mẹ, rồi đứng cạnh Cố Ngụy như thần giữ cửa.

Thím Tiêu hít một hơi thật sâu: "Phòng con dọn xong rồi..."

Cố Tiêu: "Anh em lâu lắm không gặp nhau, bọn con phải đi hâm nóng tình cảm chứ."

Thím Tiêu hơi lúng túng nhìn chúng tôi. Tôi cười an ủi: "Cháu về đi học..."

"Anh chị không rảnh tiếp đón mà?" Cố Ngụy chặn lời tôi.

Cố Tiêu hứ một tiếng: "Chưa cưới mà đã..."

Thằng bé này cổ tình chọc gậy bánh xe đúng không!

Chị họ đi qua khoác tay Cố Tiêu: "Chẳng mấy khi em về, ở nhà cho ông bà đỡ buồn. À cả Lục Nguyệt nữa. Lâu lắm rồi Lục Nguyệt chưa gặp cậu."

Lục Nguyệt đang ôm cổ Andrew, nghe vậy quay sang nhìn Cố Tiêu ba giây, rồi quay ngoắt sang chỗ khác, nín chặt cổ ba.

Có đứa con như thế thì còn cần gì hơn!!

Ba ngày nữa Cố Tiêu về Mỹ, nhà chị họ ở lại thành phố X một tuần. Từ đó, cuộc sống của tôi và Cố Ngụy có thêm một thú vui mới: Skype với Lục Nguyệt.

Một ngày cuối tuần tháng chín, tôi đi thư viện thành phố tìm giúp Tiểu Thảo hai cuốn sách nghe nói sắp ngừng tái bản. Bác sĩ chỉ trực nửa ngày, chắc tầm này cũng sắp đến, tôi đứng đờ ra ngoài. Tôi mới biết một tiệm mì nằm thiên nhiên, còn đang tính trưa nay có nên dẫn anh đến thử không, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Thiệu Giang.

Anh bước từng bước khoan thai trên bậc thềm, mọi thứ vẫn hết như hồi ấy. Sáu năm trước, lần đầu tiên tôi gặp anh ấy cũng là ở bậc thang trước cửa thư viện trường.

"Lâm Chi Hiệu!" Anh ta có vẻ ngạc nhiên, "Không ngờ lại gặp em ở đây."

"Hi." Thiệu Giang hơn tôi một năm, cũng học nghiên cứu sinh ở thành phố X, tính ra phải hơn ba năm rồi chúng tôi chưa gặp nhau.

"Em đi mượn sách à?"

"Tra mấy thứ linh tinh thôi ạ."

"Cho luận văn tốt nghiệp?"

"Vâng. Kiểu kiểu thế." Sao anh ta biết mình đang học nghiên cứu sinh?

"Định tiếp tục học lên tiến sĩ hay đi làm?"

"Em vẫn chưa quyết định."

Thiệu Giang cười cười: "Lâu lắm không gặp."

"Vâng. Cũng lâu lâu rồi." Tôi cảm thấy lẽ ra đây phải là lời mở đầu.

Cả hai im lặng.

Tôi cảm thấy cứ im lặng như vậy thì hơi kỳ cục, nên chủ động hỏi: "Anh đang học tiến sĩ à?"

"Không, anh làm ở đài truyền hình rồi."

"Nơi công tác lý tưởng rồi. Chúc mừng anh nhé."

"Thực ra cũng không tốt như mình tưởng tượng." Rồi anh ta kể chuyện làm mấy chương trình tin tức phóng sự vừa cực vừa chán. Thực ra tôi định nói, làm thời sự cũng ổn đấy chứ, có khi những chương trình khác còn loạn lạc hơn. Ví dụ như chương trình giải trí, đã không ổn định, còn hay gặp các thể loại sự cố khi ghi hình, từ nội dung lẫn hình thức. Ví dụ như chương trình đời sống, rườm rà phức tạp, nếu phù hợp với sở thích còn đỡ, nếu không thì chẳng khác nào đây đọa.

"Em về trường một mình?"

"Không, em đang đợi người tới."

Chúng tôi trao đổi câu được câu chăng cho đến khi Bác sĩ đến. Hai bên chào hỏi nhau, tôi tạm biệt Thiệu Giang.

Lúc ăn trưa, Bác sĩ hỏi: "Vừa nãy là ai?"

Chẳng mấy khi thấy anh tò mò, tôi cười: "Tình đơn phương thời đại học của em."

Tam Tam – kẻ đến ăn chực – ngẩng phắt dậy, mắt long lanh: "Mày gặp cái anh hồi xưa mày thích á?"

Bác sĩ vẫn nhàn nhạt: "Thảo nào cả bữa cơm đầu óc cứ để đâu đâu."

Em để đâu đâu lúc nào? Em chỉ đang hoài niệm cuộc sống sinh viên thôi... "Anh ấy hơn em một lớp, gặp nhau ở prom kỷ niệm ngày thành lập trường hồi năm hai, viện bọn em với viện anh ấy không có liên kết gì với nhau nên về sau cũng chẳng qua lại nữa."

"À à đúng rồi..." Tam Tam đang ăn ngấu ăn nghiêng chột ngẩng lên nhìn Bác sĩ, "Em thấy hai người rất giống nhau luôn ấy."

Bác sĩ cười cười, cúi đầu ăn. Tôi cảm thấy không khí hơi là lạ, nhưng lại không biết bỏ đi đâu.

Tam Tam đang ăn thì có điện thoại báo tăng ca. Com nước xong xuôi, Bác sĩ lững lờ ngồi trên sofa đọc sách, tôi nấu cháo thập cẩm, vừa khuấy vừa ngẩn ngơ nhìn góc nghiêng của Bác sĩ, chao ôi xem mãi không chán, đến nỗi tôi bắt đầu cảm thấy mình hơi biến thái... Tôi giờ tôi vẫn không hiểu tại sao chẳng có ai cảm thấy Bác sĩ đẹp trai kinh khủng khiếp hoảng hốt. Làn da này, lông mày này, sống mũi này, đôi mắt này, giọng nói này, lại thêm cái khí chất này, hoàn toàn có thể đi đóng phim. Không biết là do "tình nhân trong mắt hoá Tây Thi" hay vì thẩm mỹ khác người nhưng tôi thích kiểu người điềm đạm nhã nhặn, mình thấy đẹp trai điên đảo nhưng với người khác thì "Cũng được, gọi là tầm tạm thôi chứ không đến mức đẹp lắm đẹp vừa", ví dụ như Bác sĩ, ví dụ như Thiệu Giang.

Thôi chết, tôi giật mình, có khi nào Bác sĩ đang nghĩ mình là cái bóng hoặc kẻ đến sau của Thiệu Giang không?

Tôi gọi: "Bác sĩ, bác sĩ..."

Bác sĩ chống cằm, vẫn ngồi yên như vậy ừ một tiếng.

"Anh có thấy anh rất giống thầy Lâm không?"

"Da trắng này, đeo kính này, lịch sự nhã nhặn này, giống lắm, nhưng cười lên thì đẹp trai hơn thầy Lâm nhiều."

Vẫn không động đậy.

Tôi tiếp tục khuấy cháo của mình: "Anh có biết mất thẩm mỹ về đàn ông của con gái thường bị ảnh hưởng từ ba mình không? Gu của em đã bị thầy Lâm định hình từ lâu. Nếu thầy Lâm mà như Hồ Quân thì có khi hồi xưa em đã thích bác sĩ Tiểu Cao ở khoa anh rồi cũng nên." Haizz, còn bắt tôi phải trình bày thế nào nữa? Anh không liên quan gì đến Thiệu Giang cả, chủ yếu là tại thầy Lâm.

Tôi nhìn Bác sĩ, anh vẫn chống cằm như vậy, nhưng tôi thấy anh cười.

Lúc ấy tôi còn tưởng anh ghen.

Vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, tôi đang nhìn chăm chăm trần nhà hồi hồn.

"Anh khoá trên gì gì của em có ý với em."

"Ừm... Hả?"

"Ừ."

"À."

"...Có muốn nói lại tình xưa không?"

"Không, không được."

"Vì sao?"

"Anh đẹp trai như thế sao em nỡ bỏ đi."

"Em thích anh vì cái mặt này?"

"Không phải, anh có biết lúc cười lên trong mắt anh toả ra ánh sáng không? Lấp lánh lấp lánh như khối thủy tinh đa diện ấy. Nhìn lâu là em gục..."

(Lần sau không được bức cung vào lúc em chưa tỉnh ngủ!)

Bác sĩ: Em lúc ấy dễ hỏi.

(Sao anh không hỏi mật khẩu thẻ tín dụng?)

Bác sĩ: Anh biết thừa là sinh nhật thầy Lâm rồi.

(>_

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quăng Đờì Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 37: Đám Cưới Của Kim- Ân

Ngày 30 tháng 9, tôi về thành phố Y trước để chuẩn bị cho đám cưới của Thạch Kim – Ân Ti hôm sau. Vì làm phù dâu kiêm lễ tân nên nguyên một ngày hôm ấy, tôi chỉ mãi mê chạy chương trình tổng duyệt cho đám cưới và vui đầu kiểmkê đủ loại danh sách toàn chữ là chữ. Hơn 8 giờ tối mới nhận được tin nhắn của Bác sĩ: "Đã đến nơi an toàn."

Tôi ôm ôm Ân Ti: "Ngủ một giấc dưỡng da đi." Rồi tạm biệt về nhà.

Mẹ ra mở cửa cho tôi, nói nhỏ: "Nó bảo không đói, uống có mỗi cốc sữa đậu nành."

"Chắc là mệt thôi." Tôi khẽ khàng đẩy cửa phòng, Bác sĩ đang nhắm mắt, ngồi tựa vào thành giường.

Tôi rón rén bước đến, ngồi xuống nhìn anh.

Hồi nhỏ, bà ngoại sang nhà bạn chơi, ôm về cho tôi một chú mèo con còn chưa cai sữa, lông đen tuyền, mắt mới mở he hé. Ngày nào ăn sáng xong tôi cũng ngồi cạnh, cầm ống hút sữa bò cho nó, lom lom nhìn đến tận bữa trưa, ăn trưa xong lại ra ngắm mèo tới khi bị gọi đi ăn tối, thời gian trôi nhanh như bóng câu ngang cửa sổ.

Đồng chí Einstein từng nói, bên người mình thương thì ngày tính bằng giây.

Tôi và Cố Ngụy cứ nhìn nhau vậy mà chớp mắt đã hai năm.

Trong nhịp thở đều đều, tôi nằm nghịch lông mi anh, tự hỏi có sao con tim bỗng quá đổi yếu mềm.

Cố Ngụy mở mắt, khẽ chớp chớp.

Tôi xoa xoa má anh: "Có đói không?"

Cố Ngụy lắc lắc đầu, với tay lấy đồng hồ LCD trên tủ đầu giường, chín giờ ba mươi. Anh từ từ ngồi dậy: "À, phòng khách..."

Thấy anh nhếch môi, cầm quần áo đi tắm mà tôi cười thầm trong bụng, đứng dậy vào bếp nấu cho anh bát cháo.

Tắm xong, Cố Ngụy ngoan ngoãn ra ăn cháo rồi bám theo tôi như cái đuôi "nhỏ", tôi lau bàn, anh đi theo, tôi rửa bát anh đi theo, dọn máy làm sữa đậu nành, vẫn đi theo.

Tôi không nhịn được nữa phải bật cười, dắt anh về phòng ngủ. Lúc ngang qua phòng khách còn tảng lờ đôi mắt đang trợn to như hột nhãn của thầy Lâm.

Mười rưỡi, cửa phòng bị gõ ba tiếng, thầy Lâm thò đầu vào. Lúc đó, Cố Ngụy đang nằm trên giường đọc báo, tôi ngồi trên bàn đắp mặt nạ, QQ với Tiểu Thảo, hai người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn.

"À..." Thầy Lâm nhìn cảnh tượng vô cùng trong sáng hiện ra trước mắt, "Ba mẹ ngủ trước. Hai đứa cũng nghỉ sớm đi."

Tôi và Cố Ngụy: "Chúc ba ngủ ngon?"

Thầy Lâm: "Ngủ ngon..." rồi lặng lẽ rút lui.

Người ta sắp cưới thì bận vắt chân lên cổ, làm gì có cô dâu nào dám ngủ nướng vào ngày trọng đại nhất cuộc đời?

Ân Ti nói, tao có thể.

Thọ trang điếm đến rồi mà nó vẫn ngủ ngon lành tới tận 9 giờ sáng, Kim Thạch phải sang dựng dậy (nhà hai người ở đối diện nhau).

Ngồi trong căn phòng treo đầy những váy áo lễ phục, tôi tự hỏi, làm cô dâu mà vẫn đứng đĩnh uống sữa, ung dung đắp mặt nạ như nó, trên đời này liệu được mấy người?

Giữa trưa, mẹ Kim mẹ Ân nấu một nồi bánh chèo và một nồi bánh trôi to đùng, ngụ ý đoàn viên mỹ mãn. (Tam Tam: Loạn cào cào thì có!)

Cố Ngụy thì khổ hơn tôi nhiều. Cơm nước xong xuôi, trong lúc tôi thủng thẳng trang điểm thay đồ trong phòng thì anh bị điều động ra bến xe đón khách.

Sáu giờ sáu phút tối, hôn lễ bắt đầu.

Kim Thạch mở màn bằng một bộ phim ngắn kể về 20 năm của mình và Ân Tĩ do chính tay anh cắt ghép. Giọng điệu rõ ràng súc tích, cuối cùng kết lại bằng một câu "Cuộc đời của chúng tôi bây giờ mới bắt đầu", cướp đi nước mắt của bao nữ đồng bào, trong đó có cô dâu – tất nhiên nó không nghĩ bất ngờ đầu tiên của tối nay lại đến nhanh như vậy.

Chúng tôi ngồi dưới la hét ầm ĩ, và thế là "nữ hoàng đứng đỉnh" của chúng tôi không đứng đỉnh nổi nữa. Mọi thứ gần như thay đổi hoàn toàn so với buổi duyệt diễn ra trước đó. Nửa đầu hôn lễ, trên mặt nó viết hai chữ ngạc nhiên to đùng. Trước khi trao nhẫn, nó xuống thay quần áo, vừa vào phòng đã véo tôi: "Quân phản bội!"

Tôi cười khanh khách vì bị cù: "Bất ngờ thì mới hạnh phúc chứ."

Trao nhẫn xong, kết thúc nọ hôn hẹn thề, mọi người dưới sân khấu bắt đầu nháo nhác đến phân tung hoa cưới.

Dàn nam thanh nữ tú chưa hoa chưa chậu, chưa yên bề gia thất đứng xếp hàng ngay ngắn.

Ân Tĩ cầm micro của MC: "Tôi có thêm một yêu cầu nữa, người bắt được hoa phải cưới trong-vòng-một-năm kể từ bây giờ!"

Sau đó, trong tiếng la hét của mọi người, bó hoa cưới bay thẳng về phía tôi, đồng thời, trong bán kính hai người – lấy tôi làm tâm, tất cả đều lùi về phía sau tạo thành một hàng rào tròn trịa, cản người khác đến cướp hoa.

Tôi đón hoa trong vô thức, nhìn bó hoa hồng đỏ rực trên tay, lại nhìn mọi người xung quanh, Tam Tam, anh họ Ân Tĩ, em họ Ân Tĩ... Ai cho mọi người làm thế >

Ánh mắt vô thức kiếm tìm Bác sĩ, anh đứng phía xa khoe nụ cười như mùa thu toả nắng.

Nửa sau đám cưới, đi đến đâu cũng có người trêu tôi: "Lâm Chi Hiệu cố gắng cưới trong năm nay luôn nhé." Ở bàn Cố Ngụy còn có người hỏi thăm thầy Lâm: "Bao giờ mới được uống rượu mừng nhà ông đây?"

Xấu hổ chết đi được.

Tối hôm ấy, ba mẹ về trước, tiễn khách xong tôi mới về cùng Cố Ngụy, tay vẫn ôm bó hoa hồng đỏ rực.

Cố Ngụy bỗng nói một câu: "Đám cưới chúng mình dùng hoa trắng đi, em hợp với màu trắng hơn."

Tôi cảm thấy mặt mình sắp cùng màu với bó hoa trên tay.

Sáng hôm sau, chuông cửa vang lên.

Vừa mở cửa tôi đã suýt mù vì hàm răng trắng sáng như quảng cáo PS của anh họ.

"Hi, lâu lắm không gặp, nghe nói gặp anh còn phải đặt lịch trước mấy hôm."

"Haha, con bé này, nghe nói em quơ được một chàng bác sĩ cơ à." Anh họ xoa đầu tôi thành một ổ gà đích thực.

"Bác sĩ các anh ngày nào cũng phải phá hoại gì đó cho đỡ ngứa tay phải không? _=_"

Anh họ háng giọng: "Bàn tay này của anh sinh ra là..." sững sờ khi thấy Cố Ngụy ra ngoài.

Rồi... trợn mắt hùng hổ xông tới... "Đến hoa nhà tao mà mày cũng dám hái à?!"

Lẽ ra tôi không nên ngạc nhiên vì "anh họ quen Cố Ngụy", nhất là khi đã có kinh nghiệm sau vụ tình cờ bà con họ hàng của anh và Tiêu Trọng Nghĩa. Nhưng hai người họ không tay bắt mặt mừng cũng chẳng cầm dao vác búa, chỉ lặng lẽ nhìn nhau, làm tôi bất giác nghĩ "chẳng có lẽ trước kia hai người họ có vấn đề?"...

Tôi đi lại: "Quen nhau à?"

Anh họ nhìn Cố Ngụy từ đầu đến chân: "Đá bóng với nhau hai lần."

Hai đồng chí hơn kém nhau một tuổi, hai trường cách nhau nửa thành phố mà còn đá bóng cùng một sân, chắc, thành phố mở cửa quốc tế có khác...

Không biết họ nói gì nhưng khi tôi rửa xong hoa quả mang ra phòng khách, cả hai đã chuyện trò vui vẻ, ra chiều thân thiết lắm.

Tranh thủ lúc Cố Ngụy ra ngoài nghe điện thoại, tôi thám thính: "Hỏi đại học... Cố Ngụy..."

Anh họ bóc cam: "À, đá bóng ỏn, kỹ thuật qua người được phết."

Tôi cạn lời, anh chẳng biết nói chuyện gì cả?!

Sau khi tiễn anh họ về nhà, tôi kiểm kê chân túi cổ áo Cố Ngụy, hăm dọa: "Thành khẩn khai báo mau! Hai người có chuyện gì mà giấu giấu

điểm điểm thế hả?!"

Đang bức cung thì thầy Lâm đi vào phòng khách.

"Lâm Chi Hiệu, đừng bắt nạt Cố Ngụy."

Sau đó mẹ tôi tiếp bước.

"Lâm Chi Hiệu, đừng bắt nạt Cố Ngụy."

Bác sĩ cười tủm tỉm: "Em đừng bắt nạt anh."

Tôi: "Chắc, chẳng mấy khi em được bắt nạt người khác..."

Sau này tôi đã được biết đầu đuôi câu chuyện.

Hai trường y tổ chức giao hữu bóng đá, có một cổ động viên trong đội anh họ thăm thương trộm nhớ Cố Ngụy, gửi gắm hy vọng nơi anh tôi nhờ xin số.

Và thế là, Cố Ngụy cảm thấy anh tôi như bà thím, còn anh họ thấy Cố Ngụy như thằng Sở Khanh.

Tôi chợt nhớ đến một câu của giảng viên môn xã hội học: "Mọi hiểu nhầm đều xuất phát từ sự vụng về trong giao tiếp."

Bác sĩ: Em có biết rằng chỉ cần thông qua 6 người là ta có thể quen được cả thế giới không?(Có giỏi thì nói anh quen Obama đi?)

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 38: Ngoại Truyện Nhảm Nhí Về Kim Thạch Và Ân Tỉ

Kim Thạch và Ân Tỉ là một cặp hiếm có khó tìm.

Đây là lần đầu tiên tôi được tận mắt chứng kiến một đôi vợ chồng như thế. Tình yêu tĩnh lặng như hồ nước mùa thu chưa lần gợn sóng, làm đứa trẻ như Tam Tam cũng không thể không tin vào tình yêu đích thực.

Kim Thạch hơn mấy đứa tôi một tuổi nhưng lại học trên hai lớp, vì người ta đi học sớm một năm.

Ân Tỉ bằng tuổi bọn tôi nhưng lại học trên một lớp, vì người ta cũng học sớm một năm.

Đúng là vật hợp theo loài.

Năm Ân Tỉ lên bốn, nhà Kim Thạch chuyển đến đối diện. Hàng xóm sang buôn dưa lê bán dưa chuột mới té ra: hai đứa trẻ học cùng một trường mẫu giáo, hai ông bố làm cùng một cơ quan, hai bà mẹ công tác cùng một bộ. Sâu xa hơn nữa thì: ông nội của Ân Tỉ và ông nội của Kim Thạch đều từng quân đã chiến Đông Bắc, thời cải cách văn hóa, bà ngoại Ân Tỉ và bà nội Kim Thạch làm cùng một nông trường, vân vân và mây mây. Nhị vị phụ huynh còn chưa buôn xong chuyện, Ân Tỉ đã ngáy o o trong lòng Kim Thạch.

Thế mới thấy, duyên đến thì căn đàng trời.

Cho đến khi Ân Tỉ học xong cấp hai.

Mười năm làm hàng xóm.

Hồi ấy, mấy đứa tôi hay còn ngây thơ đại khờ, trừ những lần Tam Tam chặn đường Kim Thạch xin tí tiền bảo kê rồi 50:50 với Ân Tỉ thì cả lũ vẫn ngờ nghệch, chẳng biết hai người này có chim chuột gì.

Mãi tới mùa hè năm Ân Tỉ thi vào cấp 3, khi cả hai nắm tay nhau lên xe buýt đến trường học thêm thì sự thay đổi về lượng cuối cùng cũng dẫn đến sự thay đổi về chất.

Thuở ấy, yêu sớm là chuyện động trời, nhưng oái oăm thay không ai lấy làm kinh ngạc, kể cả bố mẹ hai bên, lần đầu tiên bắt gặp, mọi người đều kiểu "Hả? À", rồi chấp nhận như chuyện đương nhiên.

Đến giờ tôi vẫn không hiểu, đó là do đạo hạnh nhị vị huynh đài quá cao, hay vì tâm lý chúng tôi quá vững.

Một năm sau, khi tôi bước chân vào cổng trường cấp 3 mới biết, ngay cả giáo viên trong trường cũng làm lơ như không thấy. Nghe nói khoá của Kim Thạch, lớp trưởng tổ trưởng mỗi khi phê bình học sinh yếu sớm đều chốt bằng một câu: "Có giỏi thì chúng mày yêu đương như nó với nó đi!"

Suốt ba năm cấp 3, lần duy nhất Tam Tam đến trường chúng tôi là để chiêm ngưỡng đôi tình nhân lạ lùng này trước khi Kim Thạch tốt nghiệp.

Cuối cùng, nó chẳng thấy cái quái gì cả. Không có những nụ hôn nồng nàn, tay trong tay thắm thiết, không có lời dịu dàng chót lưỡi đầu môi, hai người họ chỉ đứng bên nhau trời yên bể lặng, không hường phấn màu mè, cũng chẳng sóng tình chất ngất, từ đầu đến chân toả ra một vầng hào quang thánh khiết chói lọi...

Khi ấy, Kim – Ân cùng thuê một nhà trọ hai phòng ngủ một phòng khách. Tam Tam đến lúng lúng từng khe nhưng không sao thấy nổi một dấu vết cho thấy hai người "chìm chuột" với nhau. Tôi chỉ biết nói rằng, với hai người họ, tình yêu rõ ràng đã bước vào thời kỳ quá độ đi lên tình thân.

Khi Kim Thạch đỗ đại học, tôi thừa kế vị trí của anh ấy, thành bạn cùng phòng của Ân Tỉ. Lúc người người nhà nhà bán sách vở mớ nghìn một cân, Kim Thạch sắp xếp lại toàn bộ vở ghi trong phòng mình rồi mang sang để lên bàn Ân Tỉ.

Đó chính là yêu!

Năm Ân Tỉ lên lớp 12, tôi không thấy hai người họ gọi điện thoại, cũng chẳng phí giấy viết thư từ qua lại như tôi với Tam Tam, bởi tình yêu của họ cứng hơn kim cương, lạnh hơn không khí.

Thỉnh thoảng vào mỗi dịp lễ tết, Kim Thạch tạm biệt ĐHK, về nhà nấu cho Ân Tỉ một bữa cơm tình yêu, tôi vừa ngồi ăn chực, vừa nhìn chăm chăm bọn họ, và tất nhiên chẳng thấy cái gì. Toàn là Ân Tỉ làm đề, Kim Thạch ngồi trên giường đọc sách, hoặc Ân Tỉ ngủ trên giường, Kim Thạch ngồi bàn đọc sách. Tình yêu của họ đã vượt qua phạm trù thấu hiểu của loài người.

Một năm sau, không phụ danh hiệu "thần tiên quyến lữ", Ân Tỉ đỗ ĐHK. Và đồng vợ ghi, kết tinh của hai thế hệ IQ đỉnh cao khiến bao người nhòm ngó ấy, bị nó thần nhiên đem bán mớ nghìn một cân...

Trong bữa tiệc tri ân thầy cô giáo của Ân Tỉ, Kim Thạch luôn sánh vai cùng người đẹp không rời nửa bước. Chắc giáo viên nhìn đôi tiên đồng ngọc nữ ấy trong lòng cũng không khỏi tự hào.

Bốn năm sau, họ cùng trường không cùng khoa, không ở chung cũng không hề XXOO (Tam Tam: Đến cái này mà mày cũng biết?! Tôi: Đoán, chúng nó toàn ở ký túc...), sau lưng mỗi người luôn châu chực cả một đại đội tăng cường, mất lúc nào cũng chống lên xem chúng nó hạnh phúc được bao lâu. Nhưng, cả hai chuyện ai nấy làm, thủy chung son sắt, mặc kệ một rừng hoa đào, làm lơ một bầy ong bướm. Mỗi lần tôi đến cổng trường ĐHK đều thấy vô số những trái tim thủy tinh yêu đuối vụn vỡ của bao thiếu nam thiếu nữ... Còn bọn họ ở trường như thế nào thì tôi không biết, vì không có bộ bí kíp ôn thi kia sao tôi đỗ nổi ĐHK >_<

Năm Kim Thạch tốt nghiệp, hai người đính hôn.

Qua bao nhiêu năm, khi nhận thiệp mời, mọi người vẫn "Hả? À" rồi thần nhiên đi ăn cỗ như chuyện thường ngày ở huyện.

Chúng nó cao tay ở chỗ, tình yêu chục năm như một mà chẳng ai thấy bất ngờ.

Mới kỳ diệu làm sao!

Vào lễ đính hôn, Hầu Tử – anh trai cùng xóm, hơn bọn tôi 4 – 5 tuổi, trêu hai đứa: "Chúng mày khai mau, bắt đầu lén phụng với nhau từ lúc nào?"

Ân Tỉ: "Ai mà nhớ được, lâu lắm rồi."

Hầu Tử: "Bọn mày còn trẻ đời, rong chơi còn chưa đủ, nhìn mặt nhau lâu thế nào cũng chán, dăm bảy năm nữa bắt đầu đổ đốn thì tính sao bây giờ?"

Kim Thạch: "Bọn em qua cái dăm bảy năm ấy lâu rồi."

Hôm đó Tam Tam nắm tay tôi thổn thức: "Tao đã tin là trên đời này tồn tại tình yêu đích thực! Tin thực sự!"

Tôi cũng vậy.

Không tin không được.

Sáng trước buổi lễ đính hôn, nhà mới của hai gia đình lại đối diện nhau, đập tường gác xếp xây chung phòng cưới. Người ta đính hôn thì trao nhẫn, còn chúng nó thì trao chìa khoá nhà.

Sau khi tốt nghiệp, Kim Thạch vào phòng tổ chức ở UBND thành phố, tiếp tục học cao học. Còn Ân Tỉ công tác tại doanh nghiệp nước ngoài, chuẩn bị thi MBA.

Thuận buồm xuôi gió, tình yêu – sự nghiệp vẹn cả đôi đường.

Trước khi Kim Thạch tốt nghiệp cao học, bỗng nhiên Ân Tỉ xin thôi việc.

"Em không đi làm nữa thì anh có nuôi em không?"

"Nuôi."

"Thế mình đi du lịch đi."

"Ừ."

Sau đó Kim Thạch vượt bao gian khó để xin nghỉ phép, hai người đi Tây Tạng gần hai tuần.

Một ngày sau đó không lâu.

"Em được bên chi cục thuế nhận rồi."

"?!"

"Thời gian sinh hoạt của mình sẽ thống nhất hơn."

"Thế đăng ký kết hôn đi."

"Ừ."

Và đó là màn cầu hôn của cặp đôi có một không hai này.

Sau khi cầu hôn thành công, Kim Thạch... khá kiên nhẫn chờ vị hôn thê thích ứng với công việc và học hành.

Rồi nghe đâu là bị kích thích bởi câu "Tao sắp lên chức bố, chúng bay phải khấn trương lên nhé!" của Hầu Tử (tùy các bạn tin hay không, nói chung là mình không tin), sau hai năm thành thoi, đồng chí Ân Tỉ vừa tốt nghiệp xong, hôm sau đã bị áp giải đến Ủy ban phường, tu thành chính quả.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quăng Đồi Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 39

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hi... từ đây sẽ là mình edit lại... văn phong có thể hơi khác một chút. Chúc các bạn đọc chuyện vui vẻ.

- _____

Ngành địa chất chuyên nghiệp, luôn luôn là nữ sinh làm cùng nam sinh, nam sinh thì như những con thú lớn. Theo cách nói của Tiểu Thảo, nghiên cứu sinh năm hai sinh hoạt như chó còn nghiên cứu sinh năm ba sinh hoạt như chó như heo.

Thứ hạng, luận đề, kết quả thực nghiệm,... lần lượt kéo nhau tới.

Trong lúc này, tôi đang kinh hãi xem kết quả cân nặng của Tiểu Thảo một đường tụt xuống: 90, 88, 87, 85, 82,... Thật may, dù có thế nào thì chỉ số cân nặng cũng không tụt xuống khỏi ngưỡng 80.

Tôi và Bác sĩ vẫn đang duy trì trạng thái người này rảnh rỗi, thành thoi thì người kia lại xoay vòng trong công tác.

Đạo này trời đất âm u, tôi bận đến chóng mặt, Bác sĩ bật chế độ bạn trai ga lăng, một tuần chạy đến trường học của tôi đến ba lần. Cũng bởi vậy mà Tiểu Thảo phiền muộn nói.

- Hiện tại, nữ sinh tài trí đều bị kì thị, cô đơn quá.

Tôi đưa tay sờ mặt Tiểu Thảo:

- Con đường phía trước dù không có tri kỉ cũng không phải buồn.

Tiểu Thảo khó chịu đẩy tôi ra:

- Phén đi tìm người tri kỉ của người đi.

Tôi haha chào tạm biệt Tiểu Thảo, rời đi. Thật trùng hợp, vừa đẩy cửa tiệm đã thấy Bác sĩ đang đứng nói chuyện với hai cô gái tại khúc rẽ của hành lang, tay hai nàng ta còn không ngừng chỉ vào chỗ chống đỡ điện ghế ngồi của Bác sĩ, có lẽ là muốn hỏi ngồi cùng bàn. Bác sĩ đưa lưng về phía tôi, không biết nói gì, hai cô gái kia đành rời đi ngồi ở vị trí cách đó không xa, gương mặt tỏ rõ tiếc nuối.

Bác sĩ rút điện thoại ra, bấm số. Tôi bước nhanh tới, hạ giọng:

- Hi, tiên sinh, đi một người sao? Tôi có thể ngồi cùng bàn với anh được không?

Bác sĩ quay đầu, nhìn thấy tôi, bình tĩnh nói:

- Ngồi đi, không phải ngại.

Tôi vươn tay véo tai Bác sĩ:

- Vị huynh đài này, sức hút không tồi nha.

Bác sĩ chậm chậm cười nói: " quá khen, quá khen"

Bác sĩ, anh có thể dừng bình tĩnh như vậy được không?

Ăn cơm xong chúng tôi đứng dậy thanh toán, hai cô gái vừa nãy ngồi bên gần đấy bắn ánh mắt qua. Bác sĩ tổ chức tâm lý tốt bẩm sinh, bình tĩnh lôi kéo tôi.

- Đi, nhận trẻ con.

Nghe vậy tôi mới nhớ ra, Trần Thông có nhờ tôi trông hộ cháu ngoại trong hai giờ.

Tôi cạn lờn nhìn trời, lờn lờn kéo kéo như vậy... khụ khụ... nhìn như một đôi vợ chồng già.

Buổi chiều, Trần Thông đích thân tới mang đứa bé rời đi.

Trong lúc tôi đang ở bếp thu dọn đồng đĩa trái cây mà nhóc con này ăn thừa thì điện thoại vang lên.

- Cố Ngụy, điện thoại.

Bác sĩ không biểu tình, đưa điện thoại di động qua.

- Thiệu Giang.

Nói về Thiệu Giang này, là đồng học, lần trước có gặp mặt nên lưu số, có điều tôi nhất thời không đoán được là có chuyện gì. Tôi lau khô tay, nhận lấy điện thoại.

Sau một đồng câu nói hỏi han mang đầy tính công nghiệp xã giao chẳng liên quan lắm, hần mới vào chủ đề chính đó là thông báo cho tôi hôn lễ của L vào tháng sau, còn hỏi tôi có tham dự hay không?

L là học tỷ lớn hơn tôi hai khóa nhưng cũng có qua lại một chút do tính chất hoạt động chuyên ngành nên cũng gọi là có quen biết. Trước đây, thông qua một vài bạn học cũng đã biết được tin này, có điều nay nghe hần nói vậy có chút bất đắc dĩ:

- Chị ấy không có mối em.

Thiệu Giang tiếp lời: " anh là một trong các phù rể"

" ồ" là phù rể thì sao? Cuối cùng cũng không thể nói một câu chúc mừng đi.

" À, chuyện là vị trí phù dâu vẫn còn thiếu một vị trí."

Haha, thế nào mà từ không phải khách mời đã thành ứng cử viên cho vị trí phù dâu vậy? Thiệu Giang ở đầu dây cười cười nói: " Em có thể giúp được không?"

Tôi cũng không ngại nói thẳng suy nghĩ trong lòng:

- Tụi em không thân đến vậy. Em nghĩ nên tìm người khác vẫn tốt hơn. Thay em nói tiếng chúc mừng."

Thiệu Giang kia cũng không miễn cưỡng, nói thêm hai câu liền cúp máy.

Một tuần sau, tại trường học. Tôi gặp lại Thiệu Giang kia, đi cùng với An Phi là một người du học sinh Pháp.

- Tôi tới giúp L đưa thiệp mời.

Tôi nhận lấy phong thư tinh xảo, trực tiếp mở ra xem... bỗng thấy cục diện có chút quỷ dị. Tôi bỗng muốn kéo Tiểu Thảo bên cạnh về kí túc xá, có điều vòng vo thế nào lại chuyển thành tham quan trường học.

Trở về kí túc xá Tiểu Thảo hỏi tôi.

- Tình huống gì đây.

Tôi hỏi tưởng lại lời nói trước đây của Bác sĩ, lắc đầu: " không có gì"

Sau đó An Phi nhờ tôi tìm một cuốn tạp trí cũ, đưa tới người nhận lại là Thiệu Giang. Tôi đối với hành vi của hai người này có chút đoán không được.

Tại hôn lễ, cả bàn không đến mấy người quen biết. Cả buổi tối, tôi ngoài cầm đầu ăn rau thì là ngẩng đầu xem sân khấu, rất nhàm chán. Cuối cùng tiệc cưới cũng kết thúc, tôi chào tạm biệt với L, một bên Giang Thiệu nói: " Để lát nữa anh đưa em về đi." một bên An Phi nâng nâng mí mắt.

Tôi nhất quyết không chịu lội vũng nước này:" Cảm ơn, bạn trai tôi một lúc nữa sẽ tới."

Thời điểm Bác sĩ tới, đám người xung quanh liền đứng hình mất ba giây. Tôi liếc thấy An Phi cùng Thiệu Giang cười đến thân thiện.... vậy tay chào tạm biệt với Cố Ngụy, tôi không khỏi có chút buồn bực, kéo lấy tay Bác sĩ, chào tạm biệt.

Trên đường trở về, tôi cầm trên tay cốc sữa đậu lạnh, uống từng ngụm, Bác sĩ bên cạnh hỏi: " Hôn lễ thế nào?"

Tôi lắc đầu:" Người không hợp, đồ ăn cũng không hợp khẩu vị."

Tôi phát hiện điểm không thích hợp là vào lúc cuối năm. Khi Thiệu Giang tới đưa cho tôi một tập tạp trí hiệp định rất dày, vừa lúc Cố Ngụy tới đón tôi về nhà anh ấy ăn cơm.

Chợt nhận ra mang theo tập tạp trí sẽ rất phiền phức nên chạy tới chỗ quản lý kí túc xá để gửi, bỏ lại Cố Ngụy cùng Thiệu Giang ở lại một chỗ.

Năm phút đồng hồ sau, tôi quay lại:" Xong rồi, quản lý còn đặc biệt lấy túi đen bọc kĩ, chống nước phòng trộm."

Bác sĩ thấy tôi, hé miệng mỉm cười.

Tôi hướng Thiệu Giang, hấn gật đầu:" Phiền anh rồi. Em đi trước." Xong liền vội vàng rời đi, trước khi đi còn nhìn thẳng vào mắt Cố Ngụy nhưng không nói một lời.

Trên đường, Cố Ngụy mặt mày âm trầm. Đến nhà, Bác sĩ chào hỏi xong liền chạy qua nhà bếp giúp đỡ. Tôi càng cảm thấy không ổn bởi bình thường Bác sĩ đều sẽ xách theo tôi vào phòng khách hoặc là phòng bếp.

Tôi lại nghĩ đến trước đây Tam Tam nói:" Hai Người mau mau sắp xếp công việc, đem cái nhẫn đi lặt lư vài vòng, tránh đêm dài lắm mộng." Tôi liền kiên định, chui tọt vào phòng bếp.

Mẹ Bác sĩ đang nhìn nồi canh, lại nhìn Bác sĩ đang chuyên tâm rửa tay, bỗng hiểu ra sự tình liền tháo tạp dề đeo cho tôi.

Tôi bước tới sau lưng Bác sĩ, ôm chặt, vui mặt nhỏ vào lưng anh.

" Rất nhanh sẽ xong, đi ra đợi đi"

Bất động.

Cố Ngụy " thận trọng" nếm gia vị cho nồi canh, hướng chỗ tôi mà nói:" Gấu tui à, chuẩn bị chén đũa đi."

Vẫn bất động.

" Được rồi, có chuyện gì với em vậy?"

" Cố Ngụy, chúng ta ở chung cũng hơn hai năm" Anh khác thường em còn nhìn không ra sao?

Bác sĩ nâng nâng lông mày, xoay người tiếp tục khuấy canh, thái độ chính là không muốn phối hợp.

"Bác gái" Tôi giương giọng.

Cố Nguyệt nhanh chóng xoay người, đem tôi bỏ vào trong lòng.

"Sao thế?" mẹ Bác sĩ đẩy cửa.

Cố Nguyệt: "Vâng, ăn cơm xong tụi con có chút việc."

"Lần tới có việc thì không cần chờ về, chạy tới chạy lui cũng mệt mỏi." Mẹ Bác sĩ không để ý tư thế có chút "... "kia của chúng tôi: "Canh chín thì mau dọn cơm ra đi." Nói xong liền bình tĩnh trở ra ngoài.

Bác sĩ hí hóp mắt nhìn tôi. Tôi hừ lạnh, múc canh mang ra.

Cơm xong, tôi phụ giúp thu dọn bát đĩa, liền được mẹ Bác sĩ đuổi ra ngoài: "Các con vội về thì đi đi. Lần sau trở về, muốn ăn cái gì nhớ báo sớm cho bác biết."

Bác sĩ trầm mặc không lên tiếng, đến giao lộ liền chuẩn bị vòng về nhà trọ.

Tôi: "Tối đường xx"

Bác sĩ: "Mua gì?"

Tôi: "Đã mua xong."

Nửa giờ sau, Bác sĩ được tôi hùng hù hỏ hỏ đeo lên một chiếc nhẫn, trong nháy mắt chỉ là biểu tình dờ dẩn làm tôi có cảm giác thành tựu. Anh nhìn chăm chăm ngón giữa của mình, lại nhìn tay của tôi. Tôi rất hào phóng thương lượng, đột nhiên lại thấy hơi lúng túng: "Cái kia, anh phải giữ thật kỹ, trước khi làm phẫu thuật cũng phải tháo ra đấy."

"À, trước đó đã làm xong rồi nhưng phải để ở đây để khắc thêm chữ vào"

Bác sĩ chỉ nhìn tôi, không nói chuyện.

Mỗi lần anh nhìn tôi bằng ánh mắt này, bản tính náo loạn của tôi lại tái phát: "Vâng... trước tiên, Người quảng sang tặng ta trái mộc qua, thì ta đáp lại bằng món ngọc cư đẹp đẽ, chẳng phải là để báo đáp, mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy...."***

Bác sĩ: "Anh theo khoa học tự nhiên"

Tôi: "Vâng, em chỉ muốn anh hỏi báo em thật tốt nha."

Bác sĩ: "Lấy thân báo đáp"

- _____

Tôi: tôi khó lắm mới lằng mạp một lần!

Bác Sĩ: Em cũng biết là rất hiếm có cơ à!

- _____

** trích Mộc qua- Khổng Tử

mộc qua: dây mậu mộc, trái như trái dưa nhỏ, chua, ăn được.

quỳnh: sắc đẹp của ngọc.

cư: tên một thứ ngọc để đeo.

Nói rằng người tặng mình một vật nhỏ mọn, mình phải báo đáp lại bằng một vật báu quý trọng, vậy mà chưa cho là đủ để báo đáp nữa, thì chỉ muốn giao hảo tốt đẹp và không quên nhau lâu dài mãi mãi.

Nghi đó cũng là lời trai gái tặng đáp nhau như ở thiên Tĩnh Nữ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Một trận chào cảm ơn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước khi tan sở, tại quán coffee.

Tôi cùng An Phi ngồi đối diện. An Phi nhìn chăm chăm ly cà phê của mình. Nói bằng thứ tiếng Anh cơ hồ chỉ nhìn thấy khẩu âm, chậm chậm kể về Thiệu Giang từ hồi cô ấy mới đến Trung Quốc. Tại quê của cô ấy, tình yêu đơn thuần, nồng nhiệt cũng như là rượu nho, cho nên gặp được Thiệu Giang, cô ấy cũng quyết định ở lại Trung Quốc.

An Phi là một cô nương xinh đẹp, có nước da khỏe mạnh, tính cách cũng nhiệt tình thân thiện đặc trưng của một người miền Nam nước Pháp. Hiện tại cô ấy không còn vẻ tự tin như trước đây nữa mà lại là dáng vẻ đem lông mày hơi dương lên, giấu đi thanh sắc, một bộ dạng đoan trang thanh tú.

"Người Trung Quốc rất kì quái, là một cô gái, trước tiên muốn nhìn bằng cấp, sau đó lại muốn nhìn bối cảnh gia đình, cuối cùng là xem sự nghiệp có tốt hay không. Sự nghiệp tốt chính là tiêu chuẩn để chỉ thể diện, chỉ cần đủ thể diện cho dù có không phải thực sự thích cô ấy đi chăng nữa thì cũng được."

Cô ấy vẫn khó thích ứng với xã hội Trung Quốc ham hư danh. Nhưng vẫn vì theo đuổi người như Thiệu Giang mà vào trường đại học H làm nghiên cứu sinh. Vứt bỏ cả việc học quản lý chuyên nghiệp, tốt nghiệp xong sẽ làm việc ngay cho công ty nước ngoài... tiền đồ rộng mở.

"Mình không biết người khác hâm mộ mình vì cái gì nữa. Là Đỗ Lạp Lạp phiên bản thực sao?"

Cô ấy vẫn cùng Thiệu Giang duy trì mối quan hệ là bạn tốt, nỗ lực xây dựng hình ảnh đoan trang, ôn trọng, thông minh, nữ tính làm cho cô

Ấy cảm thấy chính mình cũng là như vậy thế, một lần lấy được tự tin mà bày tỏ với Thiệu Giang, nhưng Thiệu Giang lại nói với nàng:" You're not the one" (Bạn không phải số một)

An Phi nói, cô ấy hiện tại sống xa nhà, xa sự nghiệp và xa cả sống một cuộc sống đơn thuần, Thiệu Giang là động lực của cô ấy, giúp cô ấy kiên trì. Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, thanh âm rất thấp:" Please.... please..."

Trong lòng tôi liền cảm thấy cô gái này thật chặt vật, khổ sở.

Đối với đại đa số du học sinh nước ngoài, tình cảm lưu luyến lúc đi học đều là nhiệt liệt mà ngăn ngủi, An Phi là một người chung tình hiếm thấy, mà Tôi lại là người đầu tiên được nghe cô ấy giải bày đồng tâm sự ngổn ngang này.

Tôi không biết thế nào để diễn tả được đúng ý nghĩa của câu nói:" Muốn mà không được, nguyên nhân đều là hư vô." Chỉ có thể nhìn phía ngoài cửa kính. Bác sĩ băng qua đường, tôi mặt mày rạng rỡ nói:" My fiance. I love him, quite much." (Vị hôn phu của tôi. Tôi yêu anh ấy, khá nhiều.)

An Phi thấy Bác sĩ biểu tình rất vi diệu. Tôi chào tạm biệt, đi về cùng Bác sĩ. Anh dẫn tôi tới chỗ ông bà trước kia để hỏi thăm đầu năm.

Chúng tôi sóng vai mà đi, trầm mặc một hồi, Bác sĩ nói:" Cảm thấy không vui sao? Hình như tâm trạng của em không được tốt."

Tôi nghĩ đến bộ mặt của An Phikhi khóc đến nhòe mascara, ôm chặt cánh tay anh:" Một người Pháp vì một người Trung Quốc mà ở lại Trung Quốc, biến mình thành người khác nhưng người kia lại không thích cô ấy."

" Vì sao không trở về nhà."

" Vì trở về thì tâm cũng đặt tại nơi đây."

Bác sĩ điều tiết không khí:" Người Trung Quốc kia không phải em chứ?"

" Người Trung Quốc kia là Thiệu Giang."

Bác sĩ nhủ mày, không nói tiếp.

Tôi bất giác phát hiện không đúng....:" Cái đó... à... ừ...." Tôi phải nói gì đây, chẳng nhẽ nói có một cô gái thích Thiệu Giang đã đến tìm tôi ư?

Cuối cùng tôi quyết định nói thật, hoàn toàn tin tưởng vào ý chí và tâm niệm của Bác sĩ.

" Cô ấy đối với chuyện giữa em và Thiệu Giang có chút hiểu nhầm"

Bác sĩ" Ừ?"

" Sau khi em giải thích rõ ràng, em liền đi theo anh" Tôi có chút ngượng ngùng, không muốn đề cập đến cái đoạn vị hôn phu, chồng sắp cưới kia.

Tôi luôn cảm thấy kì nghỉ đông hằng năm đều rất ngắn, người nhà của chúng tôi cũng ít nhưng chỉ việc đi thăm hỏi người thân cũng đã ngốn hết thời gian của tôi, chẳng thể đi đâu chơi được.

Hôm đó là vào mùng ba, tôi ôm Tiểu Canh trong lòng, gọi điện video cho Bác sĩ.

" Ta là ai?"

" Cô cô"

" Vậy trong đó là ai?" Tôi chỉ vào vị bác sĩ đang chống cằm tươi cười trong màn hình.

Tiểu Canh vô tội nhìn anh.

" Chú"

" Là... dượng"

Tiểu Canh ngậy người nhìn đi nhìn lại giữa tôi và anh, cuối cùng kiên định chỉ vào màn hình:" Chú"

Cố Ngụy suýt chút nữa thì phì cười.

Đến ngày mùng bốn, anh trực tiếp tới thành phố Y, bắt cóc Tiểu Canh đi dạy dỗ một hồi... cụ thể quá trình thế nào thì tôi cũng không rõ chỉ có điều từ đó trở đi mỗi lần Tiểu Canh gặp anh sẽ gọi lớn:" Dượng ơi"

Ngày mừng sáu tôi trở về thành phố X vì buổi tối có một buổi họp lớp. Cuối cùng tôi cũng hiểu được câu nói kia của thầy Lâm: "Không có chuyện gì thì tham gia họp lớp, chia rẽ từng đôi, từng đôi một" Vì đủ các loại lý do, tôi bị chuốc uống đến ba ly rượu vang đỏ để cao, tôi cúi mặt xuống cố tỏ vẻ trấn định.

Ngày hôm nay hội tụ đủ hết ba, bốn khóa sinh viên đại học T ở đây. Trên bàn ăn hỗn loạn đều là người say, có kẻ say thật có kẻ say giả. Ân Tỹ từng nói, trong trường hợp tử lượng của bạn không bằng người cùng bàn thì im lặng chính là vàng. Tôi tận lực cúi thấp người, thấp đến nỗi hận không thể tàn hình nhưng vẫn bị bàn tay của F- một tiền bối khóa trên vỗ vào bả vai: "Lâm Chi Hiệu, cùng cậu ăn một bữa khó quá đấy, sao, khi nào chúng ta cùng đi ăn một bữa nhé."

"Học trưởng à, em khó khăn lắm mới cải thiện được bữa ăn, anh tha cho em đi." Rượu vang tôi còn uống không nổi, lại còn đi uống rượu với anh, tôi còn chưa bị khủng đâu.

Đối phương nâng người lên hét với bàn bên: "Ê Thiệu Giang, mỗi năm nhà nước đều tài trợ sinh viên quốc gia nhiều như thế mà chất lượng bữa ăn vẫn kém quá vậy sao?"

Thiệu Giang chỉ cười không đáp.

F lại giơ tay lên cao: "Ai za, đám người chúng tôi không có ý tiến thủ, muốn uống cùng hai sinh viên tài cao mà lại không đáp lại là sao?"

Tôi âm thầm trợn mắt với hắn, vị tiến sĩ ngồi đối diện kia bị mù rồi hay gì?

Mẹ tôi bảo, đối với loại đàn ông khi say rượu mà bám lấy phụ nữ thì không cần khách khí.

Tôi gỡ lấy ma chảo của hắn: "Nghiên cứu sinh bọn em chỉ là lý thuyết suông, chưa trải thực tiễn như các anh. Bọn em đơn thuần chỉ là nghiên cứu sinh mà thôi." Đối với hạng người tháng sáu mới kết hôn mà tháng trước nữa đã muốn có thai, cuối cùng bị ba mẹ hai bên ép vào lễ đường như thế này... tôi khinh.

Quả nhiên, dư luận luôn luôn bị luận điểm mới thu hút. Mọi người đua nhau nâng ly chúc mừng, tên tiến sĩ đối diện kia cầm ly rượu tới trêu chọc anh ta. Tiểu tử à, người quá coi thường trình độ coi trọng danh phận của phần tử trí thức chân chính rồi.

Đến cuối cùng, càng làm loạn càng hăng, cả đám lôi điện thoại của F ra, kêu gào muốn gọi điện thoại cho chị dâu để chúc tết.

Tôi nhàn nhã đối phó với đồng đồ ăn, chiếc ghế chống bên cạnh bỗng đứng lại xuất hiện thêm một người.

"Em ngược lại rất nhiều thời gian rảnh nhì." Thiệu Giang nói.

Tôi cười cười, chuyên tâm dùng bữa.

"Lúc học đại học, anh không biết là em thích anh"

Tôi hăng giọng, vốn định nói: "Ai mà chẳng có một thời điên cuồng ngây dại." Nhưng cuối cùng vẫn đổi lại: "Anh cứ coi như là không biết đi, dù sao cũng là chuyện của quá khứ rồi." Thiên a, đến tận cùng là vì sao hắn ta lại biết vậy?

"Vì sao sau đó lại không thích nữa?"

Tôi nhìn nhìn Thiệu Giang, nói: "Đó là bởi vì em dần dần tìm được thứ mình chân chính muốn có được là gì, sau đó thì gặp được người thích hợp."

Thiệu Giang nhàn nhạt, nghe đến đây thì cười khẽ: "Anh biết có chút trễ."

Tôi cũng không rảnh để cân nhắc xem "biết" của hắn là có ý gì.

Thiệu Giang nâng ly rượu lên: "Vậy thì chúc hai người hạnh phúc."

Tôi: "Cảm ơn."

Sau đó hắn rời đi.

Rời khỏi bữa tiệc cũng là rời khỏi thanh xuân của tôi.

Duyên phận quả thực kì diệu, nó trước giờ chưa từng đợi bất kì ai. Nếu như lúc ấy, anh quay đầu thì chúng ta đã có một sự bắt đầu, nhưng chúng ta đã bỏ qua giao lộ ấy để dần dần trôi xa khỏi đời nhau. Tuy rằng không cùng trải qua một trận phong hoa tuyết nguyệt nhưng tôi vẫn cảm ơn anh vì đã xuất hiện trong thanh xuân của tôi, làm một đối tượng ưu tú cho tôi có thể học tập, có thể ngưỡng mộ, thậm trí khiến cho tôi trong suốt quãng thời gian chờ đợi ấy nỗ lực để trở nên tốt hơn, nỗ lực để trưởng thành, cho đến khi gặp được người mà tôi thuộc về.

Bác sĩ: Anh nói với Tiểu Canh là chú thì sẽ không mua đồ ăn ngon cho nó nhưng dưỡng thì sẽ mua.

Tôi: Lập trường của đứa trẻ này quá không kiên định rồi.

Bác sĩ sinh đẹp như vậy mọi lập trường đều không kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quăng Đồi Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 41: Yêu và ly biệt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhà của ông bà nội Bác sĩ có một khu vườn khá rộng, ông bà trồng rất nhiều cây, không phải hoa, không phải cỏ mà là cây. Những cây nhỏ có thể bỏ vào túi như cây nhãn nhỏ, cây vạn tuế nhỏ, cây mai nhỏ... Vào buổi chiều, hai ông bà cùng nhau ngồi trên sân thượng phơi nắng. Nhìn bóng lưng của họ, tôi lại nghĩ, vài thập niên sau, tôi và Cố Ngụy có thể nắm tay nhau, ngồi bên cạnh nhau, nói liên miên căn nhắc với nhau... được như vậy thì thật tốt.

Tôi từng hỏi Cố Ngụy rằng nếu không phải tôi thì sẽ là ai?

Bác sĩ nghĩ nghĩ nói, có khả năng anh sẽ tìm một người đồng hành nào đó... có thể cũng là bác sĩ hoặc nhân viên hành chính bệnh viện.

Tôi buồn buồn hỏi, vì sao? Bác sĩ nói, lớn tuổi rồi, mình không gấp thì gia đình cũng gấp. Công việc bận rộn không cho phép tìm hay duy trì một mối quan hệ yêu đương, đến lúc đó sẽ dựa vào đồng nghiệp hay họ hàng mai mối ví dụ như một người đồng nghiệp cùng đơn vị hoặc những người xung quanh. Nếu tìm một người bác sĩ thì người đó sẽ hiểu cho công việc của anh, chọn một người hành chính thì sẽ chăm sóc chu đáo gia đình... cứ như vậy mà tìm hiểu, yêu đương, kết hôn, sinh con... sống đơn giản ngày qua ngày.

Bác sĩ nói, hết sức bình thường.

Tôi liền có thể tưởng tượng đến cảnh Bác sĩ mặc chiếc áo khoác trắng đứng đối diện với cô gái nào đó mỉm cười. Tôi sẽ không già mồm bình luận đó có phải tình yêu hay không bởi chính tôi nếu không tìm được Cố Ngụy thì cũng là một trong đồng vòng tròn luân quần này, kết hôn, sinh con. Nếu có người yêu cùng làm một loại công việc thì họ sẽ hiểu cho nhau nhiều hơn nếu có người yêu làm khác công việc bởi tính chất công việc của họ đều tương tự nhau. Tôi có thể hiểu được loại hình yêu đương, hôn nhân này... có điều trong lòng vẫn có chút buồn, có chút đau, chống văng.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh ấy rồi tưởng tượng, liệu ánh mắt bây giờ anh nhìn tôi với ánh mắt anh dùng để nhìn người "bạn gái" kia sẽ khác nhau như thế nào?

Cố Ngụy an tĩnh để tôi nhìn anh ấy. Đối với tôi, anh ấy vẫn luôn bình tĩnh, thẳng thắn như vậy.

" Nếu như lúc trước em học y, hiện tại con của chúng ta còn có thể mua được nước tương rồi, ày za, lãng phí thời gian nhiều quá."

Cố Ngụy khẽ cười: " Lúc đó khá bận rộn"

Tôi xoa nhẹ vành tai anh ấy: " Nếu lúc đó anh không bận rộn thì hiện tại em không thể tìm được anh rồi."

Cố Ngụy vẫn cảm thấy bác sĩ là một nghề nghiệp không thích hợp với yêu đương...mệt mỏi, bận rộn, không tự do. Thế nên anh ấy vẫn luôn cố gắng bù đắp cho tôi, mặc dù không nói ra nhưng ánh mắt anh ấy nhìn tôi luôn có chút áy náy nhàn nhạt toát ra. Trong ba năm, anh ấy từ khi bắt đầu cho đến bây giờ là chần chừ sau đó là chắc chắn và cố gắng. Mọi thứ tôi đều nhìn thấy... nghĩ đến đây lòng tôi vô cớ thất lại.

Tôi bất giác chuyển chủ đề, hỏi: " Bác sĩ, lúc anh học môn Ngữ Văn và Tiếng Anh thì môn nào giỏi hơn?"

Cố Ngụy nghĩ nghĩ: " Tiếng Anh đi."

Hai môn kinh hoàng của sinh viên khoa tự nhiên.

" Nếu sau này con mình hỏi một bài ngữ văn rất khó thì phải làm sao? Nếu không dạy thì nói không được còn nếu dạy không tốt thì là gen di truyền mất rồi. Sau này em sẽ phụ trách dạy đồ nhẹ nhàng, còn cái việc như kiểu đánh đòn kia vẫn là để phần cho anh đi. Sao, tạm phân công việc như thế chứ đi."

Cố Ngụy: " Em lại đánh trống lảng đấy à?"

Tết nguyên tiêu, cả nhà cùng ngồi ăn cơm, Cố Ngụy lên phòng gọi bà nội.

" Hiệu Hiệu, gọi 120 đi"

Tối hôm ấy, chúng tôi trải qua ở bệnh viện.

Bác sĩ chủ nhiệm khoa lật từng tấm CT, cái gì cũng không nói, vở vai Cố Ngụy.

Cố Ngụy nhận lấy tập CT lật xem, bất động không nói chuyện, cuối cùng cảm ơn bác sĩ chủ nhiệm rồi dắt tôi ra ngoài. Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng khi ngày này đến Cố Ngụy vẫn cảm thấy " lòng ngực buồn bực".

So với Cố Ngụy, ông nội bình tĩnh hơn nhiều. Sau hai tuần lễ, anh ấy đến nắm tay bà nội: " Chúng ta về nhà thôi."

Bà nội nằm trên giường bệnh. bình thản gật đầu.

Cố Ngụy gầy đi rõ ràng, anh ấy luôn duy trì cứ cách một ngày lại về thăm ông bà nội một lần. Tôi chạm nhẹ lên chỗ xương nổi lên trên cổ tay của anh ấy nhưng rốt cuộc cái gì cũng không nói.

Đầu tháng tư. 4 giờ sáng.

Tôi chần chọc không ngủ nổi, bỗng trong bóng tối, chuông điện thoại vang lên, tôi vội vàng ngồi bật dậy bắt lấy điện thoại.

" Bà nội không ổn rồi!"

Cố Ngụy nói bằng âm trầm thấp... tâm tôi cũng chìm xuống theo.

Tôi vội vàng mặc quần áo, chạy ra khỏi trường, chặn lấy một chiếc taxi, đi tới bệnh viện. Bên ngoài, trời còn tối... từ xa tôi đã thấy Cố Ngụy chạy nhanh xuống lầu. Ánh đèn từ sảnh hắt ra chiếu lên bóng lưng anh, tôi có thể nhìn thấy từng làn khói tỏa ra từ miệng anh nhưng lại không nhìn rõ biểu tình trên gương mặt ấy.

Xuống đường đi, chúng tôi đều không nói chuyện, không khí trong xe trầm mặc đến cực điểm. Tại thời điểm đó đèn đỏ, Tôi nhìn thấy ngón trỏ của anh thông thả điểm lên tay lái, chỉ biết nhẹ nhàng vỗ lên cánh tay anh.

Đứng trước cửa nhà, vươn tay ấn chuông cửa... cánh tay tôi được anh nắm nhồi lên. Cửa nhanh chóng được mở ra, mẹ của Bác sĩ khinh thanh nói: " Mau vào đi."

Chúng tôi chạy thẳng vào phòng ngủ, bà nội đang nằm trong lòng của cha Bác sĩ.

Bác sĩ nhẹ nhàng tiến tới, quỳ ở trên giường, nắm lấy tay bà nội.

Bà nội vuốt ve tay anh, thông thả nhìn anh, lại chuyển ánh mắt qua chỗ tôi, cánh môi động động không thốt lên lời.

Bác sĩ nắm nắm tay bà, rồi nhẹ nhàng buông ra. Bác gái tiến tới thay đồ cho bà nội, chúng tôi đành trở ra ngoài.

Tôi nắm chặt tay anh, kéo đến ban công, cùng anh ngắm từng ánh bình minh xé tan mây mù buổi sớm.

Bác sĩ ngồi trên chiếc bàn vuông cạnh ban công, phía trên mặt bàn khắc một bàn cờ nhỏ, vì qua năm tháng nên mặt bàn đã bị mài đến bóng loáng. Bác sĩ vươn tay, di đều trên từng nét của bàn cờ: " Hồi nhỏ, ông nội dạy anh chơi cờ ở đây. Bà nội ngồi cạnh anh, cùng anh chơi với ông nội."

Tôi bước tới, vuốt ve anh. Bác sĩ chớp mắt, ôm chặt eo tôi, rúc đầu vào bụng tôi, thở ra từng hơi ấm nóng. Tôi vươn tay, vuốt tóc anh: " Sau này, anh vẫn có thể dùng nó để dạy con chúng ta chơi cờ."

Sinh mệnh luôn là những vòng luân hồi lớn, chúng ta không thể điều khiển nó vì vậy phải trân quý những điều đang diễn ra để rồi đến khi chúng ta rời đi cũng không hối tiếc.

Từ nhỏ đến lớn tôi đã tham dự rất nhiều lễ tang, gần nhất là của một bạn học mắc bệnh về máu. Mọi người tới lễ tang đều khó mà chấp nhận nổi... dù sao vài tháng trước, người đó còn cùng tôi vui vẻ nói chuyện.

Trong lễ tang, có một học sinh đã đứng lên nói một bài diễn văn khiến tôi cực kì nhớ kĩ.

" During our live, there've always been departures with families, friend or lovers.

They passed off, ran away or just disappeared, things that you can't get control of. It's terribly indufferable however you will accept at last, watching their receding backs.

Until one day, we know how to lose, how to gain, how to cherish what we have with her, Then we finally learn how to say goodbye.

Wish that her best time was spent with you and with her forever."

(Tạm dịch:

Trong cuộc đời của mỗi chúng ta, sẽ có lúc phải rời xa gia đình, bạn bè hoặc người yêu.

Họ đã qua đời, bỏ đi hoặc đơn giản là biến mất, đó là những thứ mà bạn không thể kiểm soát được. Khi đó bạn sẽ cảm thấy rất mất mát nhưng rồi bạn sẽ học được cách chấp nhận điều đó, nhìn về phía sau của họ.

Cho đến một ngày, chúng ta biết cách chấp nhận thua cuộc, làm thế nào để đạt được một thứ gì đó, làm thế nào để trân trọng những gì chúng ta có với cô ấy, rồi cuối cùng chúng ta sẽ học được cách nói lời tạm biệt.

Hy vọng rằng thời gian tốt nhất của cô ấy được dành cho bạn và nó sẽ theo cô ấy mãi mãi.)

Cố Ngụy là cháu đích tôn, anh ấy phải trông coi bên linh cửu của bà. Bác sĩ từ sáng chỉ chợp mắt trên vai tôi được một lúc liền lại không chợp mắt. Phía sau linh đường, Bác sĩ thay một bộ đồ đen, tiếp đãi người tới phúng viếng.

Túc trực bên linh đường ba ngày, Cố Ngụy cơ bản không ngủ.

" Hiệu Hiệu, mang thằng bé đi nghỉ ngơi chút đi." Bác gái vỗ vai tôi.

Tôi bước qua nắm lấy tay anh, đưa anh về phòng nghỉ, đặt anh nằm lên ghế dựa: " Ngủ một chút đi."

Anh ấy chỉ nhìn tôi, không nói chuyện.

" Nhắm mắt một chút thôi."

Cố Ngụy chớp mắt, chậm rãi đóng lại. Tôi dựa người vào chiếc bàn gần đó, nhìn anh. Cố Ngụy mắt nhắm nghiền nhưng lông mày lúc lên lúc xuống, cau lại thành một đường dài... cuối cùng lại mở mắt ra, không nói chuyện, nhìn tôi.

Tôi đứng thẳng dậy, được anh kéo đến trước người.

Hai tay luồn vào áo, nựng trệt trên phần eo, anh gục đầu lên vai tôi.

Tôi hôn hôn lên trán anh, nói: " Em ở đây."

Cố Ngụy cuối cùng liền như vậy mà chìm vào giấc ngủ.

Bác sĩ:.....

Tôi:.....

^ Quả thật không có gì để nói. Ngụy tiên sinh lại buồn rồi.^

Xem Tru Tiên xong liền đăng lên cho mọi người. ^_^ Tru Tiên là một câu truyện hài không hồi kết. Tiểu Chiến trong phim cực kì đẹp trai, mặc dù trang phục hơi rách nát chút chút (có điều giá cả giạt mình, vào khoảng 350 triệu VN đồng). Mình không phải fan nguyên tác, vì vậy không có quá đặt nặng vấn đề chuyển thể ở đây. Tiếp tục mua vé... xem thêm vài lần cho bổ.

À đúng rồi, cuối phim sẽ có 1 đoạn cdr vì vậy đừng ai bỏ về sớm nhé.

Một câu cuối cùng, Tiểu Chiến đẹp trai thật.

^ Thân^

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 42: Tiêu tan hiềm khích

Nếu như phản ứng của Cố Ngụy làm cho tôi đau lòng thì phản ứng của ông nội lại làm cho tôi ưu thương. Ông ngồi ngay ngắn trên ghế, an tĩnh nhìn di thể bà nội, ăn cơm, đi ngủ, xuất thần, mang áo tang ngồi vô cùng yên ổn.

Nam nhân nhà họ Cô, bọn họ khi bị thương đều không thất thường, không nức mắt,... cư xử bình thường, chu đáo tiếp đãi người tới kẻ đi, có điều lại đem chính bản thân im lặng thành một khối, trở thành một người gỗ chính hiệu.

Lễ tang kết thúc, ông nội mang ra một cái hộp: " Cái này là bà con chọn."

Bác trai ở một bên hơi gật đầu, Cố Ngụy liền nhận lấy: " Cảm ơn ông nội, bà nội."

Bên trong đựng một đôi dây chuyền ngọc cùng một tấm thiệp nhỏ:" tặng cháu trai, cháu dâu."

Không biết có phải do bà mất hay không mà đồng chí Cổ Tiêu cũng biết đường trở về. Cậu ta về nước vào đúng hai ngày tôi bảo vệ luận văn. Cổ Ngụy hôm đó tới sân bay đón cậu ta. Tôi sau khi hoàn thành xong chuyện học hành, vừa trở về căn hộ của Cổ Ngụy, mở cửa, mùi rượu nồng nặc sộc lên mũi, tôi liền nhìn thấy một người đang nằm tư thế hình chữ đại trên giường lớn... đầu bồng đầu. Tôi rút điện thoại gọi Bác sĩ: "Bác sĩ Cổ, người trên giường của anh rất cuộc có chuyện gì thế."

Nói đơn giản, đồng chí Cố Tiêu lại thất tình rồi. Sau khi biết đối tượng vẫn còn đang ở trong nước thì đã leo máy bay trở về đây. Suốt cả đêm cậu ta say khướt trong quán ba, mãi đến trưa hôm qua mới được Cố Ngụy xách về. Bác sĩ ở bệnh viện cả đêm không về, người này không có ai quản lại tiếp tục uống rượu.

Nhìn căn hộ thuê, tôi chỉ muốn vật con người kia dậy, hét vào tai hắn: Ở nước ngoài bôn ba có mấy năm mà anh đã luyện thêm được một đồng tật xấu này cơ à!!!

Tôi vừa lau xong sô pha thì vừa lúc Cố Ngụỵ giao ca trở về nhà. Tôi kêu anh mở cửa sổ cho thông khí, còn mình thì chạy xuống cửa hàng gần đó mua ít đồ.

Hai tay xách đầy túi lớn túi nhỏ, bỗng chuông điện thoại vang lên, tôi cố gắng móc lấy điện thoại, cho lên tai.

Đầu bên kia hét lên rất lớn làm mấy cái túi trên tay tôi xuyết thì đo đường:" Bà xã, thím sắp tới đây rồi, chắc muộn nhất là nửa tiếng nữa"

Tôi ngưng thần, load não:" Thím.. mẹ của Cố Tiêu?"

" ừm, mẹ nói cho thám biết Cố Tiêu đang ở chỗ anh, thế là thám không nói lời nào liền xông tới đây, mẹ anh đang chạy theo đằng sau rồi."

"Thiên a..." Vội tỉnh khí nữ vương của thím Tiêu, nếu cảnh tượng nát rượu này mà để thím nhìn thấy thì không xé xác Cố Tiêu ra mấy trăm mảnh thì cũng là mấy chục mảnh.

"Anh mau xách Cổ Tiêu đây, đem đi đánh răng rửa mặt, gấp chăn gọn gàng, ném ga giường vào máy giặt... em về nhanh đây."

Lúc chúng tôi vẫn còn đang bận rộn thu dọn chiến trường thì thím Tiêu tới.

Thím Tiêu: "Con tới nhà Cố Ngụy từ bao giờ?"

" Hôm kia" _ Cô Ngụy đáp.

"Hôm qua" Cổ Tiêu đồng thời nói.

Tôi không biết giấu mặt đi đâu... hai người này đừng có để lộ ra sơ hở sớm như thế chứ!!

Suốt nửa tiếng đồng hồ, Cố Tiêu đáng vẻ vô lai, cả lơ phát phơ trả lời hết đồng câu hỏi của thím Tiêu.

Cuối cùng, thím đứng dậy:" Theo me về nhà."

Thái độ của Cố Tiêu rất kiên quyết, bô đang chết cũng không sờn:" Con ở lại với anh."

Bác sĩ với bác gái phải liên thủ mãi mới thuyết phục được thím Tiêu đi về.

Sau khi tiễn thím Tiêu, Cổ Ngụy chở vào nhà, Cổ Tiêu hát cảm về phía tôi, nói: "Sao cô ấy còn chưa đi."

Xiiiiiiiii

"Cố Tiêu, con giun xéo mãi cũng quăn đấy." Câu tưởng tôi là cục đá không biết tức giận hay sao?

Cố Tiêu bĩu môi:" Bây giờ tôi cứ nhìn thấy phụ nữ là thấy phiền."

Cố Ngụy mở cửa ra:" Bên kia đường có nhà vệ sinh công cộng đấy. Em vào nhà vệ sinh nam, sau đó muốn làm thế nào để tỉnh táo lại thì làm."

Cố Tiêu không nói lời nào, một hồi lâu sau mặt bắt đầu đỏ lên:" Tìm một cô gái tốt khó đến thế sao?"

Thật ra Cố Tiêu cũng được coi là một " cậu ấm" trong nhà, học tập tốt, sự nghiệp tốt, gia thế tốt,ngoại hình ổn... thế nhưng đây chỉ là vẻ bề ngoài. Trên thực tế cậu ta không phải thuộc dạng tử tình trước mà là được người ta tử tình. Có nhiều khi gia thế tốt cũng chưa chắc đã là chuyện hay ho gì, bởi vì rất dễ bị người ta coi như con mồi, bị người ta tấn công. Và rồi cho dù cậu ta có ở bên một cô gái có gia thế, học lực tương xứng đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn phải đối diện với nước cờ Chiêu tương nhau mà thôi. Thêm nữa trong tình yêu cậu ta vô cùng gai góc cho nên sau mỗi lần chia tay cậu ta cũng chẳng nhận được sự thông cảm của người khác.

Tôi nhìn Cố Tiêu mặt mày ủ rũ, thở dài:" Cố Tiêu, hôn nhân và tình yêu không giống nhau. Khi đi xem mắt cậu có thể nhìn gia thế, sự nghiệp của người ta xem có tương xứng với mình hay không. Nhưng những đánh giá này không thể giúp cậu tìm được một cô bạn gái."

Có thể tới cuối cùng, tình yêu vẫn là một phép tính cộng trừ như thế nhưng lúc ban đầu thì không.

" Một người con gái vì cậu học ngành gì, gia thế ra sao, lương tháng bao nhiêu tiền mới quyết định ở bên cậu thì người con gái đó không có cũng chẳng sao. Một tình yêu dù có lí trí đến đâu thì cũng phải bắt đầu từ một việc không lí trí nào đó. Mấy điều kiện cụ thể kia tuyệt đối không phải lý do để khiến con người ta rung động trong tình yêu."

Tôi không biết mình có thể xua tan hiềm khích với Cố Tiêu hay chưa. Mặc dù trước mặt tôi cậu ta vẫn luôn xù lông như một con nhím, nhưng kể từ sau hôm tôi và Cố Ngụy mất cả buổi chiều để nói chuyện với cậu ta, cậu ta cũng không còn kiếm chuyện với tôi nữa. Suy đi nghĩ lại, tôi vẫn là một người chị dâu lương thiện.

Tháng sáu, mùa chia tay đến, nhưng chúng tôi không hề buồn.

Tôi và Tiểu Thảo thuận lời bước vào năm thứ tư sống cùng nhau. Theo cách nói của người qua đường A thì chính là " âm mưu chiếm dụng kí túc xá của trường". Chỗ tôi làm rất gần với trường học, ở kí túc xá thuận tiện vừa học vừa làm. Người qua đường A và người qua đường B cũng tìm được một công việc không tồi. Từ đó, tất cả thành viên của nhóm 1 đều thuận lợi tiếp tục cuộc sống trong thành phố X. Vì thế, tháng này chúng tôi thường tụ tập với nhau, cũng chính vì thế mà tháng này tôi hơi lơ là Bác sĩ.

Đối với chuyện này, Bác sĩ mới đầu là hết sức thông cảm, sau này dần dần chỉ còn hơn hơn thông cảm (thông cảm sưng sưng), cuối cùng chính là không muốn thông cảm nữa.

Một hôm, tôi nhận được điện thoại của Bác sĩ:" Chúng ta cũng đã ở bên nhau ba năm rồi, ăn một bữa chúc mừng thôi."

Bây giờ đang là tháng 6, ba năm bên nhau là tính kiểu gì thế nhỉ?

Vừa bước vào nhà ăn Thái đã ngửi thấy vị cay của ớt. Tôi xông tới vỗ vào vai bác sĩ:" Ôi, hương vị chính tông quá." Bác sĩ bật cười. Có trời mới biết tại sao tâm trạng hôm nay của anh lại tốt như vậy.

Chúng tôi tới hơi sớm nên khách còn chưa đông lắm. Cả nhà hàng được trang trí bằng những tầng lá chuối, còn có một hồ nước nhân tạo lát đá hoa, mấy chú cá vàng xinh xinh bơi trong đó trông rất sinh động. Lúc Bác sĩ đi qua, có một chú cá vờ ngoi lên, quẫy đuôi lộn một vòng phát ra những âm thanh tí tách. Anh mỉm cười rồi đối cho tôi chỗ bên cạnh hồ nước, bắt đầu gọi món.

Phía trước là một sân khấu nhỏ, bên trên là một ban nhạc ba người đang biểu diễn. Ca sĩ chính là tay ghi ta điện, có gương mặt điển hình của người Thái, đang hát những bài hát nhẹ nhàng của The Carpenter. Trong lúc đợi đồ ăn, tôi vừa lấy khăn ăn vừa ngân nga hát theo, cho tới khi ca khúc kết thúc, một tiếng "hi" khiến tôi dật mình. Tay ghi ta điện đang giơ ngón tay cái về phía chúng tôi, khiến tôi có chút ngại ngùng. Tôi liếc mắt nhìn người đối diện, tay trái bác sĩ vẫn chống lên má, tay phải sắp xếp lại bàn ăn. Ánh đèn chiếu rọi, phả lên tấm kính phía sau anh. Tôi nhất thời " đỏ" cái rằm, cúi gằm mặt, nằm bò lên bàn. Bác sĩ ngay lập tức đỡ lấy cằm của tôi:" Đừng có bò lên bàn."

Tôi ai oán:" Bác sĩ Cố, ánh mắt anh hút hồn người ta quá, em không ăn nổi..."

Bác sĩ cười, nói:" Rốt cuộc là ai đang quyến rũ ai?" Tôi ôm chặt cốc nước chanh của Bác sĩ, nhìn người đối diện chuyên tâm nướng thịt, làn da trắng trẻo bởi vì ăn cay mà hơi hồng hào, càng nhìn càng thấy thích. Bỗng nhiên tôi lại muốn hát cho anh nghe. Thật ra, bình thường tôi và bác sĩ đều là những người chững chạc, chỉ có điều, khi ở bên nhau....

Tay ghi ta vừa hát xong bài Hotel California, tôi liền bước lên sân khấu trước con mắt ngỡ ngàng của bác sĩ.

I was standing

All alone against the world outside

You were searching

For a place to hide

Lost and lonely

Now you've given me the will to survive

When we're hungry, love will keep us alive.

.....

(tạm dịch:

Em đã từng một mình chống lại cả thế giới ngoài kia.

Anh lại luôn tìm kiếm một nơi để dung thân.

Lạc lõng và cô đơn.

Giờ đây, anh đã cho em một lý do để sống.

Mỗi khi ta mệt mỏi, tình yêu sẽ giúp ta tồn tại.)

Lúc bước xuống sân khấu, anh chàng ghi ta còn dùng thứ Tiếng Trung ngọng lú ngọng lồ để trêu chọc tôi:" Mới cưới? Vợ chồng son?"

Bác sĩ:" Câu này của em tốt nhất đừng có để Cố Tiêu nghe thấy.

Tôi:.....

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quãng Đời Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 43: Gả cho anh; đi

Cuối tuần, Tam Tam dùng chút thời gian rảnh để tới thăm cơ quan của tôi, cuối cùng cũng cho được một câu đánh giá tương đối ổn:" Môi trường không tệ."

Hai người chúng tôi, mỗi người một cốc trà hoa quả, trò chuyện tán gẫu.

Sợi dây chấp mạch của kĩ sư Tiêu nhà chúng tôi cuối cùng cũng được thả thông. Tiêu Trung Nghĩa cũng được coi là khổ tận cam lai.

Còn chưa kịp uống hết cốc trà, Tam Tam đã nhận được một cuộc điện thoại gọi về tầng ca.

" Đây gọi là bóc lột sức lao động. Thôi cậu nghỉ việc sang công ty Tiêu Trung Nghĩa làm luôn đi." Chắc chắn anh ta cầu còn không được.

" Không đời nào." Tam Tam kiêu ngạo ngẩng cao đầu:" Xa thơm gần thôi."

Chúng tôi bước vào tàu điện ngầm vào tầm đông người, trong góc là một đôi nam nữ đang cãi nhau kịch liệt. Từ sau lần bị thương ở bệnh viện, tôi có bóng ma tâm lý với tiếng hét và móng tay của phụ nữ. Nhất là chủ đề cãi nhau của bọn họ còn là.... Tam Tam không thể chịu nổi chuyện này, " chẹp" một tiếng rồi khoác tay tôi định tiến về phía đôi nam nữ để can ngăn. Thật bất ngờ, người đàn ông phía sau phải đi vội nên va phải chúng tôi. Cốc cà phê mới ra lò, còn bốc hơi nghi ngút trên tay anh ta cứ thế mà rơi lên chân tôi.

Đúng là khóc không ra nước mắt. Tại sao người bị thương luôn là tôi?

Về tới căn hộ, Bác sĩ đã hoàn thành giao ca trở về rồi. Tôi bước tập tễnh vào nhà, Bác sĩ liền hỏi:" Có chuyện gì thế?"

" Không cẩn thận va vào người ta, bị đổ cà phê."

Bác sĩ lắc đầu chán nản, giúp tôi thoa thuốc xong sau đó đứng lên vào bếp rửa hoa quả.

Tôi co chân nhảy lò cò ra ban công, đưa mắt nhìn bốn phương tám hướng. Rạp chiếu phim cách đây hai dãy phố lại đổi áp phích khác, chúng tôi mới chỉ tới đó một lần vào 11/11 năm ngoái, xem "33 ngày thất tình" Cứ nghĩ tới câu nói cuối cùng của Vương Tiểu Tiệp(haha

Bác sĩ Cố * Tiêu Chiến* Ngụy còn từng là Ngụy Vô Tiện kia kìa.):" Em sẽ ở bên anh." Sau lại nhớ câu nói của Tam Tam khi nãy:" Mình cứ luôn sợ sau này sẽ phải rời xa anh ấy." Tôi quay người lại, nhìn Bác sĩ đang gọi hoa quả, hỏi:" Khi hai người ở bên nhau, điều tôi tệ nhất anh có thể chịu đựng được là gì?"

Bác sĩ không ngờ đột nhiên tôi lại hỏi như vậy:" Chuyện tôi tệ nhất? Hai chúng ta.... Ly hôn? " Sau đó anh lắc đầu:" Chưa từng nghĩ tới."

Tôi nhìn anh đưa miếng táo vừa gọi về phía tôi, nghiêm túc nói:" Ừm, cho dù anh có vấn đề, anh bắt lực thì em vẫn luôn ở bên anh. Chúng ta có rất nhiều cách để giải quyết vấn đề, bây giờ khoa học phát triển như vậy." Đến tận bây giờ tôi cũng không hiểu tại sao khi đó mình lại nói mấy lời ngốc nghếch như thế.

Bác sĩ hiển nhiên bị tôi làm cho kinh hãi, dờ khóc dờ cười nhìn tôi, nói:" Sao tự nhiên lại nghĩ đi đâu thế?"

" Hôm nay em với Tam Tam đi tàu điện ngầm, gặp một đôi vợ chồng cãi nhau, cuối cùng người vợ mới nói một câu:" Có đứa con thôi anh còn chẳng sinh nổi, anh không phải đàn ông!" Lúc đó em nhìn mà cũng ngơ ngác luôn, trên đường chờ về Tam Tam nói:" Những vấn đề này mặc dù không thể nói thẳng ra được, nhưng thật sự nó sẽ ảnh hưởng lớn tới tình cảm của hai người, có rất nhiều đôi vợ chồng tan vỡ chỉ vì phương diện này." Lúc đó em đã nghĩ cho dù như thế nào em cũng không chia tay, cùng lắm em sẽ nghĩ là mình đang yêu một cô gái đi, cho dù có là đồng tính nữ thì cũng phải sống cho thật tốt."

Càng nói giọng tôi càng nhỏ bởi vì tôi ý thức được rằng thảo luận vấn đề này với một người đàn ông thật sự chẳng tế nhị chút nào.

Bác sĩ nhai nốt miếng táo, nuốt xuống, im lặng không nói. Một hồi lâu sau, anh mới quay sang nhìn tôi:" Lâm Chi Hiệu, gả cho anh nhé." (ôi mẹ ơi, gờ bốn chữ này mà run hết cả tay.)

Tôi đối diện với ánh mắt sâu hun hút của anh... sao chủ đề có thể nhảy cóc nhanh đến như vậy?

" Trong bệnh viện có rất nhiều cặp vợ chồng, gia đình tan vỡ chỉ vì bệnh tật. Có biết vì sao bố em luôn khiến cho người ta ghen ghét, đố kỵ, ngưỡng mộ không? Bởi vì ông ấy chưa bao giờ phải nghĩ đến việc liệu mẹ em có chê bai ông, có bỏ rơi ông hay không. Cảm giác thỏa mãn khi có một ai đó sẽ luôn ở bên ông như một lẽ đương nhiên ấy khiến anh ngưỡng mộ vô cùng." Bác sĩ vươn tay vuốt má tôi:" Công việc, con cái, gia đình, sức khỏe, rất nhiều phương diện anh không thể đảm bảo rằng cuộc sống của chúng ta sẽ luôn thuận lợi suôn sẻ nhưng anh có thể đảm bảo cho dù tốt xấu ra sao anh sẽ luôn ở bên em. Em có thể giống như thầy Lâm, coi đó là một lẽ đương nhiên, một điều tất yếu."

Ai nói những người học ban Tự nhiên như chúng tôi không biết thế nào là lãng mạn? Lực sát thương của những điều chân thành lãng mạn của chúng tôi còn ghê gớm hơn đồng thơ tình ngoài kia gấp nhiều lần. Tôi bỗng thấy khóe mắt mình cay cay, không biết nói gì nữa.

Bác sĩ xoa mặt tôi:" Ngốc rồi sao?"

Đầu óc tôi mỗi lần gặp phải những chuyện này đều phản ứng vô cùng chậm, bình thường thôi mà:" Ừm... hơi hơi."

Bác sĩ nhìn tôi:" Thế thì em cũng phải nói gì đi chứ."

Tôi khịt mũi:" Được thôi, nhưng hộ khẩu để ở chỗ mẹ em."

Bác sĩ ôm chặt tôi, bật cười... nụ cười bật ra từ trong lồng ngực, trong cổ họng, và trong cả ánh mắt của anh.

Suốt cả buổi tối, đầu óc tôi cứ như trên mây, chẳng chịu làm gì cả, cứ nhìn vào mắt Bác sĩ, nhìn đến nỗi muốn nhảy luôn vào trong đó. Tôi cũng chẳng nhớ mình trả lời hết đồng câu hỏi của anh như thế nào nữa.

" Ngày mai anh sẽ gọi điện cho bố mẹ hai bên."

" ừm"

" Không thì Quốc Khánh tới để hai gia đình gặp nhau một buổi, sẵn tiện bàn chuyện hôn sự luôn."

" ừm"

" Đi thành phố Y hay ở thành phố X"

" Ừm"

Bác sĩ hoài nghi nhìn tôi, gương mặt bỗng thoáng nét lo lắng:" Em... hay là em không bằng lòng."

Tôi nhanh chóng thoát khỏi đôi mắt hoài nghi sáng như gương ấy, ưỡn ngực nói:" Vừa lấy em đã đồng ý rồi còn gì." (Hiệu Hiệu cô nương, cô sẽ hối tiếc về ngày hôm nay... chấp nhận lời cầu hôn của người ta không nhẫn, không hoa, không nến, không đồ ăn... à quên... có mấy quả táo.)

Bác sĩ bật cười, một lần nữa phủ lên người tôi, lời dụng ưu thế chiều cao, ép tôi lên sô pha.

Tôi vùi đầu vào lồng ngực hơi phập phồng của anh, vô lên lưng anh:" Anh đang cười ngốc sao?"

" Ừm"

" yên tâm rồi?"

" Ừm"

" Thế thì anh lên kế hoạch hết những chuyện phải làm tiếp theo đi nhé."

" ừm"

" Không phải anh đã lên kế hoạch xong xuôi hết rồi chứ?"

" ừm"

" Ồ, tiếp theo đây em có nhiệm vụ gì không?"

" Ừm"

Thế cho nên, thật ra tối hôm đó người bị ngốc không chỉ có mình tôi.

Sau khi Tam Tam biết chuyện này, tỏ ra vô cùng kinh ngạc:" Đây mà gọi là cầu hôn sau? Nhẫn cũng chẳng có."

" Khụ khụ... mấy cái đó chỉ là hình thức mà thôi... không quan trọng, không quan trọng.." (Hiệu Hiệu cô nương đang dỗi lòng đó ư?)

Tình yêu của tôi và Bác sĩ chưa bao giờ quá nồng nhiệt, nhưng lại có sự cố chấp của cả hai... thuần túy mà sâu đậm.

- _____

Bác sĩ:" Haizz, cái lối tư duy nhảy cóc này của em.."

Tôi:" Rõ ràng là anh nhảy cóc hơn em mà."

Bác sĩ:" Em còn thảo luận với anh cả chuyện bắt lức rồi, anh còn không thảo luận chuyện kết hôn với em sao?"

Tôi:....

Bạn đang đọc truyện *Dear Doctor (Quăng Đồi Còn Lại Xin Chỉ Giáo Nhiều Hơn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.